

Bồ Đề Kiếp

Contents

Bồ Đề Kiếp	2
1. Chương 1: Bồ Đề Vô Thụ	2
2. Chương 2: Sẽ Không Tương Tư	4
3. Chương 3: Văn Thiên Dục Tuyết	6
4. Chương 4: Trần Gian Đau Khổ	7
5. Chương 5: Lăn Đầu Gặp Mặt	8
6. Chương 6: Đêm Yến Hẹn Hồ	10
7. Chương 7: Khiêu Chiến Tề Vương	11
8. Chương 8: Vạn Vật Đều Linh Tính	12
9. Chương 9: Thăm Hỏi Đêm Khuya	13
10. Chương 10: Thăng Quan Cầu Thân	15
11. Chương 11: Linh Nhược Trong Gương	17
12. Chương 12: Cầu Thân Trục Trắc	18
13. Chương 13: Công Chúa Nhược Tiêu	19
14. Chương 14: Đã Có Hôn Ước	21
15. Chương 15: Không Được Như Mong Muốn	22
16. Chương 16: Lang Bạt Giang Hồ	23
17. Chương 17: Nha Hoàn Bên Người	25
18. Chương 18: Không Rành Thế Sự	26
19. Chương 19: Bán Nha Hoàn	27
20. Chương 20: Bảo Bối Riêng	28
21. Chương 21: Y Quán Dưới Trần Gian	29
22. Chương 22: Ba Nghìn Sợi Tóc Đen	31
23. Chương 23: Chốn Hồng Trần	32
24. Chương 24: Hóa Trần Không Hối Hâm	33
25. Chương 25: Hồng Nhan Xương Khô	35
26. Chương 26: Trần Gian Náo Nhiệt	36
27. Chương 27: Hướng Về Hội Chùa	37
28. Chương 28: Mong Người “mắc Cầu”	38
29. Chương 29: Nam Tử Xinh Đẹp	39
30. Chương 30: Lạc Trần Xấu Xa	41
31. Chương 31: Tranh Giành Giữa Phố	42
32. Chương 32: Thiếu Nợ Ân Tình	43
33. Chương 33: Đại Hội Võ Lâm	44
34. Chương 34: Diện Kiến Võ Lâm	45
35. Chương 35: Gặp Lại Nam Cung	47
36. Chương 36: Hẹn Ngày Không Bằng Gặp Ngày	48
37. Chương 37: Tế Ti	49
38. Chương 38: Cả Ngày Không Nói Gì	50
39. Chương 39: Ngõ Nhỏ Có Tà Khí	51
40. Chương 40: Lựa Chọn	53
41. Chương 41: Xà Yêu Có Chấp	54

42. Chương 42: Ta Sẽ Bảo Vệ Người	55
43. Chương 43: Trở Về Tô Trạch	56
44. Chương 44: Mệnh Số	58
45. Chương 45: Tới Lâm Thủy	59
46. Chương 46: Càn Khôn Giáo	60
47. Chương 47: Bái Sư	61
48. Chương 48: Ngự Thiên Chi Viên	62
49. Chương 49: Thâm Lâm Ôn Tuyền.	63
50. Chương 50: Để Ý	65

Bồ Đề Kiếp

Giới thiệu

Ta đã cho rằng mình sẽ ở lại Ly Hận thiên lâu thật lâu, trở thành một tiểu Phật tử tâm sáng như gu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-de-kiep>

1. Chương 1: Bồ Đề Vô Thụ

“Bồ đề vốn không cây, gương sáng cũng không đài. Xưa nay không một vật, nào chỗ bám trần ai” (1)

Hòa thượng Không Ý ngồi ở trên một khối đá giảng giải cho chúng ta về Phật pháp, sau đó đứng dậy đi đến trước mặt ta hỏi: “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

Ta biết bản thân cũng đã sống được hơn hai nghìn năm rồi, nên cũng có tiếng tăm, liền vui mừng vội nói: “Tính đến ngày hôm trước con đã sống được hơn hai nghìn năm rồi”.

Không Ý gật gật đầu, đưa tay đặt trên đầu của ta một chút, rồi đáp lại: “Sau này gọi người là Linh Nhược đi”.

Ta vội vàng nói cảm tạ. Lại thấy Không Ý quay người về phía Huyền Châm, nói vài câu rồi rời đi,

Lúc này Huyền Châm tiến đến đây, nhìn chúng ta nói: “Sư phụ tạm thời rời đi một thời gian, ta sẽ chăm sóc các ngươi thật tốt”.

Nói thì nói vậy, nhưng Huyền Châm cũng là tiểu tăng ni tu vi không cao, vì thế tự mình cầm bản tâm kinh ra chỗ dưới cây tử đàn chợ mắt.

Chúng Phật tử thấy nhàm chán, lại thêm có gió nhẹ cùng ánh mặt trời, cũng liền ngủ.

Ta hiện nay đã có tên, trong lòng đang rất vui, vốn định cùng tiểu Phật tử bên cạnh nói chuyện, nhưng hần cũng đã ngủ rồi. Không gian trong chốc lát thật yên tĩnh, giống như chỉ còn một mình ta vậy.

“Tiểu Phật tử, người tên là gì thế?”

Âm thanh tự nhiên xộc tới làm ta giật mình, đảo mắt nhìn lại, liền thấy một tiên nữ cực đẹp.

“Ta? Ta tên là Linh Nhược”. Ta trả lời, không nghĩ đến vị tiên nữ này thật tinh quái, vừa mới cùng ta nói mấy lời đã đem ta từ trên cây xuống rồi co cẳng chạy đi.

“Ôi... Người định đưa ta đi đâu vậy?”. Ta kinh hãi.

Tiên nữ đó lại nói: “Ta đưa người xuống trần gian”.

“Xuống trần gian làm cái gì? Ta là Phật tử, ta phải ở lại Ly hận thiên”. Ta muốn tự mình về, nhưng nàng ta không hiểu sao lại giữ ta rất chặt.

“Xuống trần gian là có thể chơi vui rồi. Có rất nhiều đồ đẹp mà ở Ly hận thiên người không thể nhìn được. Người thật hung dữ. Người không muốn đi xem sao?”

“Không muốn...”, mắt thấy nàng đã chạy ra khỏi Ly hận thiên, ta cảm thấy vừa khó hiểu vừa phiền não, “người mau đem ta quay về đi, nếu Không Ý biết được nhất định sẽ phạt tội Huyền Châm mắt”.

Tiên nữ thế nhưng lại mặc kệ, chỉ nói: “Người thân là Phật tử, dù sao cũng phải đi cứu người. Hiện tại đưa người đi cứu người, người không giúp ta sao?”

Ta nghĩ nghĩ, cứu người chính là sứ mạng của chúng Phật tử, cũng là một phần của quá trình tu hành, do dự một lúc liền đáp ứng nàng ta.

Hiệu suất làm việc của tiên nữ này cũng thật đỉnh, chỉ chớp lát đã đưa ta xuống trần gian. Trước mắt ta lúc tối lúc sáng, thật không biết mình đang ở đâu.

“Đây là đâu vậy?”

“Người đang ở trong một nhà có thai phụ, người xem, bên cạnh người có đúng là có một tiểu oa đang muốn chui ra ngoài không?”

Ta ngẩng đầu, quả nhiên là có một tiểu oa bên cạnh mình. Ta không khỏi có chút u oán: “Nhưng sao người lại đem ta vào trong bụng của người ta thế, tiên nữ nhà người, tại sao lại làm vậy ở đây...”

“Tên ta là Ưc Cẩn, không phải là tiên nữ”. Ưc Cẩn nhẹ giọng nói. “Tiểu Phật tử nhà người nhớ kỹ, tiểu oa sắp sinh này có số khổ, về sau nàng sẽ gặp một người có gương mặt như ngọc, là một công tử có khí chất phiêu nhiên, từ đó vì tình sở hoặc, nhưng vị công tử này thực ra là duyên phận của tiểu oa, người thân là người nhà Phật, tất nhiên sẽ vì người hữu tình mà đi giải thích nghi hoặc này cho bọn họ, phải không? Cho nên, về sau người hãy ở bên cạnh nàng, đến khi tương ngộ rồi, hãy giúp đỡ bọn họ đến với nhau, giúp bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn, có được không?”

Hóa ra là muốn thành duyên cho một đôi uyên ương số khổ, tuy rằng đây không phải là thay đổi số kiếp, thế nhưng thần tiên không được nhúng tay vào chuyện phạm nhân, cũng khó trách Ưc Cẩn lại tới tìm ta. Cũng may đây không phải là chuyện khó khăn lắm, cũng là trách nhiệm của người nhà Phật chúng ta.

Vì thế ta trả lời: “Ừm, ta biết rồi. Người cứ yên tâm đi”.

Ưc Cẩn cũng ậm ừ một tiếng, nhưng vẫn chưa rời đi, hướng về thai nhi bên cạnh ta nói: “Vật nhỏ, người nhớ kỹ, về sau gặp được người mình thích thì hãy đem hạt đậu đỏ này đưa cho hắn”. Dứt lời Ưc Cẩn thở nhẹ, “Được rồi, ta phải đi rồi. Tiểu Phật tử người ngàn vạn lần phải nhớ lời hứa đấy”.

Ta đang định đáp lời thì nghe được âm thanh phát ra từ bên ngoài, là âm thanh của nữ tử: “Đứa nhỏ muốn ra rồi. Phu nhân hãy gắng sức”.

Sau đó là một trận lắc lư, ta liền thấy có ánh sáng, lại nghe nữ tử kia hô to: “Đứa nhỏ này sinh ra sao lại mang theo cả hạt bồ đề?”

Theo như lời của nữ tử này, trước mặt ta tối sầm lại, bên người ta lập tức lại xuất hiện thêm vài nữ tử nữa, có già có trẻ, cuối cùng còn có cả một lão nhân tóc trắng xóa.

Lão nhân với tay nói: “Mau. Mau để ta xem nào”.

Nữ nhân đỡ đỡ liền ôm đứa nhỏ cùng ta đến trước mặt lão nhân nói: “Lão phu nhân, người xem. Là tiểu thư, trời sinh đã mang theo một hạt bồ đề”.

Lão nhân lập tức lần lần chuỗi hạt tràng tràng trên tay, ngừng đầu kích động nói: “Là Phật tổ thương xót, là Phật tổ thương xót Tiết gia chúng ta. Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Mọi người nghe vậy cười rộ đứng lên, nữ nhân đỡ đỡ liền đem đứa nhỏ rửa sạch sẽ rồi lấy khăn bọc lại, lại có người đem hạt bồ đề - là ta đi chà lau sạch, đặt ở bên người tiểu nữ oa. Lúc này có tỳ nữ bê chậu nước đến bên giường nói: “Phu nhân ngủ rồi, mọi người cũng về cả đi”.

Dứt lời, mọi người đều tản về, trong phòng còn lại có ta, tiểu oa kia, còn có người mẫu thân đang ngủ say kia và một tỳ nữ coi phòng.

Chú thích

(1) Câu gốc: “Bồ đề bồn vô thụ, minh kính diệp phi đài. Bồn lai vô nhất vật, hà xứ hữu (nặc) trần ai?” – Thiền sư Huệ Năng. Thiền sư nhờ câu đối này đã thắng cuộc trong việc chọn người nối pháp của Ngũ tổ Hoàng Nhãn. Nhục than của Sư hiện đang được đặt tại chùa Hoa Nam, huyện Thiệu Quang, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc. Cá nhân mình thấy điển tích của câu đối này rất thú vị. Các bạn nếu thấy hứng thú có thể tìm đọc thêm

(2) Ngoài lề, /pùtí/ : côi Phật/ cây Bồ đề

(3) Cây bồ đề là cây có liên quan đến Tôn giáo, tượng trưng cho Phật giáo.

2. Chương 2: Sẽ Không Tương Tư

Vì sự có mặt của ta nên tiểu nữ oa kia được đặt tên là Tương Tư, tên đầy đủ là Tiết Tương Tư.

Mệnh số của Tương Tư thật ra không tệ, sinh ra là con nhà danh gia vọng tộc, lại là con một, mọi người trong nhà đều rất sủng ái. Ta đi theo làm vật biểu tượng cho nhà Phật, lại gặp được bà ngoại nhà bọn họ rất tin Phật, liền coi ta là thần vật mà cúng bái.

Tương Tư tuy được mọi người sủng ái nhưng cũng không đến mức quá nuông chiều. Có điều ngày thường hay đem ta đặt ở trong túi hương chơi đùa âm ỉ. Lúc Tương Tư mười bốn tuổi, Bà ngoại Tiết gia qua đời, người trong nhà thể theo nguyện vọng đưa bà hồi hương, chính là ở ngoài Hàn Châu xa ngàn dặm. Hàn Châu ba phía đều là nước bao quanh, khí hậu lạnh giá, đường đến đó chủ yếu là thời gian trên thuyền. Tương Tư vài lần bị chóng mặt, về sau mới đỡ dần.

Lúc đến được Hàng Châu thì đã là gần nửa tháng sau, thân thể của bà ngoại vẫn được đặt ở trong hòm bằng nên cũng không bị hư hại nhiều. Người trong nhà khóc tang đưa đi mai táng, Tương Tư cũng đau lòng mấy ngày, nhưng vì vẫn còn trẻ con nên tâm tình cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Ngày thứ mười tới Hàn Châu, chuyện của bà ngoại cũng dần lắng xuống, Tiết gia vẫn là quyết định lưu lại đây thêm một ít thời gian rồi mới trở về.

Hôm nay vì Tương Tư cảm thấy buồn chán, phu nhân Tiết gia liền sai hai nha hoàn đưa nàng ra ngoại ô chơi. Tương Tư tuy là ham chơi, nhưng vì cấp bậc lễ nghĩa nên không ra khỏi cửa, lúc này được ra ngoài tất nhiên là vui mừng vô cùng. Hai nha hoàn vừa để nàng chơi tự do thì liền đuổi không kịp, may mà Tương Tư cũng hiểu chuyện, không làm khó các nàng, chỉ chạy đến bên cạnh bụi cỏ tìm cây đại thụ đặt móng ngồi xuống, ngắt hoa cỏ chơi đùa.

Lúc hai nha hoàn kia vẫn chưa theo được đến đây, thì từ phía sau Tương Tư xuất hiện một người.

“Người là ai?”

Hóa ra là một tiểu công tử, thanh âm của tiểu công tử này phảng phất có hương vị của dòng suối Hàn Châu, trong trẻo, lạnh lùng, lại nhu hòa, vượt cảnh giới “mĩ - lợi - kiên” (đẹp - sắc bén - kiên định) (= có 1 âm thanh thôi mà cũng có thể miêu tả nhiều đến thế sao, hic).

Tương Tư cũng bị làm cho hoảng sợ, liền hướng tới tiểu công tử nói: “Ta là Tương Tư. Tiết Tương Tư. Còn người?”

Lúc này, hai nha hoàn cũng chạy tới, thở hồng hộc nói: “Tiểu Thư. Người chạy cũng thật nhanh quá đi. A, tiểu công tử này là ai vậy?”

Tương Tư cười, nói: “Các người đi qua một bên chờ ta đi, ta cùng người bạn mới này nói chuyện”

Hai nha đầu do dự một lát, cuối cùng không nói gì, liền đứng qua một bên.

“Người còn chưa cho ta biết tên đâu”.

Lúc này tiểu công tử ngồi xuống bên cạnh Tương Tư, nhàn nhạt nói: “Tô Niệm Trần”

Tương Tư nhìn trộm tiểu công tử này một hồi lâu, cười: “Tên hay, thật giống với người”.

Hai người trầm mặc một lát, Tương Tư lại nói: “Tên dễ nghe, người nhìn cũng đẹp”.

Tiểu công tử thản nhiên nói: “Người không phải người ở đây”.

“Ừ, ta từ Lạc Nguyên tới. Mấy hôm trước bà ngoại mất, ta cùng người nhà tới đây, đưa bà ngoại hồi hương”.

Tiểu công tử không nói nữa, ta nghe thấy tiếng lật sách, nghĩ là tiểu công tử này mang đến.

Quả nhiên thấy Tương Tư hiếu kỳ nói: “Đây là sách gì vậy? Sao ngay cả tên sách cũng không có?”

“Đây là của sư phụ ta viết, là sách luyện công, vốn là người dạy ta, mấy ngày nay sư phụ không có ở đây nên viết sách để ta tự xem”.

“Người xem hiểu sao?” Tương Tư tò mò hỏi.

“Đương nhiên”.

Tương Tư lại trầm tư một lát: “Vậy ta xem chắc cũng hiểu, nhưng mà người trong nhà ta vẫn chưa dạy ta công phu...”

Tiểu công tử dừng một lát, hỏi Tương Tư: “Người muốn học?”

Tương Tư chắc là ra sức gật đầu, khiến ta ở trong túi hương cũng bị lắc lư theo.

Tiểu công tử lại đưa quyển sách kia cho Tương Tư: “Dù sao ta cũng xem gần xong rồi. Sách này tặng người đấy, trong này chủ yếu là kinh công, nữ tử học chút để phòng thân cũng tốt”.

Tương Tư nhận sách, lại buồn rầu nói: “Nhưng mà có thể ngày mai ta phải trở về rồi...” Nói xong, Tương Tư lại đem ta đặt trong tay tiểu công tử kia. “Hạt đậu đỏ này cho người đi. Người ngàn vạn lần đừng để mất nó, từ khi sinh ra đã có hạt đậu đỏ này rồi, đây là linh vật đấy”.

Tiểu công tử còn muốn cự tuyệt: “Đã là linh vật, người nên giữ gìn cho thật tốt”

Tương Tư lại nhét lại vào tay hắn, “Người đừng hỏi nữa, ta nói đưa cho người là đưa cho người, cứ thế này tí nữa các nàng kia mà nhìn thấy được lại lời thôi với ta mất”.

Nói xong Tương Tư đứng dậy vỗ vỗ người, rồi chạy tới bên hai nha hoàn.

Trước khi rời đi còn không quên la to: “Tô Niệm Trần, ta nhớ kỹ người rồi! Về sau chúng ta sẽ còn gặp lại, người đừng có mà quên ta đấy”.

Sau đó Tương Tư thật sự là đem ta giao cho tiểu công tử, bản thân thì vui vui vẻ vẻ đi mất...

“Hạt bồ đề” bị Tương Tư nhầm thành “Hạt đậu đỏ” =]]

3. Chương 3: Văn Thiên Dục Tuyệt

Từ đó ta liền đi theo tên tiểu công tử Tô Niệm Trần này.

Đêm đến, ta nhào người tới bên người Tô Niệm Trần nhìn hắn, nghiên cứu kỹ càng xem hắn có đúng là nhân duyên của Tương Tư không. Lúc này là nửa đêm, hắn đã ngủ yên ổn rồi, bỗng bị tiếng đập cửa bên ngoài đánh thức. Người gõ cửa chính là thư đồng của hắn, trông rất gấp gáp. Hắn đánh thức Tô Niệm Trần dậy rồi vào phòng thu dọn đồ đạc lại.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Tô Niệm Trần nhú mày, tay cũng không ngừng thu dọn.

Thư đồng rất kích động, nghẹn ngào nói: “Công tử, lão gia vừa rồi nghe được tin tức trong triều, Hưởng đại nhân bên đó đã bị Viên gia áp chế rồi, việc này sợ là sẽ liên lụy đến chúng ta, cho nên người bảo công tử cùng phu nhân thu đồ đạc trước rồi tìm nơi nào đó tránh tạm”.

Tô Niệm Trần khê nhàn mày đứng lên, khuôn mặt tuy non nớt nhưng cũng rất trầm ổn, cuối cùng không nói gì cả.

Sau đó, ta bị Tô Niệm Trần đưa tới Hàn Châu, Tô phu nhân cũng đi cùng. Ta không biết đi bao lâu rồi, chỉ luôn nghe được tiếng thở trần trọc của Tô phu nhân cùng gia nhân. Người nhà của mấy gia nhân cũng dung nạp bọn ta được mấy ngày, rồi dần dần tỏ ý đuổi đi, thậm chí còn đóng cửa không tiếp.

Trên đường đi theo bọn họ ta cũng nghe được một ít tin tức, nói là Tô gia ở Hàn Châu vốn là nhà phú quý, quyền thế trong tay cũng không ít. Chỉ là Tô gia vừa rồi qua một đêm lụi bại, bị triều đình xét nhà, Tô đại nhân liền đưa vợ con vào rừng rồi tự sát, sau đó có người đã đốt xác. Bây giờ trong rừng đó còn nghe được tiếng có người khóc lóc thê lương.

Đương nhiên tin này cũng không hoàn toàn đúng, vì Tô phu nhân và Tô Niệm Trần đều đang ở đây. Chỉ có điều Tô phu nhân sau khi nghe được tin này liền đổ bệnh nặng.

Một ngày nọ, Tô phu nhân gọi Tô Niệm Trần đến bên giường, khê thở dài: “Chúng ta đi rồi, cha con mới nói cho ta biết, nếu nghe được tin ông ấy gặp nguy, thì ta phải mang con đi càng xa càng tốt, không cần chờ ông ấy, cũng không cần quay lại. Thật không nghĩ đến chúng ta thì tránh được nguy hiểm, còn ông ấy vì bảo vệ chúng ta mà...” Bà nói rồi nghẹn ngào ngồi dậy, một lúc sau mới hồi phục tinh thần, dặn dò liên tục: “Sau này con mang họ của ta, tên là Hoàn Lạc Trần, ngàn vạn lần nhớ rõ lấy”.

Tiểu công tử vội nắm lấy tay phu nhân, ôn nhu hiểu chuyện nói: “Lạc Trần đã biết, mẫu thân phải mau khỏe lại”.

Ngày ấy có lẽ là Tô phu nhân đã hết hy vọng rồi, không mang tiểu công tử đi nương nhờ người quen nữa. Cuối cùng mang hắn tới một nơi gọi là Lương Trập, dùng số tiền còn lại mua một khoảnh sân bình thường, làm nơi ở của hai người.

Tiếc là Tô phu nhân trong người vẫn không khỏe, ta thấy hơi thở của bà mong manh, nghĩ chắc là tới mệnh số rồi, nên cũng không nhúng tay giúp đỡ.

Nửa tháng sau Tô phu nhân liền qua đời, viện này giờ chỉ còn lại tiểu công tử cùng thư đồng Hoa Chiêm vẫn luôn đi theo hắn. Lúc đầu cũng có một nha hoàn đi theo Tô phu nhân, hiện giờ bà đi rồi, nhà đầu kia nói ở lại chỉ làm gánh nặng, nên cũng đi mất.

Trong chốc lát viện này càng yên tĩnh, Lạc Trần dù sao cũng là đứa nhỏ mới mười hai tuổi, có thể sắp xếp gia sự đã là quá rồi, cũng không yêu cầu gì hơn. Ngoài ra, tuy lúc đi xa Tô phu nhân mang theo không ít tiền, nhưng kinh phí đường xa cũng nhiều, bà lại bị bệnh nặng, lại mua sân nhỏ này, nên bây giờ tiền đã không còn nhiều. Sau này, vào ngày thường Hoa Chiêm ra ngoài làm cũng được ít tiền, cùng Lạc Trần tạm bợ qua ngày.

Ước chừng nửa tháng sau, thời tiết Lương Trập đột nhiên giảm, Hoa Chiêm làm việc bên ngoài cũng không kiếm được nhiều. Hôm nay tiểu công tử mang ta đi ra ngoài, có lẽ gần đây hắn ăn ít quá, mà trước kia

cũng bị nhọc lòng vì Tô phu nhân mang bệnh, nên mới chỉ ra ngoài một lúc, ngày hôm sau hẳn liền đổ bệnh nặng.

Bệnh của Lạc Trần lần này thật sự nặng, vài ngày vẫn chưa xuống giường được, Hoa Chiêm cũng không có thời gian chăm sóc hẳn, ngay cả cơm cũng không kịp ăn.

Ta thấy cảnh này, liền lặng lẽ đi ra nhìn Lạc Trần, hẳn tuy là ốm yếu, nhưng mệnh số hẳn còn dài, có điều bộ dạng này mà đi xuống kia, sợ là địa phủ cũng không chứa được hẳn, không thể để trần gian lại nhiều thêm một du hồn.

Vì thế tối đến chờ Lạc Trần ngủ rồi, ta liền làm chút phép thuật tạm thời giúp hẳn giữ mạng sống. Ta dù sao cũng là đệ tử nhà Phật, cũng sống hơn ngàn năm, phép thuật thật sự không đến nỗi, thuận tiện mỗi ngày có thể giúp hẳn hồi phục một chút.

Không còn biện pháp, ta chỉ có cách đến miếu thổ địa nhờ thổ địa giúp tìm được Ưc Cẩn tới đây thôi.

4. Chương 4: Trần Gian Đau Khổ

Cũng may Ưc Cẩn không ở xa ta lắm, nàng nói vẫn có thể dõi theo ta. Vì thế ban đêm Ưc Cẩn liền tới đây, có điều nhìn thấy hoàn cảnh của Lạc Trần lúc này, cũng không khỏi chau mày.

“Người có cách gì không?” Ta đứng bên cạnh sốt ruột hỏi.

Ưc Cẩn nhíu chặt mày, sau một hồi than nhẹ rồi mới lên tiếng: “Ta tuy là thần tiên, nhưng không chữa bệnh được. Còn phải tới núi Bình Sơn một chuyến, hái tiên thảo ở đó mang về đây mới được”. Nói xong nàng nhìn ta, “Thời gian này vẫn phải phiền người chăm sóc hẳn rồi, đừng làm cho hẳn bị hết hơi, nếu không sẽ đi tong đấy”.

Ta gật gật đầu, “Ta cũng biết độc y vương phi đó. Chỉ là người đi trong bao lâu? Linh lực của ta không cao, sợ là không kìm được lâu đâu”.

“Ước chừng bốn, năm ngày”

“Được, bốn, năm ngày thì ta vẫn giữ được”

Ưc Cẩn gật đầu, rồi thân hình liền biến mất.

Mấy ngày sau không có Ưc Cẩn ở đây, thân thể Lạc Trần ngày càng yếu đi, ta cố gắng cầm cự, mà hẳn cơ bản cơm cũng không ăn nổi, khiến cho bản thân sống dở chết dở.

Chuyến này Ưc Cẩn đi tận bảy ngày, ta gấp đến mức không biết làm thế nào cho phải, liền nghĩ, qua hai ngày nữa Lạc Trần nếu còn không khỏe hơn chút nào, ta cũng chống đỡ không nổi.

Cũng may Ưc Cẩn cuối cùng đã trở về, nàng giả bộ là thần y đi du ngoạn tứ phương, ra vẻ gay go nhìn Lạc Trần một lúc rồi mới lúi thủ được ra đưa cho Hoa Chiêm.

Lạc Trần ăn thảo dược rồi, hai, ba ngày sau sức khỏe dần hồi phục, ta cùng Ưc Cẩn nhẹ thở phào. Chỉ là lúc này ta đã tiêu hao không ít linh lực, liền phải vào trong túi hương nghỉ ngơi. Ưc Cẩn cũng đồng ý lưu lại vài ngày, để tránh có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra với bọn họ.

Ta ước chừng ngủ được mười ngày rồi, thời gian này hình như đã xảy ra không ít chuyện. Đám Lạc Trần đã dọn đi nơi khác, tới ở một chỗ tên là Lạc Xuân viên.

Lạc Xuân viên này tuy không so được với phủ Tô gia ngày trước, nhưng cũng không đến nỗi, mà nha hoàn, người ở không hề ít, tóm lại là hơn nhiều lần so với cái khoảnh sân nhỏ bữa trước.

Có vẻ được chủ nhân của viện này chăm sóc nên khí sắc của Lạc Trần đã khá hơn không ít.

Lúc ta tỉnh lại thì Ưc Cẩn đã đi rồi. Ta chuồn ra khỏi túi hương thì thấy cảnh Lạc Trần đang ở trong vườn cầm kiếm múa kiếm, hình như đang học múa kiếm.

Không lâu sau một người đàn ông trung niên trường bào màu tím đi tới, hắn nhìn Lạc Trần nói: “Trần nhi, mấy ngày nữa ta sẽ dạy ngươi kiếm pháp, thời gian này thân thể ngươi còn yếu, trước mắt không cần sút ruột”.

Lạc Trần hơi cúi người: “Vâng, sư phụ”.

Thì ra nam tử này là sư phụ của Lạc Trần, xem ra hắn đối xử với Lạc Trần không tệ, vậy về sau cuộc sống của Lạc Trần cũng sẽ khá hơn nhiều, ta cũng yên tâm phần nào.

Chỉ là ta không nghĩ tới sư phụ này không có chỗ ở cố định, mới vừa dạy cho Lạc Trần được hai năm liền mang theo hắn đến một nhà khác, mà thật vừa khéo, lại chính là nhà của Tương Tư,

Lúc này Tiết gia đã thăng quan, nhưng trong nhà vẫn chỉ có độc một đứa con là Tương Tư, vì thế đối đãi với Lạc Trần như người trong nhà.

Tương Tư vẫn nhớ rõ Lạc Trần, mà nàng cũng rất thông minh, thấy tiểu công tử đã sửa lại danh tính thì cũng không nhắc ra chuyện lúc trước. Còn Lạc Trần dường như không nhận ra Tương Tư nữa.

Tuy vậy nhưng ta cũng rất vui mừng, thế cũng tốt, ít nhất thì hai người đã ở chung dưới một mái nhà, ta đỡ phải hiện thân trợ giúp.

Ta suy nghĩ tới cuộc sống sau này, Lạc Trần theo sư phụ hắn tạm thời sống tại nhà Tiết gia ở Lạc Nguyên, mỗi ngày học sách và công phu.

Duy chỉ có một điều đáng tiếc là Lạc Trần và Tương Tư cực ít khi đụng mặt. Tiết gia dạy dỗ Tương Tư rất nghiêm, dù sao nàng cũng là thiên kim quý phủ, ngày thường toàn là bị nhốt trong viện của mình hoặc là đi học tại học đường dành cho nữ nhi ở vùng lân cận, bước ra khỏi cửa là cả nhà phải đi theo hoặc đi cùng các tiểu thư nhà khác. Mà Lạc Trần cũng thường tập luyện ở trong viện.

Cho nên Tương Tư và Lạc Trần gặp mặt còn khó nói gì đến nói chuyện mấy câu. Chuyện này thật khiến ta âu sầu. Dẫn đến hậu quả là có đêm ta hóa lại hình người, ngồi xổm bên giường của Lạc Trần, thì bị hắn phát hiện ra.

5. Chương 5: Lần Đầu Gặp Mặt

“Ngươi là ai?” Lạc Trần chậm rãi đứng lên, trong bóng đêm tựa vào giường nhìn ta.

Tuy âm thanh cực khẽ, nhưng cũng khiến ta luống cuống. Dù sao để người phạm thấy được cũng không phải chuyện tốt, ta hít một hơi, đang nghĩ đến chuyện phải làm phép khiến hắn quên chuyện này đi thì câu nói tiếp đó của Lạc Trần khiến ta lưỡng lự.

“Ta nhận ra ngươi”. Lạc Trần thản nhiên nói, giọng điệu không ôn hòa cho lắm, tựa như đang nói chuyện với một người bạn cũ.

Ta sửng sốt hồi lâu, nhất thời không biết nên đáp lời hắn như thế nào.

Lúc này lại nghe thấy Lạc Trần nói: “Ngươi đi theo ta cũng lâu rồi, rốt cuộc ngươi là ai? Trốn ở chỗ nào?”

Ta chống đầu, thở dài một tiếng rồi hạ quyết tâm nói: “Ta nói cho ngươi biết, nhưng ngươi ngàn vạn lần không được nói ra ngoài”.

Giọng nói Lạc Trần có chút ý cười: “Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không nói ra”.

Ta hừ khê: “Ngươi mà nói ra thì ta sẽ xóa sạch trí nhớ của ngươi, làm cho ngươi mờ dần luôn”.

Lạc Trần nhẹ nhàng nở nụ cười, ta liền bịt miệng của hắn, khụ khụ hai tiếng rồi nói: “Không được cười. Nhỡ người khác nghe thấy thì sao?”

Lạc Trần gật gật đầu, ta mới buông hắn ra: “Ta chính là hạt bồ đề trong túi hương của ngươi”.

“Hóa ra là hạt bồ đề”. Âm thanh nói chuyện của hắn cũng nhẹ đi: “Hèn chi, ta có cảm giác có ai đó bên người nhưng không tìm ra được”.

“Ta không thể tùy tiện hiện thân trước mặt người phàm” Ta rầu rĩ nói.

Lạc Trần nằm sấp người xuống, “Cũng kỳ thật, sao ngay cả nàng ta cũng không biết chuyện này. Vậy người xuống trần gian đi theo nàng ta để làm gì?” (“nàng ta” là chỉ Tương Tư)

“Ta tới đây còn không phải là để...” Ta dừng một chút, trong chốc lát nhận thấy nói ra chuyện này chỉ sợ không phải việc tốt, thế nhưng rất muốn bọn họ sớm thành nhân duyên, chắc nói ra không có chuyện gì đâu. “Còn không phải là vì giúp người nhanh chóng thành nhân duyên với con gái Tiết gia sao?”

Lạc Trần dường như rất kinh ngạc, hỏi ta: “Ta...cùng với Tiết tiểu thư? Nhân duyên? Ý người nói nói.... Sau này chúng ta sẽ thành đôi phải không?”

Ta nói vòng vo nửa ngày, gãi gãi đầu nói lảng sang chuyện khác: “Người nếu đã nhớ ra Tiết Tương Tư là người đem tặng ta cho người, vì sao không cùng nàng nói chuyện?”

Lạc Trần thần nhiên nói: “Ta với nàng ấy không quen thân, cũng không có gì để nói cả”.

Ta không nói gì, đợi nửa ngày mới lại thấy hắn nói: “Tiểu bồ đề, người mới vừa nói, nàng ấy chính là nhân duyên của ta phải không?”

Ta không dám nói lời nào, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hắn trong bóng đêm.

Lạc Trần lại nói: “Người yên tâm, chuyện này ta sẽ không nói ra ngoài”

Ta chỉ biết gật đầu.

Qua một lát, Lạc Trần lại nói: “Tiểu bồ đề, người đã biết nói, chắc hẳn cũng có tên?”

“Tên ta là Linh Nhược”.

Lạc Trần gật gật đầu: “Hóa ra là tiểu Linh Nhược”.

“Cái gì mà tiểu Linh Nhược, ta còn hơn người hai ngàn năm tuổi đấy nhé”

Lạc Trần cười cười: “À, là tiểu thiên tuế”.

Ta hừ một tiếng: “Người mà nói lung tung nữa, ta liền xóa sạch trí nhớ của người”.

Lạc Trần quả nhiên không nói nữa, một lúc sau mới thò tay lò mò bắt lấy ta, “Tiểu Linh Ngược, ta sẽ không nói ra ngoài đâu, người đừng có mà xóa trí nhớ của ta, nếu không ta sẽ lại tìm người khắp nơi”.

“Tìm ta làm gì?” Ta nhú mi.

Lạc Trần không đáp, hỏi lại: “Lúc ta đổ bệnh, ta nhớ rõ có người liên tục chăm sóc mình, không phải Hoa Chiêm, là người đúng không?”

Ta không nghĩ là hắn sẽ phát hiện ra, gật đầu “Ừ”

“Quả nhiên là người”. Lạc Trần cười khê, “Người đã theo ta lâu như vậy, ở trong túi hương chắc khó chịu lắm hả? Sau này nếu người thấy buồn thì hiện ra, lúc không có người cùng ta nói chuyện được không?”

Ta cũng muốn thế, nói: “Được...Kỳ thật người nên tìm Tương Tư để nói chuyện”.

Lạc Trần than thở: “Tiểu Linh Nhược, Ta và Tương Tư rất khó gặp mặt, trong viện này ngoài Hoa Chiêm cùng một ít nha hoàn, người hầu ra thì không có ai khác, bình thường sự phụ cũng chỉ luyện tập với ta chứ không nói chuyện. Người là hạt bồ đề, nhất định là biết không ít chuyện thú vị, ta ở đây thật sự rất buồn chán, sau này nói chuyện với ta được không? Ta cam đoan sẽ không nói gì ra cả”.

“Không được... Chuyện trên trời làm sao có thể nói với người”. Ta cương quyết cự tuyệt.

“Vây.... Vây người cùng ta nói chuyện phiếm, người theo ta lâu như vậy, chuyện trần gian chắc cũng biết không ít, chúng ta về sau sẽ nói chuyện trần gian, thế nào?”

Thật là khiến ta lo lắng, do dự một lúc mới quay về phía hắn: “Được....Nói sau đi, nhưng về sau ta không hiện thân đâu, nếu người muốn nói chuyện, ta sẽ dùng linh thức giao tiếp với người”.

Lạc Trần nắm chặt tay ta: “Như thế là được rồi”.

“Người mau ngủ đi”. Nói rồi ta liền hóa về chân thân chui vào trong túi hương.

6. Chương 6: Đêm Yên Hẹn Hò

Thời gian ở dưới trần gian rất ngắn ngủi, ta mới ngủ được mấy giấc, tỉnh thoảng còn cùng Lạc Trần nói chuyện, nháy mắt Lạc Trần cùng vị tiểu công tử mà hắn đi theo đã thành những mỹ thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi rồi.

Hôm nay Lạc Trần được mời cùng người nhà Tiết gia đi dự yến tiệc trong cung, yến hội rất long trọng, thân là tiểu Phật Tử như ta mà cũng chưa từng thấy qua cảnh người người nhộn nhịp như thế này. Nhớ tới không khí trong Ly hận thiên luôn bình bình an an, ngàn năm như một, lại không biết hóa ra trần gian lại náo nhiệt phồn hoa như vậy. cũng thật thú vị.

Tiết gia dường như quyền thế không nhỏ, cho nên được sắp xếp ngồi ở vị trí phía trước. Lạc Trần đương nhiên cũng được trọng đãi, mà điều làm ta vui nhất chính là Lạc Trần cùng Tương Tư đã có cơ hội nói chuyện. Tương Tư xem ra cũng rất vui mừng, len lén cùng Lạc Trần hàn huyên một chút, đến khi yến hội bắt đầu, bầu không khí yên lặng thì mới ngừng nói chuyện.

Qua một lúc, Tương Tư lấy cớ đứng dậy rời đi, lúc này mọi người nhà Tiết gia cũng bận bịu. Lát sau Tiết phu nhân không thấy Tương Tư quay về không khỏi có chút lo lắng, Lạc Trần hiểu ý liền muốn đưa đi tìm.

Quả nhiên Tương Tư đang ngồi ở chỗ yên tĩnh đợi Lạc Trần.

“Lạc Trần, người không phải tên là Lạc Trần đúng không?” Tương Tư ở phía đối diện nhỏ giọng hỏi.

Lạc Trần không lên tiếng, qua một lúc Tương Tư vội vui vẻ nói: “Ô Niệm Trần?”

Lạc Trần vẫn không lên tiếng, chỉ nghe thấy vạt áo của hắn có tiếng động nhỏ.

Một lát sau, Tương Tư lại nói: “Vậy.... Hạt đậu ta đưa người còn ở chỗ người không?”

Lạc Trần liền đem ta ra cho Tương Tư nhìn, ta cũng thấy vẻ mặt vui mừng, nàng ngượng ngùng nâng mắt nhìn Lạc Trần: “Người... Vẫn mang theo bên mình?”

“Phải”. Lạc Trần gật đầu, cẩn thận đem ta cất vào.

Lúc này trong lòng ta cũng thấy vui mừng, dù thế nào, người hữu tình cũng có cơ hội nhận nhau. Vì thế ta vội truyền linh thức cho Lạc Trần, bảo hắn mau mau cùng Tương Tư giải bày tâm tình.

Nào ngờ Lạc Trần một chút cũng không phản ứng, chỉ cùng Tương Tư nói mấy câu liền muốn rời đi.

Cũng may lúc đó Tương Tư gọi hắn lại, ngượng ngùng thấp giọng thì thảo vài câu, tuy không rõ ràng, nhưng ta cũng biết là lời thổ lộ. Ta lăm bầm trách móc tên Lạc Trần này, lúc này có nữ tử đến trước mặt mình thổ lộ, đáng lý ra phải vui mừng.

Mà lúc này Lạc Trần chỉ khẽ thở dài, khiến ta thật hồi hộp. Tiếp đó chỉ nghe hắn nói: “Nhưng trong lòng ta đã có người khác rồi...”

Lời vừa dứt, ta cùng Tương Tư đều sửng sốt, Tương Tư còn run sợ hồi lâu chưa lên tiếng.

Bọn họ liền rơi vào im lặng, một lúc sau Tương Tư mới khó tin nói: “Sao có thể...Người....Người sao có thể thích người khác? Người đó...Người đó là ai? Ta thua kém gì nàng chứ?”

Lạc Trần giọng điệu lạnh nhạt, hắn cực kì kiên nhẫn giải thích: “Ta không thể nói ra nàng là ai, người cũng không cần biết nàng là ai”.

Thanh âm của Tương Tư nghẹn ngào, vẫn cố chấp hỏi đến cùng.

“Vì vậy.... Người vẫn luôn phấn đấu, là vì nàng ta, để sớm có thể đi lấy nàng ta có phải không?”

“Ta sẽ không lấy nàng”.

Tương Tư sững sốt, nửa ngày không nói chuyện. Ta ở trong cũng ngăn cả người. Lúc này chỉ nghe Lạc Trần nói: “Ta với nàng cách xa nhau quá, cho nên ta sẽ không lấy nàng, cũng không có cách lấy nàng”.

Tương Tư lại giật mình nhìn hẩn hồi lâu, nhất thời hai người không nói gì nữa, nơi này lại rơi vào vắng lặng.

7. Chương 7: Khiêu Chiến Tề Vương

Bỗng có một âm thanh phá vỡ bầu không khí im lặng, người đến chắc cũng là đi ra từ yến tiệc.

“Là tiểu thư Tiết gia?” Âm thanh của nam tử nghe có chút khàn. Ày, giọng của Lạc Trần vẫn là hay hơn nhiều.

Ta ở trong nghe thấy được tiếng sột soạt của quần áo, rồi nghe thấy Tương Tư cung kính hô: “Tề vương”

A....Không ngờ lại là Vương gia, xem ra yến hội kia rất nhàm chán, đến Vương gia cũng đi dạo tới đây.

Lúc này Lạc Trần cũng xoay người, hướng về phía Tề vương thi lễ. Ta còn nghe được ra mùi vị không thoải mái của người này, tuy hẩn là Vương gia, nhưng nghe tiếng nói của hẩn cũng biết được đây là người dưng mảnh, thiện chiến, bá đạo. Đặc biệt là hẩn đang cắt ngang cuộc nói chuyện của Tương Tư và Lạc Trần....Tuy rằng Tương Tư bị cự tuyệt, nhưng hiển nhiên vẫn có thể cứu vãn được tình hình. Mà Tề vương xông vào thế này, xem chừng còn không định rời đi mà còn ở lại nói chuyện với hai người bọn họ.

Tề vương trong giọng nói mang theo ý cười: “Tiết tiểu thư sao lại cùng một chỗ với Lạc Trần công tử thế này....”

Trong lòng ta không khỏi hừ hừ vài cái, thật không nghĩ tới thân là Vương gia mà lại lăm chuyện như vậy, chuyện người khác hẹn hò cũng muốn hỏi.

Mà Tương Tư chỉ có thể làm bộ như không có việc gì: “Vừa rồi ta thấy chán nên đi dạo một chút, mẫu thân lo lắng nên bảo Trần ca ca đi tìm”.

Tề vương nghe xong, liền không nói gì nữa.

Qua một lúc, Tề vương lại nói: “Hóa ra là vậy...Bây giờ yến tiệc đang náo nhiệt, tất cả mọi người đều tham gia, Tiết tiểu thư cũng nên mau trở lại đi”.

Tương Tư gật nhẹ đầu, hướng về Tề vương thi lễ, rồi cùng Lạc Trần trở lại.

Càng về sau yến hội càng chán, Hoàng đế nói mấy câu, rồi thưởng cho gánh hát. Cuối cùng không biết là ai lên tiếng đề xuất để các tiểu thư tỷ thí, khiến Hoàng thượng thích thú, vội nói: “Bao năm qua đều là nhóm Vương gia tham gia tỷ thí, hiện giờ để các tiểu thư tỷ thí cũng tốt”.

Thế là các quan viên đều len lén nhẹ giọng bàn tán, dường như hết sức vui mừng, nhưng vẫn khiêm tốn đáp lại rằng nữ tử nhà mình tài nghệ còn vụng về.

Sau đó các nữ tử lần lượt lên đài biểu diễn cầm - kỳ - thi- họa, cuối cùng cũng đến lượt Tương Tư. Ta rất hiếu kỳ, nên liền từ trong túi hương chạy ra hiện thân, đứng ở một bên nhìn Tương Tư..

Chỉ thấy Tương Tư không kiêu ngạo đi lên đài, mượn một thanh kiếm bên cạnh người hầu, tiếp đó trở lại chính giữa vũ đài. Nàng vung tay lên theo âm thanh của đàn sáo, múa kiếm nhanh nhẹn, hình ảnh này trong màn đêm, thật khiến người khác động tâm.

Đến cả ta cũng nhìn không dời mắt được, không nghĩ Tương Tư còn có bản lĩnh này, khó trách Ưc Cẩn nhờ ta giúp nằng mà không phải người khác, quả thật không giống nữ tử bình thường.

Đương nhiên sau bài múa kiếm của Tương Tư, những tiếng vỗ tay trầm trở vang lên không dứt. Tương Tư vẫn thản nhiên cười, cúi người rồi đi xuống.

Màn tỷ thí của các tiểu thư cũng kết thúc, Tương Tư là người thắng cuộc. Hoàng đế ban lệnh trọng thưởng lớn, rồi bỗng nhắc tên Lạc Trần, còn cả Tề vương trước giờ vẫn luôn hiếu chiến, bảo họ cùng tham gia tỷ thí.

Công phu của Lạc Trần rất tốt, nhưng Tề vương cũng không phải chỉ có hư danh. Ta đứng dưới đài không khỏi có chút lo lắng. Cũng may đợt tỷ thí này nói rõ luật, cả hai đều cùng kiếm gỗ để tránh bị thương.

Màn tỷ thí bắt đầu, Tề vương tấn công là chủ yếu, Lạc Trần cũng lấy lui làm tiến, mỗi chiêu thức đều rất nhẹ nhàng, dần dần từng bước áp sát Tề vương. Cuối cùng hai người ngang tay.

Hoàng đế rất phấn khích, không ngừng trầm trở khen ngợi, ban thưởng cho cả hai, còn phong cho Lạc Trần một chức quan không lớn không nhỏ.

8. Chương 8: Vạn Vật Đều Linh Tính

Sau đêm yến, Lạc Trần một mình trên một chiếc xe ngựa hồi phủ. Hắn gọi ta vài tiếng, nhưng trong lòng ta vẫn đang khó chịu với hắn, liền giận dỗi không đáp lại.

Mãi đến khi về phòng, Lạc Trần đem ta ra đặt ở một bên, nhìn ta than thở. Lúc sau hắn thay đồ chuẩn bị ngủ, mới lại gọi ta lần nữa.

“Tiểu Linh Nhược... Người đang giận à?”

Ta hừ hừ, không phản ứng.

Lạc Trần cũng không bực, cầm lấy ta rồi dựa vào giường, tiếp đó nói: “Tuy ngươi nói ta với Tiết tiểu thư có một đoạn nhân duyên, nhưng ta đối với nàng ấy không hề có cảm giác gì, ngươi thân là Phật tử, cũng biết không nên ép buộc người ta mà”.

Ta nghĩ cũng đúng, bọn họ nhất định rồi sẽ nên duyên, dù sao nếu không phải bọn họ lương tình tương duyệt (ý chỉ cả hai cùng thích nhau) thì ta cũng không nên ép buộc.

Vì thế ta cũng không biết nói gì với hắn nữa, may mà hắn cũng không để bụng. Hắn đem ta nắm trong lòng bàn tay, rồi đột nhiên hướng sang bên cạnh ném đi. Ta cả kinh, lập tức hóa hình người, liền trong trạng thái mộng ngã trên mặt đất.

“Ngươi...” Ta một tay chỉ vào Lạc Trần, một tay xoa xoa mắt, “Tuy là ta không đúng, ngươi cũng không thể ném ta xuống mặt đất nhé”.

Lạc Trần chống người nhìn ta cười: “Hóa ra Phật tử các ngươi cũng biết đau, ai bảo ngươi không nói cho ta biết”.

“Cái này mà còn phải nói sao? Vạn vật đều có linh tính, có linh tính chính là có cảm giác biết không hả?” Ta tức tối đứng lên, chen lên giường mềm mà ngồi.

Lạc Trần vẫn cười, gật gật đầu: “Vậy trước kia ngươi cũng đâu có hỏi ta, sao biết là ta có thích Tiết tiểu thư chứ?”

Ta nhú mày, bị hắn hỏi ngược lại liền im lặng một lúc, rồi mới thấp giọng nói: “Chuyện này ngươi vừa mới nói cho ta biết rồi đấy thôi. Ta cũng đã rõ rồi, làm cái gì mà còn trả thù ta như vậy?”

Lạc Trần lơ đãng, nhún vai nói: “Ta thấy ngươi không nói lời nào, tưởng ngươi còn đang giận chứ. Hơn nữa cả đêm ngươi một chút phản ứng cũng không có, khiến ta rất buồn. Nhưng ngươi chỉ bị đau da thịt một chút thôi mà”.

Ta nói không lại hắn, liền lười múa mép khua môi với hắn.

Chỉ là Lạc Trần thấy ta như thế liền chau mày lại, quan sát ta một hồi: “Thế nào rồi? Bị đau lắm sao?” Lạc Trần nói xong liền kéo ta lại chỗ hắt, “Đến đây ta xem nào”

Ta giật mình vội tránh sang một bên “Người....người....người.... không biết là nam nữ thụ thụ bất thân sao? Xem cái gì mà xem?”

Lạc Trần cười: “Hóa ra người nhà Phật còn phân biệt nam nữ nữa, lần đầu ta nghe thấy đấy”.

Hắn nói thế cũng đúng, ta lơ mơ đứng lên, kỳ thật Phật tử chúng ta không có phân biệt gì, nhưng khi hóa hình người thì mỗi người cũng có một bộ dạng riêng, nói đến cũng kỳ, làm sao ta lại có hình dáng của nữ nhân chứ?

“Còn đau không?” Lạc Trần mệt mỏi dựa vào giường nhìn ta.

Ta lắc đầu: “Hết đau từ lâu rồi”

“Vậy sao mặt ngươi nghiêm trọng thế?”

“Còn không phải tại ngươi sao?”

Lạc Trần không đáp lại, trong nháy mắt đã kéo ta qua, làm ta ngã nhào vào lòng hắn. Ta đang muốn lên tiếng thì bị hắn che miệng.

Lạc Trần thấp giọng nói bên tai ta: “Mau biến về chân thân”

Ta sửng sốt, lúc này mới nhận ra là có người đến, liền biến về nguyên hình.

Lạc Trần bỏ ta vào trong túi hương, chợt nghe bên ngoài có người gọi: “Trần ca ca...”

Ta làm bầm hai tiếng, rồi chạy ra khỏi túi hương nhìn Lạc Trần,

Lạc Trần khoác áo đi ra, dựa vào cửa đáp: “Hóa ra là Tiết tiểu thư, đêm khuya đến đây là có chuyện gì không?”

Hóa ra là Tương Tư! Ta lặn đến bên mép giường nhìn bọn họ, dựng lỗ tai lên nghe.

Chỉ thấy Tương Tư nhìn vào bên trong, cười nói: “Ta mới nghe được bên trong có âm thanh, còn tưởng Trần ca ca chưa ngủ.... Ta có phải đã quấy rầy giấc ngủ của ngươi rồi không?”

Lạc Trần nhàn nhạt quay lại nhìn: “Ta cũng vừa mới ngủ thôi, hôm nay hơi mệt nên ngủ sớm một chút. Chắc vừa rồi ta bị bóng đèn, may mà ngươi đến đây đánh thức ta”.

Ta không khỏi buồn cười, thì ra Lạc Trần nói dối lại có thể như mây bay nước chảy, mặt không đỏ tim không thẹn.

Lúc này Tương Tư lại thấp giọng, trên mặt e lệ nói: “Ta muốn nói với ngươi vài lời...”

Lạc Trần gật đầu, liền mời nàng vào.

9. Chương 9: Thăm Hỏi Đêm Khuya

Tương Tư đi vào trong, lại nhìn xung quanh một lượt, rồi mới thật cẩn thận ngồi xuống. “Trần ca ca, ngươi thật sự không lấy người kia sao?”

Lạc Trần điềm nhiên gật đầu: “Không lấy”

“Vậy....Sao ngươi không cùng ta thử xem? Có lẽ về sau chúng ta sẽ hạnh phúc”. Tương Tư ngập tràn hy vọng cùng chờ mong.

Lạc Trần dừng một lát, nhẹ nhàng thở dài, hướng về phía này nhìn ta, thấy ta đang ở mép giường, hơi nhúu mày lại. Sau đó quay lại nhìn Tương Tư: “Người nếu nguyện ý, ta cũng có thể đáp ứng. Chỉ là sau này nếu cảm thấy mệt mỏi, thì cứ viết thư bỏ ta”

Tương Tư ngẩn người, rồi vội lắc đầu: “Sẽ không đâu, ta sao có thể bỏ người được”. Nói xong nàng liền đứng lên, lộ ra chút luống cuống, tiếp đó nói: “Vậy người đi nghỉ trước đi, bây giờ không còn sớm nữa, ta cũng nên trở về”.

Lạc Trần gật đầu, lại lấy ra từ trong một hộp gỗ một viên dạ minh châu không lớn không nhỏ đưa cho nàng: “Bây giờ trời cũng tối rồi, người cũng không cầm theo đèn, cầm cái này đi, cũng sẽ không bị người khác nhìn thấy đâu”.

Tương Tư vốn cũng e ngại có người nhìn thấy nàng buổi đêm tới tìm Lạc Trần, lúc này Lạc Trần đưa cho nàng viên dạ minh châu khiến nàng vô cùng vui mừng. Ta xem được cảnh này, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, liền chui lại vào túi. Lạc Trần đưa nàng ra tới cửa, cùng nàng nói vài câu rồi quay vào phòng.

“Tiểu Linh Nhược, hiện ra đi”

Tên Lạc Trần này thật kỳ quặc, không có việc gì lại gọi ta ra.

“Người lại có việc gì à?” Ta rất không tình nguyện chạy ra khỏi túi hương, đặt mình trên chần.

Lạc Trần cười cười, đưa tay đẩy ta qua một bên, rồi nằm vào trong chần, nhìn ta nói: “Bây giờ người vừa lòng chưa?”

Ta hiện thân, khoanh chân ngồi đối diện hắn, chống đầu hỏi: “Tại sao bây giờ người lại đáp ứng nàng ấy?”

Lạc Trần trừng mắt nhìn ta, rừ mi hỏi: “Sao? Người không vui à?”

Ta thay đổi tư thế, thoải mái duỗi người, cũng may giường của Lạc Trần không nhỏ, vẫn chứa được hai người.

Lại nghĩ đến câu hỏi kia của Lạc Trần, thật sự ta không biết trong lòng mình là vui hay không vui. Có chút cảm giác kỳ quái, mà kỳ ở chỗ nào thì ta cũng không biết, có lẽ là vì ta đã thúc ép hắn nên sinh ra cảm giác áy náy, hoặc là bởi vì không thể để bọn họ tự nhiên đến với nhau nên có chút mất mát. Đại khái chính là như vậy, thanh tĩnh mấy ngàn năm, bây giờ đột nhiên lại có cảm giác này khiến cho ta rất phiền não.

“Tiểu Linh Nhược” Lạc Trần gọi ta một tiếng, ta liền lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Cái gì?”

“Người không vui sao?”

Ta lắc đầu, “Không vui...”

Lạc Trần nghe ta nói không vui cũng không hề tỏ ra lo lắng gì, ngược lại còn nở nụ cười.

“Người cười cái gì?” Ta thấy khó hiểu, “Ta không vui thì có gì đáng cười?”

Lạc Trần ngừng cười, nhìn ta hồi lâu, mới lại nói: “Có lẽ bởi vì nghe được người nói không vui, nên lòng ta thấy rất vui”.

Ta sửng sốt, lẩm bẩm nói: “Người phàm sao có thể như vậy? Thật là đáng giận”.

Lạc Trần ngăn ra: “Vậy các người thì như thế nào?”

Ta chống cằm, thụ giáo lời giảng dạy của hòa thượng Không Ý nhiều năm như vậy, bây giờ cũng có thể đi dạy lại cho người khác rồi, vì thế ta khụ hai tiếng, nghiêm chỉnh nói: “Phật tổ cất thệ uy ưng, (1) Ở chỗ chúng ra, đều lấy lòng thương xót để phổ độ chúng sinh, đều mong muốn mọi người có được hạnh phúc. Sao có thể giống người, vì sự vui vẻ của bản thân mà không màng đến cảm nhận của người khác”

Lạc Trần nhìn ta, đôi mắt như rực sáng.

“Tiểu Linh Nhược, ta hỏi người, nếu như là vậy, toàn vì phổ độ chúng sinh mà chết đi, thì còn ai dám phổ độ chúng sinh nữa”.

“Phật không hề diệt thân, sau khi viên tịch thì sẽ lên niết bàn”.

Lạc Trần âm thầm cười, “Vậy người đầu cần khổ sở mong người trần đều được như Phật, vô ưu vô cầu, dù sao người trần sẽ chết, còn bọn họ sẽ không chết, không phải sao?”

“Chính vì người trần không phải là Phật, nên mới phải đi phổ độ”

Trên mặt hắn có vài tia bất đắc dĩ, khẽ cười nói: “Thôi, tóm lại ta cũng không phải Phật tổ, người nếu thật sự đem ta độ hóa, không phải là sẽ phá hỏng một mối nhân duyên sao? Thành Phật và thành duyên, người nói xem bên nào tốt hơn?”

Ta nhất thời không nói nên lời, nhân quả của duyên người trần nằm bên trong luân hồi. Thành Phật rồi sẽ cách ly luân hồi, vô ưu vô cầu, tự nhiên sẽ không có nhân quả nữa. Hắn hỏi như vậy, ta không biết nên trả lời thế nào.

“Đêm khuya rồi, ta muốn ngủ”. Lạc Trần nói xong, cũng không hỏi đến cùng nữa, đưa tay phẩy tắt nến rồi nằm trong chăn.

Chú thích

(1) Nguyên câu là: “ , ”. Câu sau đọc khó hiểu quá nên mình xin phép không dịch liều, đành để “...”. Câu này gắn với điển tích của Đức Phật. Đại khái là Đức Phật thấy cảnh chim ưng đang đuổi bắt chim bồ câu, ngài muốn cứu nó, cũng không muốn để chim ưng bị đói, nên cắt mình ra cho nó ăn. Điển tích này đầy đủ ra thì khá dài, nên nếu bạn muốn tìm hiểu thêm có thể tra google nhé

10. Chương 10: Thăng Quan Cầu Thân

Sang ngày hôm sau, sự im lặng giữa Lạc Trần và Tương Tư biến mất. Mọi người trong Tiết gia đều rất cao hứng, không còn quần áo nghiêm Tương Tư nữa, ngược lại còn để nàng tự do chạy khắp nơi.

Thật may là số lần gặp mặt của Tương Tư và Lạc Trần cũng tăng dần lên, Lạc Trần giờ đã có chức quan, nên thường xuyên phải vào triều, mãi đến gần tối mới có thể hồi phủ.

Lạc Trần nhận chức chưa được mấy ngày, thì sư phụ hắn để lại phong thư cáo biệt. Từ đó trở đi, Lạc Trần liền cùng Tiết gia dùng bữa, tất nhiên cũng là ăn cùng với Tương Tư.

Bây giờ Lạc Trần đã có chức tước, hoàng đế liền ban thưởng cho hắn một phủ riêng. Lúc Tiết lão gia về cùng hắn, liền cứ khen ngợi Lạc Trần không ngừng.

Đến bữa tối mọi người đều biết được tin, liền chúc mừng Lạc Trần, Tương Tư một mặt không biến sắc chúc mừng, lại lén lút đưa quạt giấy tặng cho Lạc Trần.

Mọi người đang ăn cơm thì Tiết phu nhân làm như lơ đãng nói: “Trần nhi tới quý phủ của chúng ta đã được nhiều năm, chúng ta coi ngươi như con cái trong nhà. Hiện giờ ngươi thăng quan rồi, lại có nhà riêng, sau này cũng chớ để tình cảm giữa chúng ta phai nhạt mới được”.

Lạc Trần đáp: “Mấy năm nay nếu không nhờ lão phu nhân chiếu cố, Lạc Trần sẽ không có ngày hôm nay, Tiết lão gia, ơn huệ kiếp này của Tiết lão gia và Tiết phu nhân con tuyệt đối không quên”.

Tiết phu nhân thở dài nói: “Đứa nhỏ này, ta cũng không đòi hỏi ngươi cái gì mà”

“Lạc Trần biết, từ trước đến nay con cũng coi hai người như phụ mẫu của mình”

Lúc này Tiết lão gia cũng lên tiếng: “Trần nhi à, sau này nếu ngươi cảm thấy quý phủ của mình tịch mịch thì có thể trở về đây, phòng của ngươi chúng ta sẽ để làm nơi huấn luyện tập võ”

“Vâng”. Lạc Trần nhàn nhạt đáp lại.

Tiết phu nhân lại cất tiếng: “Chỉ tiếc Tương Tư nhà chúng ta là nữ nhi, sau này ra ngoài liền khó trở lại được”.

Tiết lão gia cũng nói theo: “Đúng thế”. Hấn lại hỏi Tương Tư: “Tương Tư, con cũng sắp tới tuổi lập gia đình rồi, trong lòng đã có người nào chưa?”

Tương Tư không đáp, nghĩ cũng phải, một nữ nhi sao lại có thể không biết xấu hổ nói ra chỗ đông người chứ.

Tiết phu nhân liền cười: “Nếu Tương Tư lập gia đình, phải lấy được người nào như Trần nhi, còn có thể thường xuyên về thăm chúng ta”.

Lạc Trần làm sao mà không biết ý tứ của hai người, ta vội dùng linh thức thúc giục hấn: “Này này, người ta đã nói như thế rồi, người mau mau cầu thân luôn đi”.

Lạc Trần im lặng một lát, lập tức đứng dậy, ta nghe thấy tiếng hấn vén vạt áo, có vẻ như đang quỳ xuống.

“Lạc Trần nguyện lấy Tương Tư làm vợ, nếu lão gia, lão phu nhân không chê...”

Hấn còn chưa nói hết lời, Tiết phu nhân liền vội tới nâng hấn đứng lên, cười khanh khách nói: “Ai, đứa nhỏ này thật là. Ta sớm đã nhìn ra hai đứa có tình ý. Chúng ta là người một nhà, không cần dùng đại lễ như thế, đợi người bố trí ổn thỏa quý phủ, hạ sính lễ tới đây là được”.

Lúc này Tiết lão gia cũng rất vui vẻ: “Trần nhi tài hoa vô hạn, Tương Tư ở bên Trần nhi, ta cũng yên tâm”.

Lần này thật sự thành người một nhà rồi, trong lòng ta cũng vui lây.

Chờ ăn cơm xong, Lạc Trần đi về phòng, nhưng sắc mặt hấn có vẻ không vui lắm, ta không khỏi có chút hoang mang. Thấy hấn đóng cửa liền hỏi: “Người không vui à?”

Lạc Trần giật mình, đem ta đặt vào trong tay ôn nhu cười nói: “Ta nghĩ, ta cùng Tương Tư thật đúng là duyên phận của nhau rồi”.

“Ta đã nói rồi mà, người còn hoài nghi cái gì? Ta là người nhà Phật, sẽ không lừa người đâu”.

Lạc Trần chớp mắt mấy lần, rồi hỏi ta: “Tiểu Linh Nhược, người đã từng thích ai bao giờ chưa?”

“Chúng ta là Phật tử, sắc tức thị không, chỉ cầu vì thế nhân cầu phúc, đương nhiên sẽ không thích ai rồi”

“Thật sao...” Lạc Trần rủ mắt, lại hỏi ta: “Nếu có một ngày, người thích một người rồi thì sẽ thế nào nhỉ?”

“Á. Ta nghĩ nghĩ, kỳ thật ta cũng không biết rõ, ”Đại khái là.... sẽ bị tan biến mất, mà không đúng, sư phụ nói, chúng ta nếu vì trần thế mà sinh tâm, thì sẽ không trở về được”.

“Không quay về được?”

“Ừ, lúc đó chúng ta sẽ giống như du hồn lưu lạc ở trần gian cho đến khi tan biến, không có cách nào trở về Ly hận thiên tu luyện tiếp cả”

“Sắc tức là không, không tức là khác sao...”, Lạc Trần thì thào, “Tiểu Linh Nhược, có phải chờ thành toàn nhân duyên của ta rồi, người sẽ trở về tiếp tục tu luyện phải không?”

“Đương nhiên”, Nói đến việc phải về, không hiểu sao, ta có chút không được vui như mình tưởng, “Ta muốn tu luyện thành Phật tử Phật pháp vô biên”.

Lạc Trần nhìn ta, đôi mắt có gì đó nhộn nhạo quyến luyến, thấy thế tiểu Phật tử ta cũng có chút dao động.

“Này này, người ta đã nói như thế rồi, người mau mau cầu thân luôn đi”. Đại tiểu thư của tôi, chị không nói cũng không gây chết người đâu T.T

11. Chương 11: Linh Nhược Trong Gương

Lặng im một hồi lâu, Lạc Trần bỗng cất tiếng hỏi ta: “Tiểu Linh Nhược, người có thể lại hóa ra hình người nói chuyện với ta được không?”

“Ừ, có thể thì cũng có thể, nhưng tại sao ta phải hóa ra hình người làm gì?” Ta lẩn qua lẩn lại ở trên bàn, kỳ thật bồ đề nào có tên thì có thể hóa hình người. Ta mặc dù đã hóa hình người vài lần, nhưng lúc nào cũng phải ẩn ẩn nấp nấp, cũng chưa bao giờ ngắm qua bộ dạng của mình trông ra làm sao. Lúc này trong phòng đang thấp nển, có thể xem được rõ ràng rồi.

Mà Lạc Trần cũng có cùng suy nghĩ với ta.

“Ta muốn nhìn rõ lại dáng vẻ của người, mấy lần trước nhìn toàn vào ban đêm, cũng không thấy rõ lắm. Nhân lúc không ai ở đây, lại có ánh nến sáng, mà người cũng sắp phải đi rồi, nên ta rất muốn nhìn kĩ lại người”. Lạc Trần cười khê, đem ta vo vo trong tay.

Ta nghĩ nghĩ, kỳ thật cho hắn xem cũng chẳng sao, liền đồng ý.

Lạc Trần buông ta ra, ta niệm tâm quyết, thân thể từ từ biến hóa.

Ta trừng mắt. Lạc Trần cười nhàn nhạt chống cằm nhìn ta.

“Sao người lại nhìn ta như vậy?” Ta cúi xuống ngắm mình một lượt, một thân áo trắng, đây chính là trang phục của Phật tử khi hóa hình người. Chỉ là ta bây giờ mới nhận ra, ta thấp hơn Lạc Trần rất nhiều, Tương Tư thậm chí còn cao hơn ta một chút.

“Tiểu Linh Nhược, người đã từng nhìn qua bộ dáng của mình chưa?” Lạc Trần cười, đi đến trước mặt ta.

Ta hoảng sợ, “Người định làm gì?”

Lạc Trần tròn mắt, nhéo nhéo mặt của ta, giống như chơi vui lắm, còn nhéo lên nhéo xuống hai lần.

Ta đau mặt liền kéo tay hắn ra, “Làm gì thế hả? Tuy ta là Phật tử nhưng cũng biết đau đấy”

“Ta biết rồi” Lạc Trần cười khê, kéo ta ngồi xuống, lại cầm gương đưa qua: “Người nhìn đi. Đây là người, thật không ngờ bộ dạng của tiểu nha đầu người cũng được lắm”.

Ta nhìn vào gương, hình dáng của ta giống nữ tử mười bảy, mười tám tuổi, mặt mày cũng coi như thanh tú, mắt không to mà hẹp, dài. Cái mũi...A...cái mũi rất nhỏ, miệng cũng thế. Xem ra cũng không hề thua kém mặt mũi của các Phật tử khác.

“Tướng mạo này...ở trần gian thì đánh giá như thế nào?” Ta ngắm trái ngắm phải, sư phụ từng nói hồng nhan xương khô (1), mà chúng ta cũng không hề để ý đến bề ngoài.

Lạc Trần chớp mắt, dừng một chút rồi nói: “Ừm... Trông cũng sáng sủa, nhưng sau này tốt nhất là người đừng hiện ra nữa”.

Ta hừ hừ: “Ta vốn sẽ không tùy tiện xuất hiện, nếu không phải ta sắp đi, thì người nài nỉ thế nào ta cũng sẽ không hiện ra đâu”.

Lạc Trần buồn cười nhìn ta, tới ngồi cạnh ta rồi hỏi: “Người định khi nào rời đi?”

Ta nghĩ một lát, cảm thấy vẫn là nên nhìn thấy bọn họ thành thân xong rồi mới đi, tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Chờ người và Tương Tư thành thân rồi ta đi” Ta quay về phía Lạc Trần, “Vậy người định bao giờ đến đặt sính lễ?”

Lạc Trần nhìn chằm chằm ta, lúc sau lên tiếng: “Chờ chỗ kia bố trí ổn thỏa rồi nói sau”. Hắn khê thở dài, “Tiểu Linh Nhược, người rất muốn trở về sao?”

“Đương nhiên muốn về rồi”. Ta không chút do dự trả lời, “Ta mà ở dưới trần gian thì không tu luyện được, nếu không may sinh phạm tâm, ta có thể sẽ vĩnh viễn không về được nữa” Ta nghĩ đến mà cảm thấy thật

đáng sợ. “Phải phiêu bạt khắp nơi rất thảm, u hồn còn được siêu độ, chứ chúng ta thì không được. Chúng ta sẽ bị kẹt mãi ở đây cho đến khi tan biến mất”.

Lạc Trần gật đầu, “Vậy thì người nên sớm trở về đi, tu vi không cao, lỡ như không bảo vệ được chính mình thì không tốt rồi”.

“Người đừng xem thường ta như thế được không hả?” Ta có chút không phục, “Tuy chỉ mới tu luyện được hai ngàn năm, nhưng định lực của Phật tử rất tốt nhé”.

Lạc Trần nghe vậy cười, lại tới xoa xoa đầu ta, coi ta như đứa trẻ mà nói: “Phải, người là Phật tử Phật pháp khôn cùng. Cũng không còn sớm, ta đi ngủ đây”.

Ta cũng lười để ý hấn, biến về nguyên hình chui vào túi hương ngủ.

Chú thích:

(1) Hồng nhan sương khô: ý nói mỹ nữ thì người thường rất gầy.

12. Chương 12: Cầu Thân Trục Trắc

Không đến mấy ngày, phủ của Lạc Trần đã an trí ổn thỏa.

Thế là Lạc Trần không ở lại Tiết gia nữa mà mang ta tới phủ riêng của hấn. Nơi này tuy không khí thế bằng Tiết phủ, nhưng cũng có nét thanh nhã. Ta càng nhìn càng thích, chỉ là thời gian ta ở lại cũng không nhiều nữa, nơi này cùng ta cũng không liên quan đến nhau.

Lạc Trần dọn về đây được mấy ngày rồi, hấn hình như càng lúc càng bận, suốt ngày mang theo ta vào cung rồi về phủ, về phủ rồi vào cung. Ta thấy việc triều đình thật phiền toái. Cho nên mỗi khi hấn vào cung thì ta lần ra ngủ, mãi đến khi hấn hạ triều, vào trong xe ngựa rồi mới gọi ta dậy.

“Tiểu Linh Nhược, người không thích triều đình sao?”

Ta than thở: “Toàn chạy theo danh lợi, tranh quyền đoạt thế, thật phiền”.

Lạc Trần cười, khẽ thì thào: “Vậy sao...”

Hấn không nói gì nữa, rồi đem ta trở lại vào túi hương.

Về đến quý phủ, hạ nhân thấy Lạc Trần liền lập tức chạy đến thông báo Tiết lão gia và phu nhân, còn có Tương Tư đến đây, hiện đang ở đại sảnh đợi. Lạc Trần nghe vậy cũng tức tốc đi đến đó.

Ta ở trong túi hương có thể cảm giác được Lạc Trần đang đi rất nhanh, nhưng bước chân vẫn nhẹ nhàng, vững vàng, nên ta cũng không bị xóc nhiều.

Lạc Trần tới đại sảnh, rồi bọn họ hàn huyên một lúc, cũng không đề cập tới chuyện hôn lễ của Tương Tư.

Lúc này Tiết lão gia thở một hơi rồi nói: “Trần nhi à, thời gian qua người bận như vậy, nhưng vẫn phải chú ý đừng để mình bị mệt quá”.

Lạc Trần cười: “Lão gia đừng lo lắng, Lạc Trần không sao cả”.

Tiết phu nhân cười khanh khách nói: “Vẫn còn gọi chúng ta là lão gia, phu nhân nữa. Nên sửa cách gọi thôi”.

Lạc Trần nhàn nhạt cười trả lời: “Vâng...”

Ta sốt ruột đung đung hấn, hấn lúc này mới dừng một chút rồi nói: “Thời gian này Lạc Trần quả thật rất bận, về chuyện lúc trước con nói là đến khi quý phủ ổn thỏa rồi sẽ đến Tiết gia cầu thân....Mong lão gia, phu nhân thứ lỗi”.

Tiết lão gia liền nói: “Việc này bọn họ không biết, nhưng chẳng lẽ ta còn không hiểu sao? Thời gian nghỉ ngơi của người bây giờ cũng rất ít, chúng ta có thể hiểu”.

Mấy người im lặng một lát, lại nghe Lạc Trần nói: “Hai người yên tâm. Trong vòng ba ngày tới, Lạc Trần sẽ đến quý phủ cầu thân”.

Tiết phu nhân vội đáp: “Được, được, được....Ta chờ con rước nha đầu này về, cũng sẽ dạy bảo tốt con bé, không để con bé tự do ra ngoài nghịch ngợm đâu”.

Tương Tư xấu hổ kêu vài tiếng, dù không nghe rõ, nhưng ta biết là nàng đang thẹn thùng. Ta lúc này mới an tâm một chút, lại có chút bức Lạc Trần, rõ ràng đã nói sẽ sớm cưới vợ, hại ta lại phải nán lại thêm mấy ngày, nhiều việc ở trần gian rất phiền toái, không được như Ly hận thiên, vừa thanh nhàn vừa yên tĩnh. Cứ nghĩ đến, ta lại tò mò không biết chúng Phật tử ở Ly hận thiên bây giờ ra sao rồi?

Lạc Trần đã nói nội trong ba ngày hắc sẽ đến Tiết gia cầu thân, cho nên hôm này hắc vội vàng giải quyết việc trong triều sớm rồi đi chuẩn bị sinh lễ, bận tối mày tối mặt, thời gian nói chuyện với ta cũng ít đi.

Sang ngày thứ hai, Lạc Trần chuẩn bị đến Tiết phủ đưa sinh lễ, thì có chuyện ngoài ý muốn xảy đến. “Chuyện ngoài ý muốn” này chính là Tề vương.

Nói tới Tề vương ta cũng có chút ấn tượng, chính là buổi tối hôm đó hắc đã quấy rầy buổi gặp mặt của Lạc Trần và Tương Tư. Người này đúng là không chọc người không vui, vừa không lễ độ, lại bá đạo, tuy trên người hắc bị phong ấn linh lực, nhưng ta nghĩ với phẩm đức của hắc cũng không thể nào là thần tiên tốt.

Sự việc ngoài ý muốn thứ hai xảy ra vào sau buổi chiều hôm nay.

Lúc đó Lạc Trần đang ở trong cung gặp mặt hoàng đế, bọn họ cùng một đám đại thần bàn luận đủ mọi chuyện trên trời dưới đất.

Một lúc sau nghe được tiếng cười vui vẻ không kiêng dè gì, mọi người đều im bật, mà ta vì tò mò nên cũng lặng lẽ ẩn thân rồi chạy ra.

Tiếp đó thì thấy một bóng người xông vào, thấy hoàng đế cũng không hành lễ, chạy đến trước mặt hắc hi hi kêu một tiếng “Phụ hoàng”.

Hoàng đế cười, cũng không tức giận, nhàn nhạt trách cứ nàng: “Lớn như vậy rồi mà không có chút lễ nghi gì cả”.

Nữ tử vẫn vui vẻ kề cận bên hoàng đế: “Hôm nay con vừa mới trở về, phụ hoàng cũng không đến thăm con, nên con liền đến thăm phụ hoàng”. Nói xong nàng hừ hừ, “Cũng không biết là vị khách quý nào đến khiến phụ hoàng quên luôn cả con”.

13. Chương 13: Công Chúa Nhược Tiêu

Tình cảnh lúc này có chút kỳ quặc, hoàng đế ngồi ở chính điện, còn hồng y nữ tử, ước chừng mười bảy, mười tám tuổi cười khanh khách đứng bên người hắc làm nũng. Lúc này mấy thần tử đều đã ngồi, Lạc Trần thì ngồi nghiêm chỉnh ở vị trí đầu tiên bên phải hoàng đế.

Hoàng đế dường như cũng không để ý đến nữ tử đang náo loạn kia, để nàng làm nũng xong thì vỗ nhẹ lên người nàng, nói: “Phụ hoàng đang có chút việc, con tự mình chơi một lát, phụ hoàng sẽ sai người chuẩn bị đồ ăn thịnh soạn cho con, thế nào?”

Nữ tử này khê bĩu môi, bắt chước hoàng đế gật đầu nói: “Được, hôm nay con sẽ đợi thịnh yến của người”.

Hoàng đế gật đầu cười đáp ứng nàng. Lúc này nữ tử mới mới rời đi, mà nàng như cũ không kiêng dè gì nhảy xuống bậc thang, lúc đi qua trước mặt Lạc Trần còn ngừng lại một chút, sau đó mới vui vẻ chạy ra ngoài.

Hoàng đế nhìn bóng nàng khuất sau cửa, mới nhìn mọi người nói: “Đứa nhỏ này bị ta nuông chiều rồi. Chúng ta tiếp tục nói tiếp vấn đề vừa rồi...”

Vì thế đám đại thần lại thảo luận một lúc lâu, ta lại trốn trong túi hương ngủ. Lúc tỉnh lại thì cảm giác Lạc Trần đang đi trên đường, hần bước chân ổn định, ta còn cảm nhận được gió thổi, cho nên liền tỉnh giấc, tiếp đó ẩn thân chạy ra túi hương ngắm phong cảnh hoàng cung. Hoàng đế trần gian thật biết hưởng thụ, hoa viên thôi mà cũng lớn như vậy, Lạc Trần phải đi một lúc lâu mới ra được cung. Cũng may cảnh sắc rất đẹp, tiểu bồ đề ta ngắm cũng đỡ buồn mắt.

“Lạc đại nhân xin dừng bước”.

Lúc này bỗng có tiếng gọi Lạc Trần, hần dừng lại thì thấy một cung nhân hành lễ với hần.

“Lạc đại nhân, Hoàng Thượng cho mời”. Cung nhân cúi đầu nói.

Lạc Trần gật đầu: “Xin dẫn đường”.

Cung nhân kia lại hướng tới Lạc Trần, hơi cúi người, rồi sau đó xoay người dẫn đường. Mà ta cũng không muốn tiếp tục ở trong túi hương nữa, nên cũng cứ vậy mà đi. Đường trong vườn này quanh co phức tạp, sau cùng mới tới một cung điện.

Cung điện này không tính là to, nhưng cũng rất lộng lẫy. Còn chưa tiến vào, bỗng nghe tiếng hát từ bên trong truyền ra ngoài, âm thanh này tuy là của nữ tử, nhưng cũng không nhẹ nhàng tinh tế, mà vui vẻ trong sáng. Như minh hỏa, như lửa cháy.

Đến khi bước vào trong điện, mới biết giọng hát này không ai khác là của hồng y công chúa vừa rồi ở bên cạnh hoàng đế.

Cung nhân hướng về phía hoàng đế thông báo, Lạc Trần liền bước tới trước mặt hai người bọn họ rồi hành lễ, hoàng đế gật đầu cười, lại ban chỗ ngồi cho Lạc Trần.

Hồng y công chúa kia vẫn không dừng lại, vẫn hát, một lúc sau còn nhảy lên, đùa cho hoàng đế vui.

Ta nhìn xung quanh, lúc này ngoài hai người bọn họ cùng mấy cung nữ gầy đàn đánh trống ra thì không còn ai khác, vì sao hoàng đế chỉ cho người đi gọi mỗi Lạc Trần, cố ý gọi hần đến đây làm gì?

“Phụ hoàng, con hát như thế nào?” Hồng y công chúa cuối cùng cũng ngừng lại, liền chạy đến trước mặt hoàng đế làm nũng.

Hoàng đế cười vô cùng thoải mái, gật đầu nói: “Tiếng ca của Tiêu nhi vẫn là hay nhất. Còn trong sáng hơn nữ tử dịu dàng, tình cảm hơn nam tử nhu tình. Tiếng ca của con rất hợp với điệu nhảy kia... Sau này ai lấy được con thì đúng là có phúc”.

Lúc hoàng đế nói câu này không biết là vô tình hay cố ý liếc sang bên này nhìn Lạc Trần.

Ta kinh hãi, hần định....không phải là muốn Lạc Trần làm phò mã chứ??? Ta ở một bên sốt ruột giậm chân, nhất thời không có biện pháp gì.

Ngay lúc ta đang sốt ruột, công chúa kia đi tới trước mặt Lạc Trần, cười nói: “Vị này chính là Lạc Trần công tử?”

Công chúa tới đây, Lạc Trần đương nhiên cũng không thể ngồi, hần cũng đứng dậy cúi người xuống đáp: “Đúng vậy. Vì thần tham kiến công chúa Tiêu Nhược”.

Tiêu Nhược cười tươi: “Người cũng là người thú vị đấy”.

Nói rồi lại nhìn hoàng đế, “Phụ hoàng, con đã sớm nghe danh của Lạc Trần công tử tuổi trẻ tài cao, tài mạo song toàn, hiện giờ đúng là thấy không giống người bình thường”.

Hoàng đế cũng gật đầu đồng ý, đi tới nói: “Đó là đương nhiên”.

Tiêu Nhược lại nhìn về phía Lạc Trần, “Vậy không bằng người làm phò mã của ta đi”.

Hoàng đế cười ha ha, “Tiểu nha đầu này, càng ngày càng không biết e lệ”.

Tiêu Nhược vẫn nhìn chăm chăm vào Lạc Trần, đồng dục nói: “Nước phù sa không lưu ngoại nhân điền, qua thôn này không nhà trọ đâu”

Hoàng đế cười, hướng tới Lạc Trần nói: “Nếu Tiêu Nhược đã nói vậy, Lạc Trần cũng là người trầm hạ ý chọn, không bằng lúc này trầm tuyên chỉ luôn”.

Ta hoảng sợ, sốt ruột đến mức thiếu chút nữa làm phép đưa Lạc Trần đi. Lúc này hắc mới nhàn nhạt nói: “Vi thần tạ ơn Hoàng Thượng, tạ ơn ý tốt của công chúa, Chỉ là mong Hoàng Thượng, công chúa thứ vi thần vô phúc không được hưởng...”

(1) Câu gốc là “ , ”. Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, dù sao cái thôn này cũng không có phòng trọ/cửa hàng mà. ý bảo làm lợi thì làm cho người quen chứ tội gì phải làm lợi cho người khác. ví dụ là đi du lịch mà đưa bạn chỗ đó có mở khách sạn thì thà thuê phòng nhà nó còn hơn thuê chỗ khác.

14. Chương 14: Đã Có Hôn Ước

Hoàng đế nhíu mày, còn vẻ mặt công chúa trở nên hoang mang. Ta có một chút không an tâm, tuy Lạc Trần thông minh, nhưng đắc tội với hoàng đế là không thể được. Cũng may, ta nhìn tướng mạo của hoàng đế này, tuy có chút bá đạo nhưng cũng không lộng quyền, cũng là tướng người tài, hẳn sẽ không vì chuyện này mà trách tội Lạc Trần.

Nhưng dù sao người ta cũng là hoàng đế, vuốt mặt cũng phải nể mũi, vì thế hắc trừng mắt hừ một tiếng: “Thế nào? Người còn chê Tiêu nhi không xứng sao?”

Lạc Trần cúi mặt, vẻ mặt cực kì kính cẩn hòa nhã nghe, không kiêu ngạo, không siểm nịnh. Hắc ảm đạm cười: “Là vi thần không xứng với công chúa, mà vi thần đã có hôn ước, bây giờ sao có thể phụ bạc”.

Hoàng đế ngẩn ra, dường như có chút kinh ngạc, bất mãn chỉ trong nháy mắt tan thành mây khói.

“A, trăm sao lại chưa từng nghe qua việc người đã có hôn ước? Đó là cô nương nhà ai vậy?”

“Là nữ nhi Tiết gia, Tiết Tương Tư”

Lúc này hoàng đế còn chưa nói gì, Nhược Tiêu liền vỗ tay một cái rồi nói: “Hóa ra là nàng ấy. Trách không được, ánh mắt của người đúng là không tồi”.

Ta thấy thật kỳ quái, hoàng đế cũng không tỏ vẻ gì, nhìn về phía Nhược Tiêu hỏi: “Tiêu nhi cũng biết nàng?”

Nhược Tiêu khoát tay áo nói: “Con vốn dĩ không biết, nhưng lúc trở về Tam ca đón con, trên đường cũng nói cho con biết về tiểu thư Tiết gia. Cái gì mà tài mạo song toàn, có hiểu biết, lễ nghĩa. Nói chung là khen tiểu thư Tiết gia dữ lắm”. Nói xong nàng lại cười, “Tam ca xưa nay ánh mắt nhìn rất cao, nữ tử thiên hạ cũng gặp nhiều rồi mà chẳng để ý đến ai cả, bây giờ rốt cuộc cũng để vào mắt một tiểu mỹ nhân....”. Nàng chuyển tầm nhìn tới Lạc Trần, “Lần này hai người bọn họ xem ra lại là kỳ phùng địch thủ”.

Hoàng đế cười, cũng gật đầu nói: “Xem ra đúng là kỳ phùng địch thủ rồi”. Hắc lại thở dài, nói với Lạc Trần, “Lạc Trần, trăm biết phẩm hạnh của người, nhưng lão Tam từ trước đến giờ hễ mà coi trọng cái gì đó sẽ không ngại đối địch với người khác, e là lúc này người vẫn chưa rước con gái người ta về nhà, thì hai người cũng như nhau”.

Lạc Trần thản nhiên, không nhìn ra được cảm xúc gì. Lúc này Nhược Tiêu lại mở miệng, “Phụ hoàng, con có một chủ ý hay”.

“Được, con nói thử xem”

Nhược Tiêu lại nhìn Lạc Trần nói: “Không bằng vậy, phụ hoàng cho Tam ca cùng Lạc Trần một cơ hội, cho bọn họ cạnh tranh công bằng. Ai thắng sẽ cưới được tiểu thư Tiết gia. Thế cũng miễn cho có người nói người lấy hoàng quyền bức người ta hủy hôn sự, cũng không làm khó Tam ca, đồng thời giúp Lạc Trần thể hiện rõ được thực lực chân chính”. Nàng nâng cằm nhìn hoàng đế, vui mừng nói: “Phụ hoàng cảm thấy thế nào?”

Hoàng đế tất nhiên là gật đầu: “Được, được, được. Đây đúng là kế sách vẹn toàn”. Hắn nhìn về phía Lạc Trần, “Lạc Trần, trầm cho người một cơ hội, cho người bộc lộ được thực lực của bản thân”.

Lạc Trần đương nhiên là tạ ơn, ta yên lòng chui lại vào túi hương.

Lúc sắp cáo từ, Nhược Tiêu hướng tới Lạc Trần lớn tiếng nói: “Người nếu thua, phải ngoan ngoãn trở về làm phò mã của ta”.

Lạc Trần lạnh nhạt cười, cúi người chào nàng ta.

Lúc Lạc Trần mang ta về phủ đệ của mình, còn chưa vào cửa thì lại có hạ nhân tới báo là Tiết gia đại nhân tới. Lạc Trần cũng biết là vì chuyện gì, liền vội đi vào phòng. Tiết lão gia đang trong phòng thở dài, thấy Lạc Trần trở về, nhanh nhanh chạy ra đón, cũng không cất nổi nên lời.

“Lạc Trần biết vì sao lão gia tới đây, xin người tạm thời không cần lo lắng”.

Tiết lão gia nghe được Lạc Trần nói vậy, trong lòng cũng lặng xuống, buông tiếng thở dài nói: “Được, ta biết rồi...”

Dứt lời, Tiết lão gia liền cáo từ hồi phủ.

15. Chương 15: Không Được Như Mong Muốn

Tiết lão gia rời đi rồi, ta không nhận được gọi Lạc Trần.

“Này, người sẽ thắng hẳn chứ?”

Lạc Trần gỡ túi hương, đem theo ta vào thư phòng, lại lấy ta ra ném về phía mặt đất. Ta sợ hãi liền hóa hình người, oằn gập chạy tới chỉ vào Lạc Trần: “Người làm cái gì đấy? Không biết bỏ đề ta rất có giá trị hả? Sao có thể làm vậy như vậy, nhờ ném ta mất rồi, xem người tìm lại ta kiểu gì?!”

Lạc Trần cười rung người: “Ta thật không biết, hóa ra hạt bỏ đề lại có giá trị như vậy cơ đấy, đúng là của hiếm”.

Ta nhận ra hắn là đang giễu cợt ta, liền không khỏi đỏ mặt, hừ hừ nói: “Cái gì mà của hiếm chứ? Người đúng là không biết quý trọng”.

Lạc Trần nhíu mày, đôi mắt nhẹ nhàng nhìn ta: “Là ta không biết quý trọng...” Hắn thở dài, “Ta cũng rất muốn quý trọng, nhưng vẫn cứ không được như mong muốn...”

Ta ngăn người, phản ứng này của hắn chính là tức cảnh sinh tình, nghĩ tới chuyện của bản thân với Tương Tư, giờ đây Tương Tư sắp bị người khác cướp mất, hắn tất nhiên là rất khó chịu rồi. Ta quyết định không so đo với hắn nữa, liền tiến lên vỗ vỗ hắn.

“Người cũng đừng buồn quá, người lợi hại như vậy, nhất định có thể cướp được Tương Tư về”.

Lạc Trần nhàn nhạt nhìn ta, rồi trừng mắt nói: “Tiểu Linh Nhược nói ta rất lợi hại?”

Ta khẳng định gật đầu: “Đúng! Người xem, người tài mao song toàn, võ công lại phi phàm, Vương gia kia có chỗ nào so được với người đâu? Người yên tâm, đã là nhân duyên của người trần thì thường cũng không thuận lợi mấy, đều phải trải qua một chút trắc trở rồi mới nên chuyện được. Cho nên lúc này các người gặp trắc trở cũng không phải chuyện xấu, chỉ càng làm cho tình cảm giữa hai người thêm vững bền, sẽ càng thiên trường địa cửu”. Nói xong, ta ngồi xuống cạnh hắn, lại cầm chút công văn và cuộn thư mở ra cho hắn,

“cho nên, người hiện giờ phải làm một chuyện, là chuyên tâm lập được công lớn, đánh bại tên Tề vương bá đạo kia, khiến hần thua tâm phục khẩu phục! Như vậy mới có thể ôm mỹ nhân về tay!”

Ta đang ân cần chỉ bảo thì hần bỗng bật cười khúc khích.

“Thấy người nói đâu ra đấy, người dám chắc về nhân duyên của ta và Tương Tư chứ?”

Ta nhú mi, nói với Lạc Trần: “Người không cần hoài nghi chuyện này, ta đã nói rồi, ta là Phật tử, sẽ không nói dối đâu!”

Lạc Trần gật gật đầu, lại nhẹ nhàng chớp mắt nói: “Người vừa mới nói...ôm mỹ nhân về?”

“Ừm” Ta trợn mắt nhìn, “không phải phạm nhân các người đối với chuyện này đều vui mừng sao?”

“Những lời này người học được từ chỗ nào?” Lạc Trần nhìn ta, trong mắt có chút giảo hoạt, “Không lẽ...là Bồ Tát trên trời dạy người?”

Ta cả kinh: “Sao người có thể nói Phật tử của bọn ta như vậy? Ta theo người lâu như vậy, đương nhiên cũng biết không ít chuyện ở trần gian, cũng biết phạm nhân các người ham muốn điều gì”.

Lạc Trần bỗng dưng không nói gì, chỉ nhìn ta chằm chằm, vì thế ta cũng giương mắt nhìn hần.

Lúc sau, Lạc Trần nhàn nhạt mở miệng gọi ta: “Tiểu Linh Nhược...”

“Sao?”

Lạc Trần cong khóe môi, không nghĩ được hần giờ tay dùng sức nắm mặt ta: “Người thật đáng yêu...”

Ta bị hần ôm mặt đến phát đau, gỡ tay hần ra, hần liền từng bước lùi ra. Ta hừ hừ, định lui vào trong túi hương, lại bị hần bắt lấy.

“Lại định vào sao?” Hần nắm ta rất chặt, cánh tay ta dường như cũng bị hần bóp nát.

“Làm cái gì vậy?”

Lạc Trần thả cánh tay ta, thờ ơ nói: “Nếu người nói ta phải thắng Tề vương, vậy người phải phụ trách đốc thúc ta, nếu không ta lười biếng, sao có thể thắng được hần chứ? Như vậy sẽ không lấy được Tương Tư, người...có thể sẽ không thể trở về được nữa”.

Ta ngẩn người, khê cần môi: “Nhìn người thế này mà cũng lười biếng sao?”

Lạc Trần liếc mắt nhìn ta, lại nghiêng đầu cười, không còn cách nào khác, ta chỉ có thể đáp ứng mong muốn của hần.

“Có ta ở đây, về sau người đừng có nghĩ đến chuyện lười biếng được”.

Dáng vẻ của hần giống như rất vừa lòng, nhìn ta gật đầu.

16. Chương 16: Lang Bạt Giang Hồ

-> Nhiệm vụ của ta là giúp Lạc Trần cầu thân Tương Tư chuyển thành đốc thúc Lạc Trần ra sức lập công lớn để cưới được Tương Tư về.

Vừa khéo, ngày hôm sau trong triều đình liền có tấu thượng nói rằng thế lực trên giang hồ có thể sẽ ảnh hưởng đến triều đình, vì thế ngay trong buổi sáng hôm đấy, hoàng đế mất sáng lên, liền chỉ điểm Lạc Trần đi giải quyết việc này.

Chuyện này nói to cũng không to, mà nhỏ cũng không nhỏ. Lạc Trần nói, vốn dĩ giang hồ và triều đình đều là mắt nhắm mắt mở mà nhìn nhau, có điều nếu có người nhúng tay vào chuyện triều chính thì đúng là không thể bỏ qua, nếu để cho bọn họ làm cản việc triều chính, trong triều nhất định sẽ đại loạn.

Thật ra ta cũng không hiểu chuyện này, có điều cũng biết được trật tự của các giới, ta nghĩ triều đình và giang hồ cũng giống nhau thôi. Có người vượt qua được Lôi Trì thì tất sẽ gây ra chiến tranh.

“Vậy người định làm thế nào?” Ta ghé vào bàn của Lạc Trần, thấy hắn đang viết gì đó, hình như là tấu xin điều tra ngầm.

Lạc Trần thấy ta nhìn, hạ nét bút cuối cùng trên bản tấu, nhàn nhạt nói: “Tiểu Linh Nhược, người có nghĩ đến sẽ ra ngoài nhìn ngắm cảnh vật không?”

“Bên ngoài?” Ta thấy khó hiểu, cảm thấy ừ ừ cạc cạc, “Ta cũng không phải chưa từng thấy qua”.

“Ta nói bên ngoài, không phải là ngoài phủ, mà là trong giang hồ cơ”.

Ta lắc đầu: “Giang hồ với triều đình cũng đâu khác nhau? Đều là tranh tranh đoạt đoạt vô vị”.

Lạc Trần một tay nắm ta trong tay, một tay chống cằm mỉm cười nói: “Người nếu không đi, ta sẽ không có cách cướp được Tương Tư về. Vậy người vẫn không đi sao?”

Ta sững sốt, thở dài: “Thôi thôi, ta không phải lúc nào cũng đi theo người sao, coi như cho người chiếm tiện nghi của ta”.

“Người đi theo ta lâu như thế, không phải cũng đã chiếm hết tiện nghi của ta sao?”

“Nếu không phải ta có nhiệm vụ thì còn lâu mới ở đây”.

“Tiểu Linh Nhược”.

“Lại sao nữa?”

“Phật tử....đều vô tâm vô phế giống người sao?”

“....”

“Xem ra người là người vô tâm vô phế nhất rồi” Lạc Trần nói xong, lại đem ta bỏ lại vào túi hương, “người yên tâm, đến lúc đó nếu có cảnh đổ máu thì ta nhất định sẽ bảo vệ người trước, tránh cho người không bị xuống ”dưới“(1)”.

Ta lẩm bẩm, rồi lại lẳng lặng nằm.

Thời gian này Lạc Trần càng lúc càng bận bịu, bàn bạc đủ chuyện với triều đình và ám bộ. Ta phải nghe hết kế hoạch này đến kế hoạch nọ của bọn hắn, nghe nhiều đến mức tai ta bị chai luôn rồi.

Cuối cùng một tháng sau, Lạc Trần bị giáng chức, lần này bị giáng xuống thành thường dân luôn. Lạc Trần cáo từ Tiết gia để ra khỏi thành. Người nhà Tiết gia đối với việc này rất khiếp sợ, nhưng Lạc Trần luôn miệng cam đoan hai năm sau sẽ lại trở về triều đình, cưới Tương Tư. Lúc này bọn họ mới để hắn rời đi.

Lạc Trần bị tịch thu phủ, cho nên lúc chia tay Tiết gia cho hắn ít ngân lượng. Hắn cự tuyệt, ta ở trong túi hương lăm băm, thật ra tên này đã chuẩn bị đầy đủ trước rồi, cứ thế này rồi ra ngoài thành khác sẽ có người đưa lộ phí cho hắn. Chỉ là Tiết gia không ai biết chuyện này, khiến cho người ta không khỏi than thầm.

Thế là Lạc Trần mang theo ta ra khỏi thành, theo hướng nam mà đi, lúc trước ở trong túi hương, ta từng nghe Lạc Trần cùng người ta bàn bạc, hắn bị giáng chức rồi sau đó sẽ đi về hướng nam đến thành Lâm Thủy, là chỗ ở của Càn Khôn giáo, vì sức ảnh hưởng của Càn Khôn giáo quá lớn, khiến triều đình buộc phải phái người ra ngoài tìm hiểu tổ chức giang hồ này.

Chỉ là Lạc Trần dường như cũng không vội đi đến Lâm Thủy, mà giống như là đi du sơn ngoạn thủy hơn, thật là nhàn nhã.

Chú thích

Anh ý đang nói đến “âm ti” =]]

**** Những hai năm lận, :3 hi vọng là hạt bồ đề của chúng ta sẽ dần nhận ra được tình cảm của mình. Lạc Trần, nhất định phải tận dụng tốt cơ hội này nhé :]] Em sẽ dõi theo anh!

17. Chương 17: Nha Hoàn Bên Người.

→ Đến ngày thứ bảy sau khi rời thành, Lạc Trần đưa ta tới Hàn Châu, nơi này cũng chẳng khác nhiều so với mười năm trước. Lạc Trần cố ý nán lại vài ngày, vừa đúng lúc đang vào mùa mưa, hắt liền kéo dài lịch trình ra.

“Người không quay về nhìn một chút sao?”

Trong khách điểm, Lạc Trần đang viết thư thông báo tình hình của mình cho ám bộ, ta ở bên cạnh nhìn hẩn.

Lạc Trần thấy ta hỏi, viết ngày tháng vào thư rồi đưa mắt về phía ta.

“Tiểu Linh Nhược, hiện giờ chỉ có mỗi hai chúng ta thôi, chi bằng người hóa hình người cùng ta đi giang hồ, thế nào?”

Ta hừ hừ: “Ta là Phật tử, không được nhúng chàm vào việc trần”.

Lạc Trần âm thầm cười, nghiêng đầu nhìn ta: “Phật tử năm đó cũng là đi đến nhân gian lĩnh hội gian khổ, còn người lại ý vào cái danh Phật Tử mà chống chế này nọ, thật ra là tu vi thấp thì có”.

Ta sững sốt, không ngờ hẩn lại có thể nói như vậy, liền lẩn hai vòng trên bàn, muốn lúi vào túi hương để trốn, ai ngờ Lạc Trần đoán được ý định của ta, liền nhanh chóng cất túi hương đi.

“Muốn trốn sao?” Lạc Trần hơi nheo mắt, “Không nhập trần thế, sao biết được gian khổ? Người còn nói muốn trở thành Phật tử có tu vi cao thâm, ta thấy về sau người mãi chỉ như thế này thôi”. Nói xong hẩn thở dài, tỏ vẻ đáng tiếc nói: “May mắn mỗi ngày có sư phụ dạy, lại còn đặt cho người tên đẹp như vậy, nào ngờ người là đứa trẻ không dạy nổi...”

Ta không nghe nổi nữa, liền tức giận hóa thành hình người.

“Được thôi, ta đồng ý với người”.

Lạc Trần mặt mày rạng rỡ, gật gật đầu rồi nói: “Có điều người tự nhiên xuất hiện trên giang hồ như vậy cũng không tốt, cứ coi như ta cứu được người trên đường, tiểu nha đầu người không có chỗ để về, vì muốn trả ơn liền quần quít muốn làm nha hoàn của ta. Thấy thế nào?”

Ta hừ hừ: “VÔ SĨ”.

Lạc Trần không để ý cười khê: “Được, vậy đổi thành ta là công tử lưu lạc đầu đường, được tiểu nha đầu người cứu, vì muốn trả ơn nên lấy thân báo đáp, được không?”

“Không được!”

Lạc Trần thở dài: “Cái gì cũng không được, vậy người muốn thế nào?”

Ta nhú mày, cũng chưa nghĩ ra cách nào tốt, chỉ có thể bĩu môi: “Người muốn thế nào thì cứ thế đi! Ta mặc kệ!”

Lạc Trần trợn mắt: “Là người nói đấy nhé, sau này không được oán ta đâu”.

“Viết đi viết đi, dù sao cũng chẳng ai biết ta cả”. Ta khoát tay, ngồi xuống bên cạnh hẩn, cũng lười quan tâm.

Lạc Trần gật gật đầu, lại viết thêm một hàng nữa trong thư, sau đó thả bỏ câu đưa tin, rồi đến trước mặt ta.

“Làm cái gì thế?” Ta thấy Lạc Trần đột nhiên bước tới liền có chút không hiểu.

“Người tự xưng xuất hiện như thế, người khác sẽ nghĩ thế nào?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Ta nhú mi.

Lạc Trần kéo ta lại, “Tất nhiên là đi ra ngoài, mau biến về nguyên hình đi, bao giờ ta gọi thì hiện ra”.

Đúng là phiên toái, ta nhún vai rồi biến về trong túi hương.

Ta bị Lạc Trần đưa vào trong một ngõ nhỏ, rồi hóa hình người. Hắn liền dắt ta ra ngoài. Kéo tay ta, Lạc Trần thì thầm: “Sau này nếu người theo bản công tử, vậy phải tuân theo quy củ của ta. Từ giờ người sẽ là tiểu nha hoàn, nhất định không được làm gì xằng bậy, bản công tử thường ngày rất bận rộn, người phải phụ trách việc lật vật cho tốt, nếu không ta không thể giữ người được”. Nói xong hắn nhìn ta, trên mặt có chút thương tiếc cùng bất đắc dĩ, “nghe rõ chưa?”

Ta trợn mắt nhìn hắn, rồi nuốt hận liên tục gật đầu nói “được”.

“Dạ....” Ta vâng vâng dạ dạ đáp.

Lạc Trần vừa lòng, lại kéo tay của ta, “Ngoan lắm, nào, người nhất định đói bụng rồi, ta mang người đi ăn”.

Ta lại tiếp tục gật đầu, Lạc Trần làm như rất vui mừng, liền đem ta đi lại trên phố xá sầm uất.

18. Chương 18: Không Rành Thế Sự.

Trên đường lúc này vô cùng náo nhiệt, Lạc Trần nhìn chẳng giống người bị giáng chức gì cả, mà giống một công tử nhà giàu hơn. Thấy cái gì cũng mua, còn đều ném đồ cho ta cầm.

Thật khó chịu, ta thì vất vả, hắn lại rất nhàn rỗi. Ngồi xuống một tểu lâu, ta lúc này mới bỏ được mấy thứ đồ xuống.

“Người không có việc gì mà sao mua lắm đồ thế hả?” Ta vừa xoa bóp tay vừa phàn nàn, tuy ta không phải phạm nhân, nhưng cũng vẫn biết mệt. Mà Lạc Trần vẫn như cũ nhàn nhạt nhìn ta, ta bực mình: “Nặng chết ta mất”.

Ngón tay thon dài của Lạc Trần cong lên nhẹ gõ gõ bàn.

“Mới có vậy mà đã cảm thấy nặng nề rồi? Sau này người vẫn còn phải chịu đựng nhiều việc lắm”.

Ta giật giật mắt: “Sớm biết thế ta liền....”

“Sao?”

Lời còn chưa nói hết đã bị ánh mắt của Lạc Trần làm cho nghẹn ứ, ta lại nhìn xung quanh, phát hiện ra dường như có vài người nhìn hai người bọn ta. Liền gắng gượng đem câu “không hóa hình người” nuốt vào.

“Người nếu không phải được bản công tử kiếm về thì đã sớm bị bán đi rồi, lúc này có khi còn đang lao dịch ở thanh lâu”. Lạc Trần than nhẹ, “người thật không biết đủ là gì....”

Ta càng lúc càng không hiểu, “lao dịch” thì ta biết, chính là làm chút việc nặng. Có điều “thanh lâu” là sao? Mấy năm gần đây ta đi theo Lạc Trần, tuy cũng đã nghe qua từ này mấy lần, nhưng vẫn chưa từng tận mắt chứng kiến qua.

“Lạc....”

Lạc Trần nhìn ta, hơi nhíu mày, ta liền vội vàng đổi cách gọi: “Lạc công tử”.

Hắn chớp mắt: “Chuyện gì?”

“A...Người vừa mới nói ”vào thanh lâu” là ý gì?”

Ánh mắt Lạc Trần lóe sáng, rồi ảm áp cười, hắn đưa tay vò vò tóc ta, nói: “Tiểu hài tử không cần biết đến cái đó”.

Ta dùng lực gạt tay hắn, trong lòng tràn đầy khó chịu, dám gọi ta là “tiểu hài tử”. Ít nhiều thì ta cũng đã sống được hai nghìn năm rồi đó!

Lạc Trần cũng không để ý đến ta, đúng lúc này có người bưng thức ăn đặt lên bàn chúng ta, Lạc Trần thờ ơ cầm đũa, gấp rau vào trong bát ta.

“Được rồi, nhanh ăn đi, nếu để lạnh ăn vào sẽ bị tiêu chảy đấy”. Lạc Trần cười cười. Hắn rất tự nhiên gấp thịt vào bát của mình.

Ta nhìn lại đồ ăn trong bát, không phải không thể ăn, nhưng sống cũng đã nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên ta biết đến mùi vị của thức ăn chín. Thế là ta bắt chước dáng vẻ cầm đũa của Lạc Trần, có điều vì đây là lần đầu tiên nên cầm có chút không quen, ta muốn gấp sợi rau lên nhưng lại làm rơi, vài lần như thế, Lạc Trần nhìn ta rồi không khỏi than nhẹ.

Lúc hắn đang định bỏ đũa xuống để giúp ta, bỗng có một âm thanh vang lên: “Vị công tử này...”

Ta và Lạc Trần cùng ngẩng đầu, liền thấy một nam nhân tương mạo bình thường, người hơi béo, mặc đồ sang quý cùng người hầu của hắn đang hướng về Lạc Trần nghiêng đầu hành lễ.

“Vị công tử này, vừa rồi ta hình như nghe thấy...” Nam nhân đó nhìn Lạc Trần, rồi lại chuyển mắt sang nhìn lướt qua ta, rồi lại nói: “...thấy công tử nói tiểu nha đầu này...là do công tử nhặt về?”

Ta đưa mắt nhìn Lạc Trần, người này hỏi chuyện này làm gì???

Mà Lạc Trần cũng nhìn ta mỉm cười, lại nói với nam nhân đó: “Nha đầu này là ta vừa mới nhặt được ở trên đường. Lúc đầu trông đáng vẻ rất nhếch nhác, bây giờ sửa sang lại cũng sáng sủa mặt mày ra một chút”.

Ta khó chịu nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Lạc Trần, hận không thể nhìn thủng người hắn ra.

Mà lúc này nam nhân kia cũng cười, đem ánh mắt đặt trên người ta, ta thấy rất không thoải mái. Lại nghe hắn nói: “Nha đầu này....không biết công tử có muốn bán lại cho ta không? Tại hạ nhất định sẽ đưa ra giá tốt”.

19. Chương 19: Bán Nha Hoàn

Thấy người này nói vậy, ta liền quay lại nhìn Lạc Trần, khẽ hừ hừ, rồi mới xoay người tiếp tục vật lộn với cái đũa.

Thấy người bên cạnh không có động tĩnh gì, Lạc Trần lại tiếp tục nói: “Vậy....không biết vị công tử này muốn trả giá ra sao?”

Người kia lấy ra từ trong tay áo một cuốn sổ, hắn hỏi Lạc Trần: “Công tử xem, cuốn sổ này thì thế nào?”

Một lúc sau, Lạc Trần nói lại: “Chỉ với cuốn sổ này mà muốn mang tiểu nha đầu của ta đi sao? Công tử đúng là quá không có thành ý rồi”.

Ta nhin không được quay đầu lại, thấy người nam nhân kia đã mở năm ngón tay ra.

“Thế này là sao? Chỗ này nếu so với tiền bán nàng vào thanh lâu thì còn hơn gấp đôi ý chứ!”

Ta nhìn Lạc Trần, thấy hắn lắc lắc đầu nói: “Nha đầu này dung mạo không tồi, ta nghĩ chắc công tử cũng đoán được sau này nàng sẽ còn thay đổi như nào, dù công tử cũng đã nguyện ý giao sổ này ra...” Lạc Trần than nhẹ, “Tuy nha đầu này là do ta nhặt được, nhưng tốt xấu gì ta cũng đã có chút cảm tình, thật sự không thể để nàng chịu ủy khuất...”

Lúc này người nọ cũng không thêm để ý nữa, bật thẳng người dậy, hừ lạnh: “Người thật đúng là không biết suy nghĩ! Bản công tử thành tâm thành ý muốn đưa tiểu nha đầu này về làm tiểu thiếp, còn đưa ra giá cao như vậy, người lại còn dám chê ít...” Nói xong hắn lại nhìn ta, cả người ta liền phát run, vội quay người đi chỗ khác.

Người nọ lại nói: “Ta thấy tuy nha đầu này trông cũng sạch sẽ thanh tú, nhưng chuyện sau này cũng chưa biết được đâu! Vẫn không bằng nữ tử thanh lâu xinh đẹp”.

Lạc Trần nhàn nhạt cười: “Vậy công tử hãy đi tìm các càn đó đi, đâu cần phải nhiều lời với ta làm gì”. Nói xong hắn liền ôm vai ta, “Tiểu nha đầu nhà ta chính là tiểu tiên hạ phàm, sao có thể đem ra so sánh với son phấn tục trần”. Hắn cố ý lùì sát vào ta, trừng trừng mắt.

Ta lẩm bẩm, muốn bỏ tay hắn ra mà không được.

Chỉ là không nghĩ tới, nam nhân kia rốt cuộc vẫn chưa buông tha cho ta, hắn lạnh lùng nói: “Ta thấy người giữ lại nàng ta cũng không phải đơn thuần để làm nha hoàn hầu hạ bên người. Nha đầu này đến ”thanh lâu” là gì cũng không biết, sợ là đến lúc nào đó bị người bán đi để đổi tiền nữa”. Nói xong hắn tiến lên vài bước, “Vị cô nương này, tại hạ khuyên người một câu, người này nhìn tuy có tử tế, nhưng thật ra không phải là người bụng dạ tốt, người vẫn là sớm nhân cơ hội chạy đi”.

Dứt lời, hắn hừ hừ một tiếng rồi đi.

Cuối cùng cũng được yên tĩnh, ta lại cầm đuũa nghiên cứu.

Lúc này Lạc Trần nhẹ nhàng cười, cầm chiếc đuũa trong tay ta nói: “Không phải cầm như vậy”. Nói xong hắn ngồi sát vào, cầm lấy tay ta chỉnh chỉnh.

Ta học một lúc lâu, cuối cùng cũng có thể gấp rau mà không bị rơi.

Vị của thức ăn chín...không ngờ cũng ngon như vậy. Xem ra ở trần gian cũng không tệ.

“Ăn chậm một chút, ăn xong rồi ăn tiếp điểm tâm”. Lạc Trần hình như đã ăn xong rồi, im lặng ngồi bên cạnh nhìn ta.

Ta ăn được một lúc thì nhúu mày nhìn lại sang đồng đồ ở bên cạnh.

Lạc Trần giống như biết được ta đang nghĩ gì, khẽ cười nói: “Thế nào? Muốn bị bán vào thanh lâu sao? Hay là muốn được người ta mang về làm tiểu thiếp?”

Ta nhìn Lạc Trần, lém lỉnh nói: “Vậy không bằng người đem bán ta đi, dù sao ta tuyệt đối không giúp người kiếm tiền đâu”.

Lạc Trần buồn cười, rồi khẽ thở dài, đứng dậy cầm đồ đạc. Lại nhìn ta, đặt đồ đạc vào trong tay ta nói: “Mấy thứ này vốn là mua cho người, nên đương nhiên người phải tự cầm. Không nghĩ đến người lại căn vặn lại, lại nói muốn ta bán người”.

Ta nhún vai, nếu hắn bán thật thì ta cũng có thể quay về rồi, lại có thể tiếp tục tu luyện.

20. Chương 20: Bảo Bối Riêng

Sau khi rời tửu lâu, Lạc Trần lại mang ta tới một cửa hàng ngoại. Cửa hàng này không hề nhỏ, ước chừng cũng có ba tầng lầu, mà người ra vào cũng rất nhiều, có điều toàn là nữ tử.

Ta hơi bất mãn, đồ ta cầm bây giờ đã rất nhiều rồi, hắn lại còn muốn mua nữa?!

“Người mua nhiều như vậy làm gì? Không phải là bị tịch thu hết tài sản rồi sao? Người lấy đâu ra nhiều ngân lượng như thế chứ?” Ta vừa phàn nàn vừa bước vào cửa hàng cùng hắn.

Lạc Trần dừng lại một chút, lại quay đầu nhìn ta mỉm cười: “Ta đúng là bị tịch thu tài sản rồi...Có điều vẫn còn có một bảo bối trân quý nhất vẫn chưa bị phát hiện ra, cho nên ngân lượng của bản công tử vẫn là nhiều như nước”. Nói xong hắn xoay người đi vào.

Ta tò mò tiến lên, tên nhãi này rõ ràng bị tịch hết tài sản rồi, nếu có tiền bạc thì cũng là do ám bộ đưa cho, hắn giấu diếm được cái gì chứ?

“Bảo bối gì vậy?” Ta vội chạy tới bên cạnh Lạc Trần, “Sao ta không biết thế?”

Lạc Trần không phản ứng lại, còn gọi một người ở bên cạnh lại đây: “Làm cho nha đầu kia mấy bộ xiêm y, đơn giản thanh tú một chút”.

Người nọ cúi người đáp lời, rồi gọi một nữ tử tới. Nàng ta liền nhanh chóng đưa ta vào một phòng.

“Làm gì vậy?” Ta thấy nàng ta cầm một mảnh vải dài rồi ướm lên người ta, thật là khó hiểu.

Qua một lúc nàng ta mới nói: “Tất nhiên là làm y phục cho người, không đo thân thể thì làm sao làm được?”

Ta gật đầu, hóa ra làm y phục lại phiền toái như vậy.

“Đúng rồi, công tử kia là phu quân của người sao?” Nữ tử này liếc mắt nhìn ta, miệng còn ần ần ý cười, “Ta thấy hần đối xử với người thật tốt....Bây giờ chả được mấy người còn đưa phu nhân của mình đến xem quần áo như vậy đâu!”

Ta lắc đầu: “Hắn đã có hôn ước với người khác rồi”.

Nữ tử ngẩn ra, giống như rất giật mình: “Vậy người cùng hần....” Nói xong nàng ta vội cúi đầu: “Thật ngại quá....Ta không nên hỏi nhiều như vậy”.

Ta nhún vai, không để ý lắm, “Ta là nha hoàn của hần”.

Nữ tử lại sửng sốt, rồi than thở nói: “Làm gì có ai đối xử với nha hoàn tốt như vậy chứ?!” Nói xong nàng trừng mắt nhìn ta: “Hần cùng nàng kia quan hệ thế nào?”

Ta nghĩ một chút rồi nói: “Ừm....xem như là rất tốt”.

“Xem như là?”

Ta gật gật đầu: “Bởi vì bọn họ không có cơ hội gặp mặt nhiều”.

“Hóa ra là vậy...” Nàng ta khôi phục tinh thần, nhìn chăm chăm ta, “Vị công tử kia đã tặng quà gì cho nàng kia chưa?”

“Ừm....Tạm thời vẫn chưa có”.

Mắt nàng ta sáng lên: “Ta thấy, hần chắc chắn là thích người rồi...”

Ta giật mình, vội lắc đầu: “Không phải đâu! Hần và người kia có hôn ước rồi”.

Nữ tử kỳ quái liếc ta: “Vị công tử này tốt với người như thế, tại sao người cứ đẩy hần cho kẻ khác vậy? Hơn nữa hai người bọn họ cũng không hay gặp mặt. Người còn không biết quý trọng”. Nói xong nàng thu mảnh vải lại rồi đi ra ngoài.

Ta lúc này mới có thời gian nhìn xung quanh, hóa ra đây là cửa hàng quần áo, có rất nhiều loại y phục khác nhau, rất nhiều nữ tử đang chọn lựa đồ cho mình.

Lạc Trần kéo ta: “Sao người lại đứng sững sờ ở đây? Ta đã giúp người nhìn ra vài bộ, người không thể cứ mặc mãi một y phục mà không thay đổi, bây giờ tiện đường, chúng ta cũng nên mua để thay đổi”.

Ta gật đầu: “Được”.

21. Chương 21: Y Quán Dưới Trần Gian

Đi quanh cửa hàng, lâu một toàn quần áo kiểu dáng dễ thương, lên lầu hai lại là quần áo trang nhã.

“Tiểu Linh Nhược, người có nhìn trúng bộ nào không?”

Ta nhìn quanh rồi tia được một bộ y phục màu xanh lam, kiểu dáng đơn giản, liền chỉ vào nó. Lạc Trần nói: “Bộ y phục đó rất hợp với người, cũng không bị nhỏ hay to quá...”

Nói xong, hắn bước đến bên cạnh một nữ tử nói gì đó, nàng ta gật gật đầu rồi liền mang y phục ra cho hắn.

Sau đó Lạc Trần tới trước mặt ta, đem quần áo đưa cho ta: “Ta đã hỏi qua, bộ này cũng khá vừa vặn với ngươi, ngươi đi thử trước đã”.

Ta liền nhận y phục quay vào phòng thử đồ. Thử rồi mới thấy, bộ y phục này giống như được may đo cho ta vậy, mặc rất thoải mái.

Ta mặc như vậy bước ra ngoài, đang định gọi Lạc Trần thì hắn đã quay người nhìn về phía ta. Ta không biết phải miêu tả ánh mắt của hắn vào lúc này như thế nào, sau đó hắn mỉm cười đi đến trước mặt ta rồi nói: “Không nghĩ tới Tiểu Linh Nhược nhà chúng ta lại đẹp như thế này”.

Ta nâng cằm lên, nhìn hắn rồi lầm bầm vài tiếng.

“Ngươi cứ mặc luôn như thế này đi”. Lạc Trần gọi nữ tử vừa rồi tới đưa bạc cho nàng ta, rồi lại kéo ta tiếp tục đi xung quanh.

“Nhìn xem còn thích cái gì nữa không?”

Ta xem cũng không thấy ưng bộ nào nữa, nên Lạc Trần tự chọn cho ta mấy bộ rồi mới quay về khách điểm.

Vì trước đó chúng ta chỉ đặt một gian phòng, nên lúc này trưởng quầy khách điểm có chút ngạc nhiên khi thấy Lạc Trần dẫn theo ta về.

“Vị cô nương này là...”

Lạc Trần nhìn ta, thản nhiên nói: “Là nha hoàn ta kiếm về”.

Chưởng quầy lại cả kinh, nhìn ta một hồi rồi nói: “Vậy công tử muốn đặt phòng như thế nào?”

“Phòng của nàng ta phải gần với phòng của ta”.

Chưởng quầy dạ vâng rồi sai một người mang ta nhận phòng.

Đi qua đi lại một lúc, đợi người kia đi rồi, Lạc Trần tự nhiên ngồi xuống chống đầu nhìn ta: “Tiểu Linh Nhược”.

“Ừ”

“Bây giờ ngươi có thể biến về nguyên hình rồi”.

Ta nhú mày, “Sao lại phải làm vậy?”

Lạc Trần cầm túi hương trong tay, lại nói: “Ta ở trong phòng một mình rất chán, phải có người bên cạnh mới được”.

Lý do kiểu gì vậy??? Ta kỳ quái nhìn chằm chằm vào hắn, khoát tay nói: “Vậy ngươi tự tìm chuyện gì vui mà làm, ta không quản được chuyện này đâu”.

Lạc Trần đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt ta nói: “Ngươi quên nhiệm vụ của mình rồi sao?”

Đầu ta đụng đến chóp mũi của Lạc Trần, liền lùi về sau: “Nhiệm vụ gì chứ?”

“Đương nhiên là đốc thúc ta lập được công để lấy tiểu thư nhà Tiết gia rồi, ngươi nghĩ thử xem, mỗi ngày chúng ta đều như thế này....Ta có thể lấy được Tương Tư sao?”

Ta cắn răng, người này thật đáng ghét! Hóa ra mấy ngày nay hắn đã quên mất nhiệm vụ là gì rồi?

Vì thế la hừ một tiếng, “Được, vậy bây giờ chúng ta lại như trước. Ngươi mau chóng nghĩ ra biện pháp để lập công đi”. Nói xong ta liền hóa thành nguyên hình chui vào trong tay hắn.

Lạc Trần cười cười: “Ngoan, chúng ta đi thôi”.

Dứt lời hắn thả ta lại vào túi hương trở về phòng bên cạnh, còn không quên căn dặn tiểu nhị là ta đang ngủ ở trong phòng, không ai được đến quấy rầy.

Ta rất khó chịu, nhưng đành phải chịu đựng chờ có cơ hội mới được trở về.

22. Chương 22: Ba Nghìn Sợi Tóc Đen

Sau đó Lạc Trần cũng không có động tĩnh gì, chỉ ngồi nhìn bức tranh trên bàn, giống như đang suy nghĩ cái gì đó. Ta liền ngủ một giấc trong túi hương.

Lúc lâu sau, chỉ nghe thấy Lạc Trần gọi ta: “Tiểu Linh Nhược”

“Chuyện gì thế?” Ta nằm bò trong túi hương, thật sự không muốn cử động một chút nào.

“Người ra đây nhìn xem”.

Lạc Trần đem ta ra ngoài, sau đó ta hóa thành hình người ngồi xuống cạnh hắn. Trên bàn có một bức tranh, mà trên bức tranh kia là một nữ tử áo trắng, dù khuôn mặt bị hắn cố ý làm mờ đi, nhưng trông cũng rất đáng yêu.

“Đây là tranh của người hả?”

Lạc Trần gật đầu: “Người thấy thế nào?”

Ta nhẹ nhĩu mi: “Vây là vừa rồi người toàn ngồi vẽ tranh? Cái gì cũng chưa có làm?”

Lạc Trần cười cười: “Nếu không thì ta còn có thể làm cái gì nữa?”

Ta bật người đứng lên, chỉ vào hắn trách cứ: “Người người người.....Người sao lại có thể như vậy chứ?”

Lạc Trần lười nhác nhìn ta: “Sao có thể cái gì?”

“Sao có thể.... Sao có thể....” Ta nhất thời không biết nói ra thế nào, chỉ có thể khẽ cắn môi, hừ một tiếng không thèm nói chuyện với hắn.

Lạc Trần lại kéo ta qua, chỉ chỉ bức tranh nói: “Tiểu Linh Nhược, người nhìn kĩ xem người trong tranh là ai?”

Lạc Trần khẽ cười, lại đi qua đứng đằng sau ta, đem xoay người ta lại, nói: “Người mau nhìn xem!”

Ta đành liếc qua, lúc này mới thấy kinh ngạc, người trong tranh không phải là ta sao?

“Người vẽ ta làm cái gì?” Ta nhìn bức tranh, trông rất tỉ mỉ, hóa ra ta trong tranh lại như thế này. A.... Cũng đẹp đấy.

Lúc này Lạc Trần mới thu bức tranh lại, nhẹ nhàng xoa đầu ta: “Được rồi, ta đã biết”.

“Biết cái gì?”

Lạc Trần đem cất tranh đi, không trả lời lại vấn đề của ta. Sau khi cất kĩ tranh rồi hắn mới nói: “Tiểu Linh Nhược”.

“Sao?”

“Người có muốn biết thanh lâu là nơi như thế nào không?”

Ta trừng mắt nhìn hắn, sau đó lại gật đầu: “Ừm...Nghe qua chắc hẳn là một chỗ rất thú vị”.

Lạc Trần cười cười: “Người đoán đúng rồi, là một chỗ cực thú vị”.

“Sao thế? Người muốn đi à?”

Hắn gật đầu: “Không chỉ có ta đi...mà người cũng phải đi cùng”.

“Người muốn dẫn ta đi?” Nghe thế ta có chút vui mừng.

Lạc Trần nói “Ừ” rồi lại nhìn ta khắp lượt: “Có điều, người không thể mặc như vậy mà đi”.

“Vây mặc thế nào?”

Lạc Trần liền lôi ra cho ta một bộ y phục.

“Người thay vào”. Nói xong hắn đem y phục nhét vào tay ta rồi xoay người qua nơi khác.

Ta nhìn bộ y phục, cũng là màu trắng, cũng không khác lắm so với bộ y phục cũ của ta. Mặc xong mới phát hiện, đây là y phục dành cho nam tử.

“Tại sao ta phải mặc như vậy?”

Lạc Trần lúc này mới quay lại, nhìn ta một lúc rồi mới kéo ta ngồi xuống.

“Thanh lâu là nơi nữ tử không vào được!”

“Lại còn có luật lệ như thế sao?”

“Ừ”. Lạc Trần đáp lời, sau đó thả tóc ta ra, lại cầm một chiếc lược chải chải.

“Người định chải đầu cho ta à?”

“Phải” Lạc Trần chải tóc cho ta rất nhẹ nhàng, khiến ta thấy rất vui.

Được một lát, hắn lại gọi ta: “Tiểu Linh Nhược”.

“Hả?”

“Người đang vui vì ta chải tóc cho người à?”

Ta gật gật đầu, đương nhiên là thích, như vậy thì người biến thành nha hoàn rồi.

Lạc Trần nhẹ cười: “Vây sau này tóc của người sẽ do ta chải, cũng coi như chúng ta hòa, làm nha hoàn của nhau, thế nào?”

Ta hừ hừ, nói thế không công bằng. Có điều ta ngẫm lại, dù sao ta với hắn cũng chẳng trao đổi được cái gì cho nhau, bây giờ lại có lý do khiến hắn hầu hạ mình, vậy nên ta liền đồng ý, cùng lắm về sau lúc không vui ta cứ làm rối xù tóc lên, khiến cho hắn chải đến khổ sở.

“Được”.

Lạc Trần dừng một lát, nhẹ giọng cười, rồi tiếp tục chải.

23. Chương 23: Chốn Hồng Trần

Lạc Trần làm cho ta kiểu tóc của tiểu công tử, nhìn rất thông minh sáng sủa, sạch sẽ hoạt bát. Ta rất vui, cứ lúi lúi kéo kéo hắn chạy ra bên ngoài.

“Xem người vội vàng chưa kìa! Trông chả giống tiểu Phật tử một chút nào”.

Ta cùng lười quẩn hắn nói gì, dù sao ta cũng không nói lại hắn.

Ngoài trời màn đêm đã buông xuống, trên đường vẫn náo nhiệt, có không ít tiểu quán, gánh bán hàng rong và đoàn làm xiếc đều tụ tập lại.

“Thanh lâu ở đâu vậy?” Ta nhìn quanh nhưng chẳng tìm thấy chỗ nào đề biển “thanh lâu” để vào chơi cả, liền quay sang lớn tiếng hỏi Lạc Trần.

Lúc này tất cả ánh mắt xung quanh đều đổ dồn hết về phía ta, mãi sau đường phố mới nhộn nhịp trở lại. Ta bị dọa cho sợ, lui về bên cạnh Lạc Trần, ánh mắt của những người đó vừa rồi trông rất kỳ dị.

Lạc Trần kéo tay của ta, thản nhiên cười, rồi nhẹ giọng nói: “Thanh lâu là nơi bí ẩn, không thể tùy tiện nói ra miệng”.

Bây giờ ta mới hiểu, liền gật đầu.

“Vậy nơi đó rốt cuộc ở đâu?” Ta kẻ sát Lạc Trần, dùng âm thanh chỉ có hai người bọn ta mới nghe được để hỏi hắn.

Lạc Trần vỗ nhẹ tay ta: “Người cứ đi theo ta”.

Sau đó Lạc Trần đưa ta đi qua ngã tư đường, lại đi thêm một đoạn đường nữa, thì ta nghe thấy một tiếng hoan hô nói cười không ngừng truyền ra từ nhà lầu ngay trước mặt.

Ta ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy chỗ kia đề biển “Túy hoa lâu”.

“Đây chính là....thanh lâu?” Ta nhìn Lạc Trần hỏi.

Hắn gật đầu: “Đúng, chúng ta vào thôi”.

Đi theo Lạc Trần, ta không nghĩ đến vừa mới vào tới cửa đã bị mấy nữ tử trên người nồng nặc hương giữ chặt.

“Ấy dô, hai vị công tử trông thật khôi ngô tuấn tú”. Nữ tử đang giữ ta cười xinh đẹp, tay nàng ta còn sờ soạng trên mặt ta một lúc, khiến ta run bắn người. Sau đó nàng ta lại nói: “Chắc chắc chắc, làn da của công tử thật đẹp, không biết là dưỡng da bằng gì vậy? Có thể chỉ cho ta được không?”

Ta không biết làm sao đành nhìn về phía Lạc Trần, hắn đã dễ dàng thoát được ra khỏi mấy nữ tử này rồi. Lạc Trần nhìn ta nói: “Thứ hắn dùng mấy cô nương muốn tìm cũng không thấy”.

Nữ tử bên cạnh cười rộ lên: “Không biết rốt cuộc là của hiếm gì vậy?”

Lạc Trần kéo ta qua, cuối cùng cũng được giải thoát khỏi nàng kia.

“Ma ma của nàng chưa ra, ta cũng không thể nói cho nàng biết được”.

Nữ tử kia liền vùng áo, vẫn cười nói: “Được, vậy thì ta liền gọi nàng ra”.

Lúc này Lạc Trần lại kéo ta vào bên trong, bấy giờ ta mới biết thanh lâu là như thế nào. Chỉ thấy trai gái muôn hình muôn vẻ, nhiều vô số, tất cả đều làm gì đó thật khó coi. Ta sợ tới mức chỉ dám cúi đầu chạy thật nhanh, còn luôn miệng nói: “Không được nhìn, không được nhìn, không tức là sắc, sắc tức là không”.

Lạc Trần bèn cười: “Quả nhiên là tiểu nha đầu”.

Ta ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, hắn đáng lẽ phải nói cho ta biết trước thanh lâu hóa ra lại như thế này chứ!

Lạc Trần không để ý đến ánh mắt của ta, lại nâng đầu lên: “Chúng ta muốn tìm Tiểu Cầm”.

Ta quay đầu lại thì thấy Lạc Trần đang nói chuyện cùng một nữ tử trung niên ăn mặc sắc sảo.

Nữ tử này cười nói: “Công tử chắc cũng đã nghe được danh của ”Túy hoa lâu” nên mới tìm đến, vậy thì công tử hẳn cũng biết Tiểu Cầm không tùy tiện tiếp khách”.

Lúc này một thỏi vàng được đưa tới trước mặt nữ tử kia, ánh mắt nàng ta liền sáng lên, bật người lấy vàng, vội gật đầu nói: “Công tử chờ đã, để ta đi gọi Tiểu Cầm cô nương đến đây”. Nói xong nàng liền phân phó một gã sai vặt: “Chuẩn bị hai gian phòng hảo hạng, để hai vị công tử đây ngồi”.

Gã sai vặt gật đầu rồi dẫn chúng ta lên lầu.

24. Chương 24: Hóa Trần Không Hối Hận

Sau khi đưa bọn ta vào phòng, gã sai vặt cung kính cúi người: “Xin hai vị công tử ngồi chờ ở đây, Tiểu Cầm cô nương sẽ nhanh lên đây”.

Lạc Trần gật đầu, rồi kéo ta ngồi xuống.

Lúc gã sai vặt đi ra, cả người ta đều không thoải mái, không nhận được than lên: “Nơi này nặng mùi quá, mùi hương nồng nặc, người ở đây cũng rất khó chịu”. Ta đi đến bên cửa sổ, mở toang ra để thông khí.

Mở ra thì nghe được có tiếng gì đó kỳ quái, ta quay đầu nhìn Lạc Trần: “Lạc Trần, người lại đây một chút, có tiếng gì ý?”

Lạc Trần đang nghiêng người tựa vào giường, không quay đầu nói: “Người không muốn nghe thì đóng cửa lại”.

Ta khó hiểu nhìn hắn, lại thử nghe kỹ lần nữa thì nghe ra đó là tiếng thở dốc của nam tử và tiếng khóc nỉ non của nữ tử. Lòng ta cả kinh, không phải có người bị đánh chứ?

“Lạc Trần...”

Lạc nhìn lại nâng mi lên nhìn ta: “Cái gì?”

“Người nói....phòng bên có phải là...” Ta có chút khó xử, chuyện này theo lý thì ta không nên quản, nhưng âm thanh này khiến ta rất phiền não.

“Là cái gì?” Lạc Trần mở to mắt, hai mắt sang long lanh, trong rất ngây thơ.

“Có phải là.... có nữ tử bị khi dễ....Ài...” Ta không biết làm sao, đắn đo xem có nên đi khuyên ngăn không?

Mà Lạc Trần cũng cười, khoát tay nói: “Không cần lo, nàng ta không phải bị khi dễ, mà là rất vui vẻ thì có”.

“Chỉ là...” Ta còn muốn nói ta thấy chẳng có chỗ nào là “vui vẻ” cả thì Lạc Trần đã đứng lên tới bên ta.

“Được rồi, người tốt không nên nghe âm thanh này”. Lạc Trần nói xong rồi nhanh chóng đóng cửa sổ lại, kéo ta ngồi xuống giường.

“Thật sự là không cần đi khuyên nhủ sao?” Ta nghĩ Lạc Trần không phải là người lạnh lùng như vậy đâu.

Lạc Trần xoa đầu ta: “Tin ta đi, lúc này bọn họ đều đang vui vẻ”.

Ta nhìn ánh mắt của hắn, tuy khó hiểu nhưng vẫn là nên tin tưởng hắn, liền gật gật đầu: “Ừ”.

“Tiểu Linh Nhược...” Lạc Trần nhìn ta, ánh mắt lóe sáng, “Trốn vào đi”

“Hả?” Ta khó hiểu trừng mắt nhìn hắn: “Cái gì cơ?”

“Tránh ở bên trong đừng lên tiếng, bao giờ ta gọi thì ra”.

Ta ngẩn ra, rồi co người lúi vào trong giường, sau đó Lạc Trần thả màn che xuống rồi ngồi xuống.

Chốc lát sau có người tới, đợi đóng cửa rồi thì lại nghe thấy có tiếng nói.

“Tiểu Cẩm ra mắt công tử, có chút chậm trễ, mong công tử đừng trách”.

Là âm thanh của nữ tử, âm thanh nũng nịu như thế, chắc tuổi cũng không lớn. Không biết Lạc Trần tìm nàng ta làm gì?

Ta vuốt cằm, hay đây chính là người mà đợt trước hắn nói thích? Ta đi theo hắn nhiều năm như thế, nhưng quả thật chưa từng gặp qua nàng.

Đang nghĩ thì nghe thấy Lạc Trần lên tiếng: “Hóa trần không hối hận”

Lời này là có ý gì? Ta nghe không hiểu, sao hắn lại nói lời này với một nữ tử chứ?

Nàng kia dừng một lát lại nói: “Hóa ra là Lạc Trần công tử”.

Thanh âm nàng ta lại thay đổi, chính xác là giọng điệu của nàng ta thay đổi.

“Phải” Lạc Trần trả lời.

Ta không khỏi cười thầm, xem ra đây là ám hiệu, nên Lạc Trần mới nói “Hóa trần không hối hận”. Ài, về sau ta cũng phải học chiêu này để dùng mới được, sau này phải bảo Lạc Trần nghĩ ra ám hiệu gì đó hay hay một chút mới được.

25. Chương 25: Hồng Nhan Xương Khô

Ta đang nghĩ ám hiệu cho mình thì giọng điệu hai người ngoài kia đã trở nên rất nghiêm túc.

Tiểu Cầm nói: “Công tử nán lại Hàn Châu mấy ngày, giáo chủ Càn Khôn giáo hai ngày sau sẽ đến Hàn Châu, đến lúc đó tất có cơ hội tiếp cận. Nếu như không được thì công tử cứ đi Lâm Thủy trước, tham gia vào nghi lễ hiến tế của Càn Khôn giáo được tổ chức vào một tháng sau, rồi lên vào đấy”.

“Ừm...Ta biết rồi”. Lạc Trần nhàn nhạt đáp.

Lúc này Tiểu Cầm lại nhẹ nhàng cười, cất giọng hát, khôi phục âm thanh nũng nịu vừa rồi: “Nếu công tử cho gọi Tiểu Cầm, vậy Tiểu Cầm xin tấu một khúc mới soạn là ”Cổ nhân tư“” (Hoài niệm cổ nhân)

Lạc Trần không đáp lại, ta không cẩn thận tạo ra âm thanh nhỏ lúc chuyển động người, liền nghe Tiểu Cầm khẽ quát: “Ai?”

Ta còn chưa hoàn hồn thì có một cây ngân châm đã đâm xuyên qua tấm màn che nhắm thẳng tới ta, cũng may ta là Phật tử, tốc độ phản ứng cũng không tồi, vì thế nghiêng người sang một bên tránh được. Ngay lúc đó có một viên ngọc lưu ly được bắn tới xuyên qua bức màn che, đánh vỡ cây ngân châm kia.

Tuy ta không bị tổn thương gì, nhưng vì cơ thể vẫn đang nghiêng một bên nên cả người liền bị ngã chúi xuống giường, kéo đứt luôn tấm màn che.

Vì thế ta một thân lộn xộn hiện ra trước mặt Lạc Trần và Tiểu Cầm.

Lạc Trần thấy ta như vậy liền không có lương tâm che miệng cười khê. Còn Tiểu Cầm nhú mày chạy tới kéo người ta lên.

“Người là ai?”

Ta thăm kêu: Ta không phải là ai cả. Ta chính là tiểu Phật tử ở Ly hận thiên.

Có điều ta còn chưa lên tiếng, Lạc Trần đã chậm chậm tiến tới, hần nhìn ta rồi thoáng dùng sức kéo ta ra khỏi tay Tiểu Cầm.

“Tiểu Cầm cô nương không cần lo lắng, đứa nhỏ này là nha hoàn của ta”.

Tiểu Cầm nghi hoặc nhìn Lạc Trần, lại nhìn về phía ta: “Nha hoàn?”

Lạc Trần gật gật đầu, đem ta ra sau người nói: “Ừm, vài ngày trước mới nhặt được, ta thấy nàng đáng thương nên nhận làm nha hoàn”.

“Chỉ là....Lạc công tử sao lại mang nàng đến đây, còn để nàng ta nghe lén chúng ta nói chuyện nữa...”

“Không sao cả, nha đầu này nghe cũng không hiểu đâu”. Hần nói xong rồi nhìn ta một chút, lại quay sang nói với Tiểu Cầm: “Người cứ an tâm, đến lúc đó ta cũng sẽ mang nàng trà trộn vào Càn Khôn giáo, ta giữ nàng lại tất có chỗ dùng”.

Mắt Tiểu Cầm lóe lên, giống như hiểu được cái gì, lại nhìn Lạc Trần: “Tiểu Cầm đã hiểu, vậy công tử phải cẩn thận”.

Lạc Trần gật đầu. Tiểu Cầm lúc này mới nói: “Vậy Tiểu Cầm xin phép ra ngoài trước”.

“Làm phiền Tiểu Cầm cô nương”.

Tiểu Cầm nhàn nhạt cười, không nói gì nữa rồi đi.

Ta khó hiểu nhìn Lạc Trần:” Người tốn một thời vàng, cũng chỉ vì muốn nói mấy câu như vậy nàng ta thôi sao?”

Lạc Trần trừng mắt: “Vậy người còn muốn chúng ta nói cái gì nữa?”

Ta lắc đầu: “Ta làm sao biết các người còn muốn nói gì...”

Lạc Trần cười khê, kéo tay ta ngồi xuống.

“Người sao lại sơ suất như vậy chứ, chưa gì đã bị người ta phát hiện rồi. Đến lúc vào Càn Khôn giáo, ta làm sao yên tâm được đây?” Lạc Trần nói, trên tay đã cầm lược gỗ chải lại đồng tóc hỗn độn của ta.

Ta nhìn bộ dáng thanh nhã của Lạc Trần trong gương, thật đúng là tuần tú, nhất thời quên luôn cả trả lời hắn.

Lạc Trần lại ngẩng đầu, nhìn vào trong gương, lại cười nói: “Tiểu Linh Nhược đang nhìn ta”.

Ta ngẩn người, hừ hừ nói: “Hong nhan xương khô như ngươi, có cái gì mà đẹp”.

Lạc Trần không nói gì, tiếp tục chải đầu cho ta.

26. Chương 26: Trần Gian Náo Nhiệt

Editor : Vũ Linh

Ta và Lạc Trần ra khỏi Túy hoa lâu, hắn mang ta đi dạo phố xá về đêm.

“Hóa ra trần gian lại náo nhiệt như vậy...” Ta thấy mọi người lui tới các tiểu quán, cảm thấy rất mới lạ.

Lạc Trần nắm tay ta rất chặt, khiến ta không chạy đi đâu được, chỉ có thể đi kè kè bên hắn.

“Người nắm tay ta chặt như thế để làm gì chứ?” Ta có chút bất mãn quay đầu nhìn hắn.

Lạc Trần cười cười nói: “Không nắm chặt đến lúc đó lạc người thì sao? Người không quen đường dưới trần gian, nếu không tìm thấy ta có khi lại khóc như con mèo nhỏ mất”.

Ta liền nói: “Tìm không được thì thôi, cùng lắm ta quay về Ly hận thiên”.

Mắt Lạc Trần hơi rủ xuống, bỗng tăng lực nắm chặt tay ta hơn. Ta ngẩn ra, trong lòng có chút áy náy.

“Ta nói vậy thôi, ngươi yên tâm, dù lạc đường ta cũng nhất định tìm được ngươi. Nếu ta tìm không thấy ngươi thì kiểu gì ngươi cũng tìm được ta, đến lúc đó ta đứng nguyên chỗ này đợi ngươi. Dù sao ta cũng không phải phạm nhân, chờ bao lâu cũng không sao”.

Mắt Lạc Trần lại hơi sáng lên, hắn mỉm cười: “Vậy thì tốt, chính ngươi nói đấy nhé. Nếu ngươi trốn đi ta có thành quỷ cũng phải tìm được ngươi trở về”.

Ta cười, mấy lời này hắn nói thật đáng yêu.

Sau đó chúng ta đi dạo quanh, Lạc Trần kéo ta dừng lại ở một tiểu quán, hắn hơi nhìn ta, rồi lại lấy kẹo đường của một cửa hàng bán rong đưa cho ta. (kẹo này thường thấy trong phim Trung Quốc đó)

“Thử cái này xem”.

Ta nhận kẹo đường, là hình con thỏ cực đáng yêu, ta tiếc không nỡ ăn.

“Sao không ăn?” Lạc Trần đưa ta đi sang chỗ khác.

“A...Ta không ngờ người trần còn có thể tạo hình đáng yêu như thế này, hình con thỏ đáng yêu như thế này, ta không nỡ ăn...”

Lạc Trần cười xòa, cướp lấy kẹo trong tay ta rồi cắn một miếng, sau đó trả lại cho ta: “Bây giờ không ăn cũng không được”.

Ta thấy hắn mặt mày vui vẻ, nên cũng không giận, liền cắn một miếng bên cạnh chỗ hắn vừa cắn.

Ta hài lòng hí hóp. A...Không nghĩ tới dưới trần lại có đồ ăn ngon như vậy.

“Đúng là tiểu nha đầu, toàn thích ăn mấy thứ này”. Lạc Trần cười, lại tiến đến một tiểu quán bán đèn lồng, “Người thích chiếc nào?”

Ta nhìn Lạc Trần, rồi lại nhìn đèn lồng, sau đó chỉ vào một chiếc đèn lồng nằm ở chỗ khuất treo ở trên cao, có in hình hoa lan.

“Chiếc kia đi”.

Lạc Trần gật đầu, liền bảo người bán hàng lấy chiếc đèn đó xuống đưa cho ta.

“Cầm lấy, chúng ta nán lại một chút xem hội chùa”.

“Hội chùa?!” Ta rất vui sướng, ta từng nghe qua đến hội chùa rồi, thỉnh thoảng nhóm Phật tử cũng có nhắc tới, nghe nói người trần sẽ cầu nguyện nhiều điều ở đó.

Có điều ta chưa thấy qua bao giờ, không biết là như thế nào?

“Người thân là Phật tử mà chưa từng thấy qua sao?” Lạc Trần hình như đã đoán ra.

Ta lắc đầu: “Chưa từng thấy qua....”

“Chúng ta cũng thử đi cầu nguyện, thế nào?” Lạc Trần nhẹ giọng hỏi.

A...Chuyện này thú vị như thế ta làm sao bỏ qua được. Vì thế ta vội gật gật đầu.

Sau đó chúng ta liền đi theo hướng mọi người đi, Lạc Trần kéo tay ta, còn ta cầm đèn lồng, thẳng tiến đến hội chùa.

27. Chương 27: Hưởng Về Hội Chùa

Editor : Vũ Linh

Mọi người đều rất vui vẻ, cảnh tượng vô cùng sầm uất, người người cười vui, xung quanh đều là tiếng nói ồn ào. Nhưng từ trước đến nay ta ở Ly hận thiên đã quen tĩnh tại, thanh thần, bây giờ gặp cảnh này có chút không thoải mái. Ta thường hay ẩn mình trong túi hương, nên cũng không ngờ trần gian lại là nơi náo nhiệt như vậy, cảnh tượng chen chúc, trách không được chúng Phật tử Bồ Tát trên kia đều nói ở dưới trần rất ồn ào, ầm ĩ...Ài...Ly hận thiên vẫn là nơi tốt nhất, thanh tĩnh lại thư thái.

“Tiểu Linh Nhược”.

Lạc Trần đột nhiên ngừng lại, quay đầu gọi ta một tiếng, rồi lại mỉm cười.

Ta trừng mắt, hẩn tự dừng quay đầu làm gì không biết nữa. Lúc này Lạc Trần mới lên tiếng: “Người phải nắm chặt tay ta, ngàn vạn lần không được để lạc mất ta đâu”.

“Ta biết rồi”. Ta nhú mày, thầm nghĩ Lạc Trần lúc này trông thật giống một đứa trẻ.

Lạc Trần vẫn như cũ không di chuyển, dừng lại một lát bỗng kéo người ta lại gần hẳn, một bàn tay đặt lên bả vai ta ôm vào. Ta động người, nhưng không giãy ra được, cuối cùng cả người dính vào Lạc Trần.

“Đừng lộn xộn”. Lạc Trần đưa tay còn lại gõ nhẹ vào trán ta: “Người ngốc như vậy làm ta thật sự lo lắng, đi đường không yên tâm”.

Ta hừ hừ, quay đầu đi không để ý đến hẳn. Lạc Trần khẽ cười một tiếng, lại đem ta tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng cũng tới nơi, cảnh tượng càng thêm náo nhiệt, cũng may mọi người đứng rải rác ở cạnh các quầy hàng, người thì chơi đùa người thì ăn, không còn phải chen chúc nữa. Ta thoát khỏi tay Lạc Trần, sau đó chạy tới chỗ có mấy đứa trẻ đang tập trung. Lạc Trần gọi ta lại, nhưng ta cũng kệ, dù sao ta cũng không đi xa.

Lúc đến gần thì phát hiện chỗ này là hồ cá nhỏ, nhưng nếu không có gì thú vị thì bọn trẻ cũng không vây lại đây nhiều thế này. Vậy nên ta cũng ngồi xổm xuống xem, cũng bắt chước mấy đứa trẻ này cầm một cái sọt bắt cá.

“Vị tiểu cô nương này...”

Có người vỗ vỗ bả vai ta, ta nhú mi quay đầu lại thì thấy một nam nhân tuổi trung niên nhìn ta, bộ dạng không biết làm sao.

“Hả?”

“Muốn bắt cá này thì phải trả tiền, đưa ta năm đồng, rồi tùy người bắt”.

Xem ra đây là chủ quán, chỉ là... Ta không có tiền.

“Người...không phải là không có tiền chứ?” Chủ quán buông tiếng thở dài, “Ài...bộ dạng trông sáng sủa xinh đẹp mà không có tâm gì cả, đến hội chùa cũng không mang tiền”.

Ta bĩu môi, “Đã là hội chùa thì phải hướng tâm đến Bồ Tát, phải làm nhiều việc thiện, sao còn dính đến chuyện tiền bạc chứ?”

Chủ quán ngẩn người, nhất thời không nói ra lời, ta rất vui mừng, nhất định là hấn bị lời ta nói động tâm rồi.

Lúc này Lạc Trần đi tới, kéo chủ quán ra đưa hấn ít bạc vụn, không ngờ chủ quán kia vui sướng ra mặt.

“Tiền của cô nương này cứ hỏi ta, tí nữa nàng muốn con cá nào thì lại tính tiền tiếp”. Lạc Trần điềm đạm nói.

Chủ quán bật người mặt mày hớn hởi: “Được được, mời hai vị tùy ý”.

Ta đứng lên, trừng mắt nhìn Lạc Trần: “Người làm cái gì vậy?! Vừa rồi ta khuyên bảo được hấn rồi, tại người hết, lại dùng bạc mê hoặc lòng người”.

Lạc Trần tròn mắt nhìn ta, sau đó đưa tay xoa xoa đầu ta nói: “Nếu người thật sự thuyết phục được hấn, vậy tại sao lúc ta đưa tiền hấn vẫn nhận?”

Ta lầm bầm hai tiếng, đúng là nói không lại được hấn, cũng may Lạc Trần không mất hứng, kéo ta ngồi xổm xuống, cầm sọt nhỏ cùng ta bắt cá.

“Vừa rồi không phải người muốn chơi sao? Ta trả tiền rồi, người có thể đem toàn bộ cá ở đây đi”.

Ta nhìn Lạc Trần, lại nhìn cá nhỏ trong hồ, bỗng thấy chúng thật đáng thương, đáng lý ra phải được tự do tự tại, bây giờ lại phải ở đây chịu khổ, ta cảm thấy thật khó chịu.

28. Chương 28: Mong Người “mắc Câu”

Không biết có phải là Lạc Trần nhìn ra tâm tư của ta không mà hấn liền đi tìm chủ quán kia.

Ta liền ngăn Lạc Trần lại, lắc đầu nói: “Đó đều là số mệnh rồi, bây giờ chúng ta có cứu thì về sau chúng cũng sẽ bị bắt lại thôi. Cứ để thế đi, không chừng lại có đứa nhỏ thiện lương đem chúng mang về chăm sóc”.

Lạc Trần cười nhẹ, gõ nhẹ lên đầu ta nói: “Hóa ra Tiểu Linh Nhược cũng nhận thức được điều này, không hổ là Phật tử”.

Ta liếc mắt nhìn hấn, sau đó lại tiếp tục bắt cá. Nhìn thấy mấy đứa nhỏ này mới một lúc, còn chưa phải đi đến cuối dòng mà đã bắt được rất nhiều cá. Ta nghĩ mấu chốt chắc là kỹ thuật bắt cá. Ta thân là Phật tử, đương nhiên cũng phải học được chiêu này. Cho nên ta cầm lấy sọt nhỏ bắt cá. Chỉ là...không hiểu sao mỗi lần ta bắt chúng lại tẩn ra chạy mất.

“Sao lại khó như vậy chứ...” Ta không khỏi nhíu mi, nhìn qua bên Lạc Trần đã thấy trong chậu sứ của hần đã có bốn, năm con cá nhỏ rồi. Ta bắt đầu cảm thấy bức dọc, vì thế ta kéo Lạc Trần: “Này... Người có bí quyết gì không?”

Lạc Trần tròn mắt nhìn ta, nói: “Việc này...đương nhiên là có”.

“Có sao? Là cái gì vậy?” Ta tiến sát chỗ hần, nhìn xung quanh nói: “Người mau nói đi, ta thề sẽ không tiết lộ bí quyết ra ngoài đâu”.

Lạc Trần cười cười rồi mới đáp lại: “Bây giờ người nhìn này”.

Dứt lời, Lạc Trần lấy sọt của mình đặt trong nước, sau đó nói với mặt nước: “Cá nhỏ, cá nhỏ, nếu các người thấy ta đẹp thì hãy tới đây, ta sẽ mang các người về nhà”.

Ta hừ hừ, hần thật không biết xấu hổ, nhưng không ngờ lập tức có vài con cá bơi qua đây thật.

“Bí quyết kiểu gì vậy?” Trong lòng ta cảm thấy buồn bực. Chắc chắn không thể nào là do mấy con cá này thấy hần tuần tú mới ngoan ngoãn bơi đến...

“Ta không phải vừa làm mẫu cho người xem sao?” Lạc Trần liếc mắt cười.

Ta hừ một tiếng: “Không thể nào! Cá làm sao biết đánh giá vẻ ngoài của người? Hơn nữa bọn chúng không hiểu tiếng người!”

Lạc Trần lại nói: “VẬY TIỂU LINH NHƯỢC THẤY TA CÓ ĐẸP KHÔNG?”

Ta liếc mắt nhìn hần, đang định nói không đẹp, Lạc Trần đã cướp lời nói trước: “Phật tử không được nói dối!”

Ta ghen lời....Không thể không gật đầu nói: “Đương nhiên....là đẹp”.

Lạc Trần cười cười, xoa đầu ta nói: “Ừm, người xem, người cũng là hạt bồ đề, hơn nữa còn có thể nghe hiểu lời ta nói, vậy có gì mà mấy con cá này không hiểu?”

Ta bị hần nói bèn sững sốt một lúc, nhất thời không biết phản bác làm sao. Không được không được, ta bị hần làm cho ghen lời nhiều quá rồi. Tốt xấu gì ta cũng là Phật tử hơn hai nghìn tuổi, sao lại dễ dàng bị phạm nhân chưa đầy hai mươi tuổi nói lại suốt thế chứ?

“Người đúng là nói hươu nói vượn! Mấy con cá này không thể tu luyện được, làm sao hiểu được lời người nói chứ...”

Lạc Trần bắt con cá kia lại, “VẬY NGƯỜI CỨ THỬ THÌ BIẾT”.

Ta nghi hoặc nhìn Lạc Trần, bán tín bán nghi cũng thả cái sọt vào trong nước nói: “Cá nhỏ, cá nhỏ, nếu người thấy...” Ta dừng một chút, lời này thật khó nói, có điều ngẫm lại bắt được cá mới là quan trọng, vì thế ta hít sâu, tiếp tục nói: “A...Nếu các người thấy ta đẹp, thì đến đây, ta mang các người về nhà”.

Ta chờ...Ta chờ...Lâu như vậy mà vẫn không có cá bơi lại đây.

“Sao không có cá vậy....” Ta buồn rầu nhìn sọt trống không.

Lạc Trần thổi “phù” một tiếng rồi nở nụ cười: “Xem ra bọn chúng còn có mắt”.

Ta hừ hừ nói: “Người chắc chắn là có bí quyết gì đó! Được, không nói thì thôi, ta có thể tự bắt được cá”.

Lạc Trần không nói gì, than nhẹ một tiếng rồi cầm chậu cá của mình đến chỗ chủ quán.

29. Chương 29: Nam Tử Xinh Đẹp

Qua một lúc, ta vẫn như cũ chưa bắt được con cá nào. Ta thật sự rất buồn, ta quay lại thì thấy Lạc Trần đang nhìn về phía dòng người.

“Người làm gì vậy?”

Lạc Trần liếc nhìn ta, thản nhiên nói: “Đứng lên đi, chúng ta đi nơi khác xem”.

Ta không phục, bấu môi nhưng vẫn nghe lời hắn đứng lên. Chỉ là vừa mới đứng lên thì đùi ta tê dại, sau đó ta vô lực ngã xuống. Ta cuống quýt, không nắm vào được cái gì, đành nhắm mắt chờ bị ngã thì cảm giác có đệm người đỡ được ta ở phía sau.

“Tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, nếu sơ suất làm thân thể bị thương sẽ khiến cho người khác đau lòng lắm đấy!”

Ta hoảng sợ, quay đầu lại, giọng nói thật hay, nhưng chủ nhân của giọng nói này là một nam tử còn xinh đẹp hơn cả nữ tử, dung mạo của hắn khiến ta sửng sờ.

“Đa tạ công tử đã giúp”. Âm thanh Lạc Trần hơi trầm xuống, rồi sau đó kéo ta lại về phía hắn.

Nam tử xinh đẹp kia tay cầm một cây quạt giấy, nhẹ nhàng cười nói: “Tiện tay thôi mà”. Nói xong hắn nhìn về phía ta: “Xin hỏi tính danh của cô nương là gì? Tại hạ thấy chúng ta có duyên, chỉ bằng chúng ta kết giao bằng hữu, được không?”

Ta nhìn Lạc Trần, lại thấy hắn nói: “Tiểu nha hoàn nhà ta không hiểu lắm về mấy chuyện nhìn người, nếu công tử muốn kiếm một tiểu cô nương, nàng thật sự không thích hợp”.

Nam tử kia miễn cưỡng cười, lại nhìn ta nói: “Tuy công tử nói vậy, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của tại hạ và cô nương này. Cô nương xin nhớ kỹ, tại hạ là Nam Cung Ngự Thiên, người Lâm Thủy. Nếu sau này cô nương có đi Lâm Thủy, nhớ đến tìm tại hạ, ta nhất định sẽ tiếp đãi cô nương chu đáo”.

Dứt lời, Nam Cung Ngự Thiên liền liếc mắt nhìn Lạc Trần một cái rồi đi mất.

Ta kéo Lạc Trần sang một bên: “Này, người cùng người kia có thù oán gì à?”

Lạc Trần cúi đầu nhìn ta, cười lạnh: “Bây giờ chưa có, nhưng sợ rằng sau này sẽ có”.

Ta còn chưa hiểu gì thì Lạc Trần đã lôi ta đi lên phía trước, nơi đó cũng chính là chùa Tác Xuyên Thủy Tự.

Ta ngẩng đầu nhìn, hương khói trong chùa này cũng không tệ.

“Người thấy chùa này thế nào?” Lạc Trần đưa ta vào chùa, rồi đưa ta đứng tạm vào một góc ít người qua lại để nói chuyện.

Ta gật gật đầu: “Ừ, hương khói không tệ, cầu nguyện được”.

Lạc Trần nhẹ cười, lại nhìn chăm chăm vào ta không nói gì. Ta bị hắn nhìn đâm ra sợ, bất giác lùi về phía sau hai bước.

“Người....người nhìn ta như vậy để làm gì?”

Lạc Trần tròn mắt, bộ dạng trông rất thiện lương thuần khiết: “Ta đang nghĩ, nếu ta đem người bán người cho nhà chùa để trấn tự thì được bao nhiêu tiền?”

Ta thấy mắt Lạc Trần lóe sáng, lại nhớ lúc trước hắn cũng nói định bán ta, trong lòng liền cảm thấy sợ. Vì thế nhân lúc Lạc Trần không chú ý, ta nhanh tay đẩy hắn ra chạy khỏi đây.

“Linh Nhược!”

Lạc Trần ở phía sau la lên, ta quyết không để hắn bắt được, lúc này đang đông người, ta cũng không thể làm phép ẩn mình, chỉ có thể lẫn vào trong đám người xung quanh. Quả nhiên chốc lát sau không còn nghe thấy âm thanh của Lạc Trần nữa.

Ta nhẹ nhàng thở ra, nhưng đồng thời cũng cảm thấy rất ủy khuất. Tên Lạc Trần này thật vô tâm vô phách, uống bao nhiêu năm ta làm bạn với hắn, lúc xưa còn tốn bao nhiêu linh lực để chữa bệnh cho hắn. Thế mà hắn lại không có chút tình nghĩa, còn định bán ta đi. Ta càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, liền yên lặng đi giữa dòng người. Bây giờ ta không trở về nữa, tránh để bị Lạc Trần bắt lại bán đi, chỉ là nhiệm vụ còn chưa hoàn thành...

30. Chương 30: Lạc Trần Xấu Xa

Ta cứ lêu lổng khắp Xuyên Thủy Tự, đúng lúc đang chán đến đỉnh điểm thì nghe được có người gọi ta.

“Linh Nhược cô nương?”

Vừa nghe đã biết là Nam Cung Ngự Thiên, ta không muốn đáp lại hắn, vì thế coi như không nghe thấy gì mà đi tiếp.

“Linh Nhược cô nương...”

Không ngờ tên này động tác thật nhanh, chớp mắt cái đã thấy hắn đứng chắn trước mặt ta.

Ta trừng mắt nhìn hắn: “Người chặn đường ta làm gì?”

Nam Cung Ngự Thiên yêu mị che miệng cười: “Nhìn bộ dáng người thông minh xinh đẹp như thế mà hóa ra tính tình không tốt gì cả. Ta cũng chỉ muốn nói mấy câu với người thôi, người trốn cái gì?” Nói xong hắn dừng lại một chút, rồi ngoảnh phía sau ta: “Công tử nhà người đâu? Không phải là chê người xấu tính quá nên đuổi người rồi chứ?”

Chỉ nghe hắn nhắc tới Lạc Trần là lòng ta lại cảm thấy ủy khuất tột độ, cổ họng nghẹn ngào.

“Ai nói chứ!? Là ta không cần hắn! Trái tim của hắn bị hỏng rồi!” Ta đẩy Nam Cung Ngự Thiên qua một bên rồi chạy tiếp.

Nam Cung Ngự Thiên rất nhanh đã đuổi kịp, đi cùng ta.

“Ta sớm đã biết hắn không phải người tốt, không bằng người theo ta đi, ta cho người ăn ngon, cho người chỗ ở tốt, không để người làm nha hoàn nữa, hơn nữa còn để nha hoàn hầu hạ người. Nếu người thấy tức giận ta còn có thể giúp người trả thù tên công tử kia, thấy thế nào?”

Ta dừng một chút, nhìn về phía Nam Cung Ngự Thiên: “Ta không quen biết người, làm sao người có thể đối tốt với ta như vậy chứ?”

Nam Cung Ngự Thiên hí mắt cười, để quạt giấy lên cằm, đôi mắt nhìn ta chăm chăm: “Ta chính là người như vậy! Từ trước đến nay không nhìn được cảnh tiểu cô nương xinh đẹp chịu ủy khuất”.

Ta hừ một tiếng, cảm thấy người này không thể tin, liền tiếp tục đi, vừa đi vừa nói: “Vậy người nhìn nhầm rồi! Ta không phải là tiểu cô nương xinh đẹp”. Mà ta chính là tiểu Phật tử xinh đẹp.

Có điều Nam Cung Ngự Thiên cứ bám theo ta mãi. Hắn cao hơn ta rất nhiều, dáng đi như gió, tiêu sái, thoải mái.

“Sao lại thế chứ? Nhân lực của ta cực tốt, người tuy còn nhỏ nhưng đã rất xinh rồi. Đợi qua ba đến năm năm nữa, lúc người lớn rồi, nhất định sẽ khiến cho người ta lóa hết cả mắt”.

Ta hừ hừ, tên phàm nhân này quả là nông cạn.

“Linh Nhược cô nương...”

Ta đang định dừng lại bảo hắn đừng đi theo ta nữa thì ta bị kéo lại.

“A...Người...” Ta quay đầu lại, nhìn thấy người cầm cánh tay ta lại là Lạc Trần.

“Tiểu Linh Nhược thật nghịch ngợm, sau này chúng ta sẽ lập quy ước, người không được tự ý rời khỏi ta như thế này được nữa”. Lạc Trần nhẹ người, đem ôm ta vào người.

Sau đó hắn nhìn về phía Nam Cung Ngự Thiên, ôn hòa cười nói, “Nam Cung công tử đã chăm sóc cho tiểu thị nữ nhà ta, ta sẽ ghi nhớ kỹ”.

Nam Cung Ngự Thiên cười không nói. Lạc Trần liền lôi ta đi, không để ý đến phản ứng của hắn.

Một lúc sau, ta thử cố thoát khỏi Lạc Trần, nhưng không được.

“Lạc Trần! Buông ta ra!”

Lạc Trần đột nhiên dừng lại, cuối cùng cũng buông lỏng ta ra, nhưng vẫn nắm chặt cánh tay ta, sau đó nhìn chăm chăm ta một hồi lâu.

“Tiểu Linh Nhược! Người sợ ta bán người sao?”

Hắn vừa nhắc tới, ta liền thấy khổ sở, không nhịn được bèn “oa” một tiếng rồi khóc to.

31. Chương 31: Tranh Giành Giữa Phố

Hóa ra khóc rất thoải mái, vì thế ta khóc càng lúc càng say, càng lúc càng to giọng, vừa khóc vừa luôn miệng trách mắng Lạc Trần.

“Người thật vô tâm vô phế! Tốt xấu gì ta cũng theo người nhiều năm như vậy! Lúc trước người bị bệnh cũng là ta ở bên cạnh chăm sóc, phải mất rất nhiều sức lực mới cứu được người. Mà người bây giờ lại...không biết báo đáp ân tình thì thôi, lại còn định bán ta nữa chứ!”

Ta khóc lóc thoải mái một lúc, có điều đứng lâu cũng mỏi nên ta lại ngồi xuống khóc.

“Tiểu Linh Nhược, ta chỉ là đùa người một chút...”

Ta nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Lạc Trần, còn mọi người xung quanh bàn tán xì xào, ta thậm chí nghe được vài câu như thế này: “Người xem công tử này, bộ dạng trông tuấn tú mà lại là người như thế...Thật là không thể chỉ nhìn tướng mạo...” một người nhíu mày nói.

“Đúng vậy, cô nương này thật đáng thương, chắc chắn là vì yêu thương hắn mà phải trả giá rất nhiều. Bây giờ lại bị hắn nhẫn tâm vứt bỏ. Thật đáng giận. Đúng là ”tốt mã dè cũi” (ý nói chỉ được cái vẻ bề ngoài)” một người phụ họa.

“Biết làm sao chứ? Công tử này khôi ngô tuấn tú như thế, nếu đổi lại là ta, ta cũng nguyện ý đi theo”.

“Ôi....Người sao có thể nói vậy chứ? Chẳng lẽ người cam tâm bị bán sao?”

“Chuyện này...”

Người vây quanh càng lúc càng nhiều, ta xụi xụi mũi, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Lạc Trần đang ngồi xổm trước mặt ta cười nhẹ, mà người xung quanh đều đang chỉ trỏ vào hắn.

“Chúng ta về nhà thôi”. Lạc Trần nói rồi kéo ta đứng dậy.

Ta vẫn đang khó chịu, vì thế liền kệ hắn đi lên phía trước.

“Muốn về thì một mình người về đi. Ta không muốn về với người!”

Lạc Trần than nhẹ một tiếng, không biết làm sao, lại bắt lấy tay của ta nói: “Hay là thế này, người tìm xem có ai muốn mua ta không, bán ta đi, được không?”

Hắn vừa thốt lời, ta còn chưa đáp lại thì đã có nữ tử bên cạnh hô to: “Ta muốn mua vị công tử này”.

Ta giật mình, thấy một nữ tử nhanh nhẹn dừng mạnh đi đến trước mặt ta, cười cười nói: “Cô nương, công tử này cô muốn bán bao nhiêu tiền? Ta muốn mua”.

Ta trừng mắt, lại nhìn về phía Lạc Trần, chỉ thấy hắn như cũ cười nhàn nhạt.

“A....” Ta rất muốn dọa Lạc Trần một phe, chỉ là không biết giá cả ở dưới trần như thế nào.

“Sao vậy? Cô nương sợ ta không có đủ tiền trả sao?” Nữ tử nói xong liền hào phóng lấy túi tiền bên hông ra, ước chừng một chút, lại lắc lắc túi tạo ra âm thanh, sau đó nhìn ta nói: “Thế nào? Trong này đều là bạc thật. Người xem một túi này đủ mua chưa? Nếu không đủ, người theo ta về phủ lấy thêm tiền.”

Ta tròn mắt nhìn, “Ta....”

Lạc Trần chớp mắt mấy cái nhìn ta: “Tiểu Linh Nhược, ngươi thật sự muốn bán ta sao?”

Ta đương nhiên không dám bán hẳn, chỉ là nữ tử trước mắt kiên quyết nói như vậy...Ta không biết phải giải quyết kiểu gì...

“Từ từ”

Lúc này có một âm thanh xộc tới, chỉ thấy một tử y nữ tử đi ra, nữ tử này so với người đứng trước mặt ta gầy hơn rất nhiều, khuôn mặt cũng cực kì xinh đẹp.

Tử y nữ tử nói: “Vị tỷ tỷ này, ta cũng rất ưng vị công tử này...”

Nữ tử kia nhú mi: “Nhưng ta là người tới trước”.

“Ta biết, ta cũng không phải là muốn cướp người, có điều...” Nàng ta nhìn Lạc Trần, “Ta chỉ là muốn thuê trước vị công tử này về ở chung vài ngày. Sau đó sẽ trả lại cho tỷ tỷ. Đương nhiên mấy ngày này ta sẽ trả giá giống tỷ tỷ, không biết tỷ tỷ có đồng ý không?”

Ta nghe xong liền cả kinh, bỗng cảm thấy hối hận...

32. Chương 32: Thiếu Nợ Ân Tình

Trong lúc ta đang bị mắc kẹt trong rắc rối thì lại có người đến “góp vui”.

“Vị công tử này thật đúng là ”cửa ải khó” của các mỹ nhân...” Trong đám người truyền ra một âm thanh, hơn nữa là âm thanh của nam nhân, người khác không nhận ra, nhưng ta vừa nghe đã biết đó là Nam Cung Ngự Thiên.

Thật đúng là người hay gây rắc rối, toàn xuất hiện vào lúc người ta đang phiền não, không thức thời gì cả.

“Ta thấy vị công tử này cùng ta mới xứng làm một cặp, không biết hai vị cô nương...” Nam Cung Ngự Thiên bỗng dừng lại, đưa mắt hơi liếc hai người kia.

Hai người kia thấy Nam Cung Ngự Thiên xinh đẹp như vậy liền sững người, sau đó nữ tử hào phóng khu vực nói: “Chuyện này... Người nào có lòng yêu cái đẹp đều nhìn ra, hai vị công tử đây quả thật là cặp đôi trời sinh”.

Ta sững sốt. Lại...lại còn...ghép đôi được như vậy sao?

Nam Cung Ngự Thiên hài lòng cười, lại nhìn về tử y nữ tử, nàng ta liền khẽ nói: “Nhưng ta thật sự thích vị công tử kia, nếu cô nương đây bỏ cuộc, vậy công tử cho ta thuê người trước vài ngày được không?”

Ta nhú mi, nữ tử này cũng được đấy, không để ý đến Nam Cung Ngự Thiên, cố chấp với sự yêu thích ban đầu của mình, nói chuyện cũng hợp tình.

Nam Cung Ngự Thiên đi thẳng về phía Lạc Trần, ngả ngón cầm mấy sợi tóc của Lạc Trần, cười đến yêu mị: “Trần nhi, chi bằng ngươi nói ra đi, là người giận ta nên chạy đi, sau đó bị tiểu nha đầu tinh quái này khi dễ, còn muốn đem ngươi đi bán. Cũng may nha đầu này không hiểu chuyện, không nhanh nhay. Bằng không ta mà đến chậm một bước, ngươi đã bị người khác mua rồi”.

Ta thấy Nam Cung Ngự Thiên hành động như vậy, cả người liền không thoải mái, chỉ sợ Lạc Trần lại phối hợp với hắn diễn tiếp.

Lạc Trần nhàn nhạt nhìn hẳn, tuy là nhàn nhạt nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy phong tình vạn chủng. Sau đó hẳn kín đáo nhìn ta, hơi nhú mi.

“Bây giờ ngươi vẫn muốn bán ta sao?”

Ta vội lắc đầu: “Không dám...”

Nếu ta mà nói đồng ý thì hẳn không phải sẽ bị bán thật sao?! Đến lúc đó Tương Tư phải làm sao? Cho nên lúc này ta phải ngoan ngoãn phối hợp với hắn thật tốt.

Lạc Trần lặng lẽ cười, bước chậm tới trước mặt ta, xoa xoa đầu rồi kéo tay ta: “Thật ngoan”.

Ta giật mình. Lạc Trần dắt ta ra khỏi đám đông đi về phía khách điểm.

Đi được một lúc thì xung quanh đã không còn ai nữa, ta mới chợt nhận ra không thấy Nam Cung Ngự Thiên nữa.

“Nam Cung Ngự Thiên đâu rồi?” Ta đột nhiên ngẩng đầu hỏi Lạc Trần.

Lạc Trần dừng lại: “Tiểu Linh Nhược nhớ hắn đến vậy sao?”

Ta sửng sốt, có cảm giác như Lạc Trần đang rất tức giận, hay là ta bị ảo giác nhỉ?

“Ta...”

Ta còn chưa nói hết câu đã có một âm thanh từ phía sau vọng tới: “Linh Nhược cô nương, ta vẫn luôn đi phía sau người”.

Ta giật mình quay lại nhìn, quả nhiên thấy Nam Cung Ngự Thiên cầm quạt mỉm cười đang đi ở phía sau chúng ta. Chúng ta vội chào hỏi một câu.

“Quả nhiên trong lòng cô nương vẫn nhớ đến ta. Vừa nãy ta không giúp nhầm rồi!”

Ta bĩu môi, có chút hối hận tự dừng lại hỏi đến hắn. Chỉ là hắn cũng đi cùng đường với bọn ta sao? Thật khiến người ta thắc mắc...

“A....Mới vừa rồi...Cảm ơn người”.

Nam Cung Ngự Thiên nhẹ giọng cười, bộ dạng cực kì giảo hoạt: “Lời tạ ơn ta xin nhận, nhưng cô nương cũng phải nhớ kỹ ân tình này mới được!”

Ta sửng sốt, vội nhìn về phía Lạc Trần, chỉ thấy hắn than nhẹ một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ cảm thông cùng bất đắc dĩ. Có điều cục diện rối rắm này vẫn là phải để hắn xử lý.

“Nam Cung công tử, ân tình này là Lạc Trần thiếu nợ, đúng ra phải để ta hoàn lại”.

Nam Cung Ngự Thiên đáp lại: “Cũng không sai, ta cũng không muốn làm khó tiểu nha đầu này. Ta tin Lạc Trần công tử là người giữ chữ tín. Vậy ta xin cáo từ trước”.

Dứt lời, Nam Cung Ngự Thiên liền gấp quạt giấy lại rồi xoay người bước đi.

33. Chương 33: Đại Hội Võ Lâm

Nam Cung Ngự Thiên thật khiến cho ta có chút không hiểu. Đang ngẩn ngơ thì bị Lạc Trần kéo lại, ta va vào người hắn.

Ta xoa xoa cái trán. Lạc Trần hơi gầy, trên người cũng không lấy đâu ra mỡ, cho nên ta va phải thấy rất đau.

Lạc Trần giống như hoàn toàn không cảm thấy gì, cười nói: “Biết đau sao? Mọi người đi hết rồi, người còn nhìn chằm chằm cái gì? Hay là luyện tiếu hắn? Vậy ta đưa người đến chỗ hắn nhé?”

Ta nhú mi: “Người nói bậy bạ cái gì đấy? Ta chỉ cảm thấy người này hơi khó hiểu thôi”.

Nói xong ta liền xoay người đi. Hôm nay đúng ngày kỳ quái, không chỉ gặp được Nam Cung Ngự Thiên kỳ quái, còn gặp được chuyện kỳ quái, mà Lạc Trần cũng trở nên kỳ quái nốt.

Ta nghĩ chắc vừa rồi va phải Lạc Trần nên đầu óc có chút không thông, bây giờ ngay cả đường cũng đi nhầm, cũng may Lạc Trần kéo ta lại.

Sau khi trở lại khách điểm, Lạc Trần không tìm ta nói chuyện như ngày thường nữa, không biết có phải do mệt mỏi không mà hần vừa về đã đi ngủ, còn bảo ta hóa nguyên hình rồi đặt ở cạnh gối.

Ngày hôm sau, lúc ta còn chưa tỉnh hẳn thì thấy mình bị nhấc lên, ta đoán là Lạc Trần muốn mang ta ra ngoài. Sau đó nghe thấy tiếng ồn ào, ta lại khẳng định là Lạc Trần đúng là mang ta ra ngoài rồi, nhưng sao hần không đánh thức ta dậy? Hơn nữa cũng không bảo ta hóa lại hình người?

“Này, Lạc Trần!” Ta dùng linh thức gọi hần: “Sao ngươi không gọi ta dậy?”

Lạc Trần không đáp lại, vẫn đang nói gì đó với người bên cạnh, hình như nói về đại hội gì đó. Ta không nghe được nhiều, đang định hỏi lại hần thì bọn họ đã nói chuyện xong. Sau đó hần đi đến một chỗ vắng lặng.

“Nơi này không có ai, ngươi hiện ra đi”.

Ta biết là hần đang nói với mình, nhưng ta bây giờ đang không vui, từ tối qua đến giờ không biết tại sao hần lại không nói chuyện với ta.

“Ra làm cái gì? Ta cứ ở trong túi hương này, thư giãn thoải mái, đỡ bị ngươi làm cho tức giận”. Ta hừ hừ, lẩn lẩn hai vòng.

Lạc Trần cười nhẹ, sau đó hần thả tay dốc túi hương xuống đất, khiến ta bị văng lên mặt đất. Cũng may ta đã bị hần vứt xuống đất quen rồi, cho nên phản xạ rất nhanh, ta liền biến thành hình người đứng trước mặt Lạc Trần.

“Ngươi muốn ta ngã chết phải không?” Ta oán giận xoa xoa thắt lưng, trừng mắt nhìn hần: “Không báo trước một câu đã vứt ta ra rồi?”

Lạc Trần lại không nói chuyện, chỉ híp mắt nhìn ta chăm chăm, nhìn đến nỗi khiến ta sờn cả gai ốc.

“Ngươi....ngươi....ngươi....ngươi rốt cuộc là muốn làm gì?”

Lạc Trần cười khẽ ra tiếng, lại kéo ta lại: “Ta sao nỡ ném ngươi chứ? Chẳng qua ta muốn rèn luyện phản xạ cho ngươi thôi. Đến lúc chúng ta phải đến chỗ kia, ngươi cũng không thể tùy tiện làm gì linh tinh đâu”.

Ta nghiêng đầu: “Thật lắm chuyện!”

Lạc Trần gật gật đầu, lại kéo tay ta nói: “Có điều ngươi cũng không phải lo lắng, ta sẽ bảo vệ ngươi chu đáo”.

Ta lăm bầm một tiếng: “Ta cũng đâu cần ngươi bảo vệ”.

Lạc Trần không để tâm, sau đó đưa ta ra ngoài.

“Được, chúng ta bàn chuyện này sau. Bây giờ đi xem đại hội võ lâm đã, ngươi phải nhớ rõ là không được chạy loạn đâu, cứ đi bên cạnh ta là được”.

Ta bĩu môi, đúng là người phiền phức.

34. Chương 34: Diện Kiến Võ Lâm

Chúng ta gấp rút lên đường. Đi tới sườn núi ở vùng ngoại ô mới có chỗ nghỉ chân. Có rất nhiều người nghỉ ở đây, họ mặc y phục màu sắc khác nhau, dường như để phân biệt môn phái.

Ta nhìn quanh...Những người mặc bạch y nhìn rất thuận mắt, còn những người mặc huyền y thì thật không vừa mắt chút nào, nhất là Nam Cung Ngự Thiên cũng đứng ở chỗ đó, giống như thủ lĩnh vậy, càng nhìn

càng thấy ghét. Không biết Lạc Trần định tiếp cận môn phái nào, ở đây có rất nhiều môn phái, chỉ cần hắn không chọn phái của Nam Cung Ngự Thiên là tốt rồi.

Ta chọc chọc người Lạc Trần, “Này, ngươi định trà trộn vào môn phái nào?”

Lạc Trần buồn cười nhìn ta, cũng chọc lại vào người ta, rồi chọc chọc đầu ta. “Ngươi học được từ ”trà trộn” từ bao giờ vậy?”

Ta lè lưỡi, “Vừa rồi ngươi với người kia nói chuyện có nhắc đến từ này còn gì?!”

Lạc Trần nhàn nhạt liếc mắt nhìn ta: “Về sau không được nói mấy lời lung tung như thế này nữa, chúng ta không phải đang đi chơi đâu”.

Ài...Ta không hiểu lắm, có điều ánh mắt mọi người xung quanh đều nhìn ta rất coi thường, nên ta cũng không hỏi nhiều nữa, liền thẳng lưng làm bộ làm tịch gật đầu nói: “Ừm, ta biết rồi”.

Lạc Trần cười khẽ, không nói gì nữa.

Không lâu sau, có người đứng ở trên đài nói: “Các vị, đại hội võ lâm lần này mở ra là muốn tạo điều kiện để các phái có thể giao lưu, trao đổi về võ nghệ, khi giao đấu không được đả thương người, nếu dưới đài có người không phải ở trong võ lâm cũng muốn đến xem thử hoặc muốn gia nhập một môn phái nào đó thì cũng phải tuân thủ theo nguyên tắc. Nói chung điều kiện tiên quyết là không được đả thương người.

Hắn vừa dứt lời thì tất cả mọi người ở dưới đều vỗ tay tán thưởng.

“Được rồi, đầu tiên xin mời đệ tử Càn Khôn giáo nghênh chiến!”

Ngay sau đó liền có một người mặc huyền y bay lên. Ta nhìn đến gần người, hóa ra người phàm cũng có thể bay...

Ta kéo kéo ống tay áo của Lạc Trần.

“Làm sao vậy?” Lạc Trần quay đầu nhìn ta, tuy bộ dáng vẫn là ôn hòa như ngọc, nhưng sao ta lại cảm thấy hắn ngày càng mê hoặc lòng người là thế nào?

“Ngươi...cũng biết bay sao?”

Lạc Trần còn chưa đáp lời thì xung quanh đã vang lên mấy tiếng cười.

Có người hướng phía ta nói: “Tiểu muội muội, ở đây mọi người đều biết bay. Ngươi không biết bay sao?”

Nghe thế ta không khỏi có chút giật mình, phàm nhân lợi hại như vậy sao?

Ta hừ hừ nói: “Đương nhiên là biết!”

Người đó bèn cười, nói: “Vị công tử này là sư phụ của ngươi sao? Đây không phải là lần đầu tiên ngươi tham dự đại hội võ lâm chứ?”

Ta gật đầu: “Đúng là lần đầu tiên”.

Người đó cũng gật đầu: “Vậy khó trách...Chẳng phải vị công tử này là sư phụ của ngươi sao? Bình thường hắn không đưa ngươi tới đây để làm quen? Ngươi như vậy...Cẩn thận về sau bị người khác khi dễ đấy!”

Ta nhìn nhìn Lạc Trần rồi lắc đầu nói: “Hắn không phải là sư phụ của ta”.

Người đó dừng một chút: “A? Vậy ai dạy ngươi bay được? Chẳng lẽ vị ấy đã không còn nữa?”

Ta đương nhiên sẽ không nói ra sư phụ của ta hiện đang ở Ly hận thiên, vì thế liền lắc đầu: “Chuyện này thôi đi. Thiên cơ không thể tiết lộ”.

Hắn cười cười, không nói nữa.

Lạc Trần kéo ta lại bên người hắn, gõ gõ nhẹ vào trán ta: “Tiểu nha đầu ngươi, không được tùy tiện nói chuyện với người khác như thế!”

Ta lăm bầm: “Ngươi quản được ta chắc?!”

“Người là thị nữ của ta, đương nhiên phải nghe lời ta”.

Ta lườm hắn rồi đưa mắt nhìn lên đài.

35. Chương 35: Gặp Lại Nam Cung

Lúc này trên đài lại có một cặp đôi khiêu chiến tiếp. Ta thấy rất phấn khích, hai người một đao một kiếm, ở trên đài tiếp chiêu rất kịch liệt.

Lúc sau trên đài lại đổi người, ta xem nhiều bỗng có chút mệt, liền kéo Lạc Trần qua một bên ngồi nghỉ ngơi. Lạc Trần thấy ta như thế cũng không miễn cưỡng, đi theo ta đến ngồi ở dưới gốc cây thụ.

“Mấy người này đánh tới đánh lui, chả hiểu thú vị ở đâu”. Ta xem nhiều liền cảm thấy mất hứng, cũng may chỗ chúng ta ngồi không có ai, ta nghĩ bây giờ không chui vào trong túi hương nghỉ được thì dựa tạm vào Lạc Trần một lát cũng không sao. Vì thế ta kéo cánh tay của Lạc Trần, nhanh chóng tựa vào: “Cho ta dựa vào ngủ một chút, bao giờ người muốn đứng dậy thì bảo ta”.

Cũng may Lạc Trần không từ chối, hơn nữa hắn còn gồi dịch vào để ta dựa thoải mái.

Sau đó cũng không biết là ta ngủ bao lâu nữa, lúc tỉnh lại cũng không thấy Lạc Trần đâu, còn ta thì đang nằm trên ghế đá, trên người là áo ngoài của Lạc Trần. Lúc ta ngẩng lên nhìn thì đã thấy Lạc Trần đang đứng ở trên đài, hắn đang cùng một người khác so chiêu. Người đó mặc huyền y, cũng là người bên phải của Nam Cung Ngự Thiên. Ta thấy hắn đang cười giảo hoạt, liền nghĩ chắc Lạc Trần đang rơi vào thế bất lợi. Thế là ta liền chạy tới cổ vũ cho hắn.

“Lạc Trần! Lạc Trần! Lạc Trần, người nhất định sẽ thắng!”

Ta hô lớn một lúc lâu, bỗng giật mình phát hiện ra chỉ có một mình ta đang gào lên cổ vũ Lạc Trần, mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn ta.

Bỗng có người đến chỗ ta nói: “Tiểu muội muội, sao lại là người nữa rồi?! Người không biết đối thủ của công tử nhà người là ai sao?”

“Là ai?”

“Kia chính là Tử hộ pháp của Càn Khôn giáo đó! Với công phu của hắn, chưa ai dám lên so chiêu với hắn đâu!” Nói đến đây hắn thở dài: “Cũng không biết bị công tử này có thể chống đỡ được bao lâu, có điều hắn rất thiện tâm, có người đầu trước đó bị hộ pháp Càn Khôn giáo đánh ra toàn chiêu chí mạng, vị công tử này liền tiến lên ngăn cản”.

“Vậy...Lạc Trần, hắn liệu có việc gì không?” Ta nhìn hai người trên đài, không dự đoán được kết quả.

Người kia trả lời: “Chuyện này.... Ta cũng không biết nữa, tuy rằng chúng ta đều cảm thấy tên hộ pháp này võ công cao cường, xuống tay cũng ngoan độc, nhưng xem tình hình hiện tại, vị công tử kia cũng không kém đâu. Bọn họ đã đánh qua hai trăm chiêu rồi. Chỉ sợ...”

“Chỉ sợ cái gì?”

“Chỉ sợ nếu hắn này sử dụng thủ đoạn hèn hạ, vị công tử kia cũng khó mà đối phó được”.

“Vậy...” Ta căng thẳng cực độ, nhưng Lạc Trần ở trên đài vẫn ôn nhu cười, nhẹ nhàng tránh chiêu. Nhưng lỗ như...Ài....

Cũng may tiểu Phật tử ta nhanh trí, đã nghĩ ra được một cách, cũng không chắc là dùng được hay không, cứ phải thử đã.

“Xin hỏi...người biết người kia không?” Ta chỉ chỉ vào Nam Cung Ngự Thiên đang đứng ở xa, “chính là cái người đứng cùng phái mặc huyền y, y phục màu tím đang cầm quạt giấy đó!”

Người bên cạnh ta bỗng sững người rồi mới nói: “Đương nhiên ta biết! Đó chính là Đại tể ti của Càn Khôn giáo”.

Ta giật mình, hắn là Đại tể ti sao? Chắc chắn là hắn lại lừa gạt, giả thần giả quỷ rồi.

“VẬY...HẮN LỢI HẠI HƠN HAY TÊN TỬ HỘ PHÁP TRÊN ĐÀI LỢI HẠI HƠN?”

“Đương nhiên là hắn!”

“Nếu như vậy thì tên hộ pháp đó sẽ nghe lệnh của hắn, phải không?”

“Ừm. Trong Càn Khôn giáo, Đại tể ti chỉ đứng sau giáo chủ, hơn nữa giáo chủ bọn họ còn hạ lệnh, thấy Đại tể ti cũng giống như thấy hắn, tất cả đều phải nghe lệnh của hắn!”

“Hóa ra là thế...” Ta hài lòng gật đầu, “Vậy ta yên tâm rồi”.

Dứt lời, ta liền nghênh ngang đi về phía Nam Cung Ngự Thiên.

36. Chương 36: Hẹn Ngày Không Bằng Gặp Ngày

Không biết có phải ta quá tự tin hay không mà những người xung quanh đều trở mắt lên nhìn ta, khiến ta đành nhanh chóng chạy đến chỗ Nam Cung Ngự Thiên.

Nhưng ta còn chưa chạy đến trước mặt hắn thì đã có một người trong phái đó chặn ta lại.

“Người là ai?”

Ta nhìn tên huyền y che mặt trước mắt, thấy bộ dạng hắn hung thần sát khí, giọng điệu cũng thật hung ác. Ta hừ lạnh trong lòng mấy tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn phải cung kính nói chuyện với hắn: “Ta là bằng hữu của Nam Cung...Nam Cung Đại tể ti. Có thể cho ta gặp mặt hắn không?”

Hắn ta liền liếc ta một cái, hừ lạnh nói: “Vô danh tiểu tốt mà cũng đòi gặp Đại tể ti của chúng ta sao? Nằm mơ đi!”

Ta khế cắn môi, thôi bỏ đi, không so đo cùng tên này nữa. Không để ta gặp hắn, thế thì ta sẽ gọi hắn lại đây.

“NÀY! NAM CUNG NGỰ THIÊN! NAM CUNG ĐẠI TỂ TI! NAM CUNG ĐẠI PHIÊN TOÁI!” Ta vẫy vẫy tay gọi Nam Cung Ngự Thiên.

Sau đó thì thấy hắn quay đầu lại, nhíu mày nhìn ta. Ta vội ngoắc ngoắc hắn.

Cũng may Nam Cung Ngự Thiên nhận ra, sau đó phân phó người đưa ta đến gặp hắn.

“Hóa ra là Linh Nhược cô nương! Một ngày không gặp mà như cách ba thu, cô nương đã nhớ ta nhanh như thế sao?” Nam Cung Ngự Thiên cười đến khuyhnh đảo, cầm quạt giấy dong đưa...Trong cái bộ dạng kia thật là....đạo đức giả.

“Nhớ thì không nhớ, nhưng ta có chuyện muốn nhờ người”.

Nam Cung Ngự Thiên gật đầu cười, đúng lúc này có người mang ghế tới. Nam Cung Ngự Thiên vỗ vỗ lên ghế.

“Lại đây ngồi đi”.

Ta do dự không muốn qua, hắn lại nói: “Nếu người không qua, ta cũng không giúp người được”.

Ta vừa nghe thế liền chạy vội qua đó ngồi.

Nam Cung Ngự Thiên chỉ lên đài nói: “Lạc Trần công tử đối với người rất quan trọng sao?”

Ta gật gật đầu. Hấn nói tiếp: “Người cứ yên tâm, hấn không có việc gì đâu, ngược lại trận tỷ thí này đối với hấn cũng có lợi”.

“Sao người biết?”

Hấn lấy quạt chỉ chỉ: “Người xem, bọn họ đánh lâu như vậy mà Lạc Trần vẫn giữ được vẻ tự đắc, còn Tử Hân chắc chắn là đã rất mệt rồi, e là không chống đỡ nổi nữa”.

Nhưng ta vẫn sợ tên đó sử dụng ám chiêu, liền sốt ruột kéo tay Nam Cung Ngự Thiên.

“Liệu hấn có sử dụng ám chiêu không?”

Nam Cung Ngự Thiên sưng người, sau đó lại khẽ cười: “Hóa ra người lo chuyện này... Vậy người lo đúng rồi”.

“Người còn thông dong cái gì?! Mau bảo tên kia xuống đi!” Ta lo lắng nhìn lên đài, không ngờ Lạc Trần cũng đang nhìn nhìn ta, chỉ thấy hấn vốn mặt mày vẫn lạnh nhạt mà bây giờ mày đã hơi nhú lại. Ngay lúc đó hấn đã đánh lùi được tên Tử Hân kia xuống đài.

Mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Ta kích động đứng dậy nhìn Lạc Trần đang đứng trên đài, dùng sức vỗ tay.

“Lạc Trần!” Ta vui mừng định chạy qua đó thì bị người phía sau giữ chặt.

“Linh Nhược cô nương, mới vừa rồi người còn cầu cứu ta cơ mà, sao mới nói vài câu mà đã chạy đi như thế?”

Ta nhìn Nam Cung Ngự Thiên, không nắm bắt được cảm xúc của hấn, nhưng lời hấn nói cũng đúng. Ta liền buông tiếng thở dài: “Ta biết ta nợ ơn người, về sau có cơ hội ta nhất định báo đáp”.

Nam Cung Ngự Thiên vẫn không buông, còn cười nói: “Hẹn ngày không bằng gặp ngày, không bằng hôm nay trả luôn đi”.

37. Chương 37: Tế Ti

Nam Cung Ngự Thiên kéo tay ta lại không cho đi, cũng may lúc này Lạc Trần phi thân qua đây.

“Tiểu Linh Nhược, người thật đúng là kẻ vô tâm vô phể”. Lạc Trần lôi ta về bên hấn rồi oán giận trách một câu. Sau đó lại nhìn về phía Nam Cung Ngự Thiên: “Hóa ra là Đại tế ti”.

Nam Cung Ngự Thiên nhàn nhạ cười: “Lạc công tử quả là thâm tàng bất lộ (ý nói giấu tài), nếu Càn Khôn giáo có nhân tài như người thì giáo chủ chắc chắn rất vui mừng”.

Ta ngăn người, bây giờ mới nhớ ra Càn Khôn giáo chính là chỗ Lạc Trần muốn gia nhập, như vậy chẳng phải là từ nay về sau ta và Lạc Trần đều phải nghe theo sự sắp xếp của hấn sao?

Lạc Trần cười nhạt không nói gì. Nam Cung Ngự Thiên nâng mi, nói: “Ý của Lạc Trần công tử thế nào?”

Lúc này Lạc Trần mới đáp: “Lạc Trần nghe nói muốn vào Càn Khôn giáo đều phải trải qua rất nhiều đợt tuyển chọn, Đại tế ti quyết định thế này có tùy hứng quá không?”

Nam Cung Ngự Thiên lắc đầu: “Đây chính là ”nước phù sa không lưu ngoại nhân điền” (chú thích chương 13), Lạc công tử đã dễ dàng đánh bại Hữu hộ pháp của chúng ta, bây giờ không mời người gia nhập thì còn đợi đến bao giờ nữa?” Nói xong hấn liếc mắt về phía ta, rồi lại nói tiếp với Lạc Trần: “Lạc công tử không muốn gia nhập Càn khôn giáo, hay là....có vương bạn khác?”

Lạc Trần cũng nhìn ta, khẽ thở dài: “Tiểu nha đầu này thật làm ta không yên lòng”.

Ta làm bầm trong lòng vài tiếng, cái gì mà “tiểu nha đầu”, hấn cũng mới chỉ hơn mười bảy, mười tám tuổi, còn ta đã hơn hai nghìn tuổi rồi đấy.

“Chuyện này cũng dễ giải quyết, Lạc công tử có thể mang Linh Nhược cô nương đi cùng luôn, Càn khôn giáo cũng không thiếu phòng”.

Lúc này Lạc Trần mới gật đầu: “Đa tạ Đại tể ti quan tâm”.

Nam Cung Ngự Thiên thở nhẹ, ngồi xuống nói: “Ngày mai chúng ta phải trở về Lâm Thủy, sau giờ Ngọ ngày mai Lạc công tử có thể đi cùng chúng ta luôn”.

Lạc Trần lắc đầu: “Lạc Trần bây giờ hãy còn có chút chuyện, để bao giờ đến lễ tế của Càn Khôn giáo thì ta sẽ tự mình đến”.

Nam Cung Ngự Thiên chớp mắt, rồi mới gật đầu nói: “Thế cũng được”.

Hắn vừa nói xong thì Lạc Trần vội kéo ta đi luôn.

Mãi đến lúc xuống núi ta mới dám nhìn Lạc Trần, dọc đường đi hắn không nói một câu nào nên ta thấy hơi sợ. Ta chỉ biết hắn đang giận, còn tại sao giận thì ta không biết, nên ta không dám nói chuyện với hắn.

“Này, Lạc Trần”. Ta muốn kéo hắn dừng lại, nào ngờ hắn không chịu dừng lại.

“Lạc Trần!” Hai tay ta giữ chặt hắn, cuối cùng cũng kéo được hắn dừng lại.

“Người còn muốn ở lại đây sao?” Lạc Trần quay đầu lại nhìn ta, trên mặt hoàn toàn tức giận.

Lúc này ta bực thật sự, liền nói: “Ta không có chọc giận người. Suốt đường đi người không chịu nói chuyện, dọa chết ta rồi!”

Lạc Trần dừng một chút rồi mới nói: “Người là Phật tử, từ khi nào lại biến thành con người rồi, lại có thể chết?”

Ta không biết nói gì, chỉ có thể cúi đầu. Lúc này Lạc Trần lại nói: “Cho nên ta có giải thích người cũng không hiểu được, chuyện tình cảm của người phàm, Phật tử vô tâm vô phé các người làm sao hiểu được chứ?!”

Dứt lời hắn lại kéo ta về khách điểm.

“Lạc Trần! Lạc Trần! Rốt cuộc là người đang tức cái gì? Người không nói ta làm sao biết được!” Ta thật sự hoang mang, ta kéo hắn không phản ứng, ta gọi cũng không đáp lại.

Đến khi trở về khách điểm, hắn đưa ta ngồi trên giường, còn mình thì dựa vào bàn. Ta không dám qua chỗ hắn, nên cứ giữ im lặng như vậy.

38. Chương 38: Cả Ngày Không Nói Gì

Ta và Lạc Trần cứ ngồi vậy cho tới chiều, đến lúc ăn tối hắn cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu lên nói chuyện với ta: “Đói chưa?”

Giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy. Ta giật mình một lúc, rồi mới vội vàng nhanh chóng lắc đầu.

Lạc Trần khẽ cười, bên môi lại lộ ra vẻ chua xót: “Ta quên mất, người sao biết đói được chứ...”

Ta cảm thấy lời này của hắn còn có ý khác, nhưng ta không hiểu đó là ý gì...

Sau đó ta ngoan ngoãn đi qua chỗ hắn, bày ra bộ mặt đáng thương cười hề hề kéo kéo hắn: “Chỉ là ta chưa nghĩ được nên ăn gì...”

Lạc Trần nhìn ta một lúc, rồi sờ sờ tóc ta nói: “Ừm...chúng ta đi ăn cơm thôi”.

Ta cao hứng gật đầu, nhưng lại thấy trong mắt Lạc Trần không có lấy một tia vui vẻ, khiến ta cũng cảm thấy buồn theo.

Lúc ăn cơm không khí rất ảm đạm, đồ ăn ngon cũng trở nên vô vị. Ta ăn không vào nên bỏ đũa xuống, ngồi nhìn Lạc Trần ăn.

Ngẩng đầu lên mới thấy Lạc Trần lúc này cũng chưa ăn cái gì, ta liền nhíu mi: “Sao người không ăn?”

Lạc Trần trừng mắt hỏi ngược ta: “Vậy còn người?”

Ta nhìn bát của Lạc Trần, lắc đầu nói: “Hôm nay đồ ăn hơi lạ, hình như chưa cho gia vị...” Nói xong ta lại nhìn Lạc Trần, “Có phải người cũng cảm thấy thế nên cũng không ăn?”

Lạc Trần dừng một chút rồi mới gật đầu.

Ta liền gọi tiểu nhị tới để hỏi chuyện, tiểu nhị vò đầu hoang mang nhìn ta: “Nhưng khách quan tới đây ăn vẫn thấy ngon miệng mà”.

“Thật kỳ lạ”. Ta tùy tiện lấy một đĩa đồ ăn đẩy tới trước mặt hắn: “Người thử xem, chứ chúng ta ăn không thấy ngon”.

Tiểu nhị ném thử, vẫn lắc đầu nói: “Mùi vị vẫn vậy mà”.

Ta lại nhìn về phía Lạc Trần, lúc này hắn mới nói: “Thôi, người đã thấy không ngon miệng thì chúng ta đi tới chỗ khác ăn thử”.

Ta gật đầu, sau đó cùng hắn đi dạo trên phố.

Suốt đường Lạc Trần giữ nguyên bộ dạng trầm mặc khiến ta thật sự không chịu nổi.

“Lạc Trần, hôm nay người làm sao vậy?” Ta kéo hắn dừng lại, “Tại sao người không có phản ứng gì thế? Lúc lên núi có phải là có chuyện gì rồi không?” Nói xong ta kéo hắn kiểm tra một hồi: “Không phải là người bị tên hộ pháp kia hạ độc chứ?”

Lạc Trần đột nhiên kéo ta vào lòng, ta liền hung hăng đánh lên ngực hắn. Bỗng có tiếng vó ngựa chạy nhanh qua. Lúc này tiếng tim đập của Lạc Trần bên tai khiến ta cũng quên mất nơi này là trên phố xá đông người.

Đợi đến khi đoàn người cưỡi ngựa chạy qua, hắn mới buông ta ra. Sau đó hắn vẫn không nói gì, chỉ nhàn nhạt liếc ta một cái rồi đi tiếp.

“Lạc Trần!” Ta bùng nổ, liền kéo hắn vào ngõ vắng để hỏi cho rõ ràng.

Ta nhìn xung quanh thấy không có ai, lúc này mới lớn tiếng oán trách: “Người rốt cuộc bị làm sao thế hả? Rốt cuộc ta chọc giận người cái gì mà người không thèm để ý đến ta như thế?”

Lạc Trần lạnh lùng nhìn chằm chằm ta, vẫn không nói câu gì. Ta chợt thấy hoảng sợ, lại rất ủy khuất, nước mắt trào ra.

“Người thích mắng thì mắng ta đi! Sao từ nãy giờ vẫn không nói gì cả? Ta đã làm gì mà khiến người mặt lạnh với ta như thế?”

Lạc Trần nhẹ nhõu mày, sau đó đưa tay lên lau nước mắt cho ta. Lúc này ta cảm thấy rất ủy khuất, không muốn nhìn mặt hắn nữa, nên ta liền hừ một tiếng rồi quay mặt đi.

“Người muốn biết vì sao ta lại như thế?”

Hắn nhẹ giọng nói, nắm cằm ta xoay lại.

“Ta sẽ nói cho người biết...”

39. Chương 39: Ngõ Nhỏ Có Tà Khí.

“Tiểu Linh Nhược!”. Lạc Trần chăm chú nhìn ta, ta liền cứng người không dám nhúc nhích, hắn khẽ mở miệng nói: “Người cũng biết hành động của người hôm nay đem lại không ít phiền toái...”

Ta lắc đầu, hôm nay ta có làm cái gì đâu.

“Người trong Càn khôn giáo không phải là người lương thiện. Rõ ràng người biết Nam Cung Ngự Thiên là Đại tể ti của Càn khôn giáo mà còn đến trên chọc hắn! Thậm chí còn làm ra hành động gây sự chú ý như

vậy! Cũng may tâm tình hần lúc đó tốt, bằng không, chỉ với việc người gọi thẳng tên hần như vậy cũng có thể trở thành lý do để hần giết người. Đến lúc đó ta cũng không có cách nào cứu được người đâu!”

Ta càng nghe càng thấy khó hiểu.

“Vì sao người phải tức giận như thế? Người cũng biết thân phận thực sự của ta mà, hần không thể giết ta được đâu! Cho dù người không cứu được ta cũng không sao. Hơn nữa, hần không phải là biết chúng ta sao?! Hôm qua hần còn giúp chúng ta đấy, sao có chuyện hần sẽ vô cớ giết ta được chứ!” Ta lầm bầm trông đầu, cảm thấy vừa bực vừa phiền, “Hóa ra người chính là sợ ta sẽ mang đến phiền toái cho người, sợ ta làm liên lụy người. Nếu đã vậy ta liền biến trở lại thành hạt bồ đề”.

“Linh Nhược!” Lạc Trần nắm chặt cánh tay ta, khiến ta phát đau, hần nhíu mi lại, cảm xúc rất khó hiểu, sau đó lại thở dài nói: “Ta không phải sợ người làm liên lụy, cũng không sợ người đem lại phiền toái đến cho ta...”

“Vậy người tức giận cái gì? Bây giờ chúng ta làm lành được rồi đấy!”

Lạc Trần lúc này mới buông ta ra, vò đầu ta nói: “Thôi đi, ta không tức giận nữa, người cũng thế. Nhưng về sau phải đồng ý với ta, tuyệt đối không được tùy tiện tìm gặp Nam Cung Ngự Thiên, dù sau này chúng ta ở trong Càn Khôn giáo cũng vậy!”

“Tại sao?”

“Hần không phải là người tốt, không được tiếp xúc với hần!”

“Làm sao người biết hần không phải là người tốt?”

Lạc Trần sờ mũi của ta, “Người không tin ta sao? Hay là người thích hần rồi?”

Ta bỏ tay Lạc Trần ra khỏi mũi, hừ hừ nói: “Ta còn lâu mới thích hần! Ta ghét hần thì có!”

“Vậy nghe lời ta!”

Ta không kiên nhẫn khoát tay áo: “Biết rồi, biết rồi, các sư phụ niệm kinh cũng không lải nhải nhiều bằng người!”

Lạc Trần cười khê rồi kéo ta ra ngoài.

“Khoan đã!”

Ta cảm thấy phía sau ngõ có gì đó lạ lạ, giống như...có yêu quái!

“Sao thế?” Lạc Trần xoay người hỏi.

“Chỗ kia hình như có tà khí...” Ta nhìn sâu trong ngõ, trong lòng cũng tranh thủ tính toán xem pháp lực mình liệu có đủ để đánh bại yêu quái này không...

Yêu quái này tu vi cũng bình thường, xem ra ta có thể đấu được với nó, có điều Lạc Trần ở chỗ này chỉ sợ ta không thể bảo vệ hần chu toàn được.

Vì thế ta liếc hần một cái rồi nói: “Người đừng đi đâu cả, để ta qua nhìn xem!”

Ta cũng muốn khoe khoang ra vẻ trước mặt hần một chút, liền giả bộ ngưng khí như dáng vẻ của đại sư, từ từ bước vào.

Đi đến ngôi nhà có cửa đỏ, sân nhà này cũng không nhỏ, nhìn bề ngoài ngôi nhà vẫn có khí thái lắm! Có điều người thường không thể nhận ra được, nhưng ta có thể nhận ra được tà khí lạnh lẽo tản ra xung quanh!

Bây giờ không thể cứ tùy tiện đi vào được, sợ là sẽ đánh rần động cỏ mất, vì thế ta ẩn thân tàng hình rồi mới vào. Trong sân là một mảnh vắng lặng, có chút lạnh lạnh, ta đi theo hướng có tà khí phát ra thì thấy trong phòng có một người bệnh đang nằm trên giường, hơn nữa tà khí chính là từ trên người hần phát ra.

Khi bước vào trong mới thấy rõ, nam tử nằm trên giường kia thân thể gầy gò ốm yếu, ta còn tưởng là do tà khí xâm nhập vào cơ thể, nhưng tới gần mới phát hiện hóa ra không phải, hần được phân khí bảo hộ mới có thể giữ được tính mạng...

40. Chương 40: Lựa Chọn

Ta đưa tay dò xét hơi thở của nam nhân đó, quả nhiên hơi thở đang rất mong manh. Lại nhìn ngực hắn đang tỏa ra đầy tà khí. Ta kiểm tra khắp thân thể hắn, thăm than. Trong ngực hắn làm gì có tà khí, mà là một mảnh hồn kính nhỏ.

Hồn kính là vật hiếm, vốn là của một thiên nữ trên trời, nhưng về sau thiên nữ hạ phàm thì làm rơi hồn kính xuống đây, sau đó một đạo sĩ nhặt được, đeo hồn kính này trên người nhiều năm nên pháp thuật đã tăng lên rất nhiều. Không lâu sau đạo sĩ kia cũng thành tiên, nhưng hắn gặp một kiếp nạn trên thiên giới. Hắn đã qua đời lúc đánh nhau cùng một số đại yêu quái, từng mảnh hồn kính cũng bị tà khí xâm nhập vào, tản ra khắp nơi. Pháp lực của hồn kính này rất lớn nên rất nhiều yêu quái, thậm chí những người đang tu tiên cũng tìm kiếm nó.

Nam tử này rõ ràng là phạm nhân, chắc là yêu quái nào đó muốn báo ân nên đã cho hắn dùng mảnh hồn kính này. Chỉ là đây không phải là việc nên làm, số mệnh người này đã tận, làm thế này chỉ khiến hắn bị trì hoãn chuyển thể luân hồi. Hơn nữa mảnh hồn khí này cũng sẽ khiến xung quanh bị nhiễm tà khí. Khó trách ở đây ngoài hắn ra không ai ở được.

Ta muốn cứu hắn, liền đưa tay ra định lấy mảnh hồn khí trong ngực hắn. Tuy đoán được yêu quái kia đã bày kết giới, nhưng ta không nghĩ kết giới này lại mạnh như thế, khiến ta không thể phá vỡ nó. Ta không khỏi nhíu mày, dừng lại một chút rồi lại định xông vào.

“Dừng tay!”

Phía sau bỗng có một người ngăn ta lại, sau đó nhanh chóng đánh một chuông về phía ta. Cũng may ta phản ứng nhanh nên né được.

Nhìn kĩ lại hóa ra là một nữ tử, hơn nữa nàng ta là yêu quái...Xem ra là xà yêu.

“Người là ai?” Khẩu khí của xà yêu không nhỏ, hung hăng cảnh giác che chở nam nhân phía sau.

Ta ôm ngực nhìn nàng, nhíu mày nói: “Ta là Phật tử trên Ly hận thiên, hiện đang làm nhiệm vụ dưới phạm giới. Người là xà yêu phải không? Tại sao phải dùng hồn kính giữ mệnh cho người kia? Người cũng biết nếu làm thế...”

Ta còn chưa nói xong, nàng ta đã giận dữ gào thét: “Việc này không liên quan đến người! Câm miệng!”

Ta ngăn người, thở dài: “Thế gian này mọi việc đều có nhân quả, chấp niệm chỉ làm hại người, người làm thế chính là hại hắn!”

Xà yêu không nhẫn nại nữa, liền đánh một chuông về phía ta. Có điều nàng ta cũng không mạnh, ta có thể ứng phó được. Bỗng nhiên xuất hiện một người chạy đến chắn trước mặt ta, có người chắn cũng chẳng sao, nhưng người này lại là Lạc Trần, nên ta rất tức giận!

“Người.... Người chạy vào làm cái gì? Không phải đã dặn người không được tới gần đây rồi còn gì?!” Suýt thì ta tức quá mà xỉu đi, thậm chí còn quên mất sự tồn tại của xà yêu kia.

Xà yêu cũng không ngu, liền nhìn ra được Lạc Trần là phạm nhân, liền lập tức xông đến bắt hắn lại, sau đó uy hiếp ta: “Chuyện này không liên quan gì đến các người, nếu đồng ý rời khỏi đây, ta sẽ thả hắn ra”.

Ta nhíu mày, thẳng thắn Lạc Trần này thật giống như bị vô cảm, bị yêu quái tóm mà còn có thể cười được.

“Tiểu Linh Nhược, người định thế nào?”

Ta nhìn nam tử bên kia, lại nói đạo lý với xà yêu: “Người làm thế này sẽ gây nguy hiểm cho hắn...Hơn nữa người còn phải duy trì mạng của hắn, hàng ngày chắc đã làm không ít chuyện ác!?”

Xà yêu hơi híp mắt, lạnh lùng nói: “Đó không phải là việc của người! Người muốn giữ mạng cho tên này hay là thích quản chuyện bao đồng hả?”

Mà Lạc Trần lúc này cũng đang nhìn ta chăm chăm, giống như rất chờ đợi câu trả lời của ta.

41. Chương 41: Xà Yêu Cố Chấp

Ta bĩu môi, yêu quái này thật là cố chấp. Lạc Trần thở dài nói: “Xem ra trong mắt Tiểu Linh Nhược ta không quan trọng bằng sự an nguy của thể nhân”.

Ta hít sâu: “Nếu hy sinh một người để cứu một người thì đành phải làm thế...”

Lạc Trần mắt tối sầm lại, cười lạnh nói: “Đúng là vô tâm vô phế”.

Dứt lời, Lạc Trần không biết đã dùng biện pháp gì, chỉ vung tay lên đã đẩy được xà yêu qua một bên rồi chạy ra ngoài.

“Người...” Ta sửng sốt, nhìn về phía xà yêu đang đau đớn ôm ngực, chắc là bị thương không nhẹ đâu.

Ta lại nhìn Lạc Trần, thật không nghĩ hắn có khả năng như thế.

“Người đã làm gì thế?” Ta nhanh chóng đi đến bên cạnh Lạc Trần thì thấy trong tay hắn đang cầm một miếng ngọc. Linh khí của miếng ngọc này rất lớn, khó trách xà yêu kia không cắn được.

Lạc Trần không để ý chuyện này, chỉ nhìn chăm chăm vào ta hỏi: “Tiểu Linh Nhược, nếu hôm nay ta không có khả năng tự bảo vệ được mình, người thật sự sẽ vì một người chỉ mới gặp kia mà trở mặt nhìn ta bị yêu quái giết sao?”

“A...” Ta không trả lời được, tuy nói là phải cứu giúp người trần, nhưng thật ra ta vẫn cảm thấy cứu Lạc Trần mới là quan trọng hơn cả.

“Xem ra người thật sự không đếm xỉa đến ta.” Lạc Trần hừ lạnh, đảo mắt nhìn về phía xà yêu, “Nếu người lo lắng cho người kia như vậy, ta sẽ giúp người giết nàng ta”.

Sau đó ta còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy Lạc Trần ra tay cực nhanh, hắn nhìn thấy có một thanh kiếm ở gần đó, liền nhanh chóng rút kiếm đâm vào ngực xà yêu. Xà yêu muốn phản kháng, nhưng bản thân nàng ta vốn bị trọng thương, lúc này cũng không có sức tránh được kiếm của Lạc Trần nữa, cuối cùng chết đi.

Ta trở mặt đứng nhìn một sinh linh biến mất, sao có thể không đau lòng được. Quay lại nhìn Lạc Trần, thấy gương mặt hắn vẫn lạnh nhạt, cứ như xà yêu kia không phải do hắn giết vậy.

“Người...” Ta giận quá không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng rồi lại đi đến bên người nam tử kia.

Có lẽ là không có pháp lực của xà yêu, hồn kính trước ngực nam tử cũng dần dần mất tà khí. Ta có chút bất đắc dĩ lắc đầu, lấy hồn kính ra. Chỉ chớp lát sau, thân hình nam tử liền gầy gò như xương cốt, sắc mặt cũng lạnh đi, có thể thấy xà yêu kia đã độ cho hắn ít nhất mười năm tu luyện.

Ta muốn đem chôn hắn cùng xà yêu ngay tại viện này, lúc xoay người lại đã không thấy bóng dáng Lạc Trần đâu nữa. Ta không khỏi nghĩ thầm, Lạc Trần cũng thật là hẹp hòi, vì mỗi chuyện này mà đã tức giận bỏ đi rồi.

Sau khi đem chôn hai người, ta trở về tìm Lạc Trần.

Nhưng lúc về khách điểm thì không thấy Lạc Trần đâu, hỏi qua người làm thì hắn cũng nói không thấy Lạc Trần trở về, vì thế ta đành ngồi đợi trong phòng, mãi đến tối thì mới hắn trở về.

“Người đi đâu thế?” Ta ngồi ghé hỏi hắn, mà mặt hắn vẫn giữ vẻ thờ ơ lạnh lùng, chỉ nhàn nhạt liếc ta một cái rồi ngồi xuống bàn đọc sách.

Ta bực mình, tiến đến chỗ hắn.

“Mấy ngày nay ngươi cứ làm sao ý! Tự dưng tức giận, chuyện hôm nay cũng thế, mà đáng lẽ ra ta mới là người phải tức giận mới đúng!”

Lạc Trần chậm rãi ngẩng đầu nhìn ta, “Ngươi cho rằng ta tức giận với ngươi?”

Ta nhú mi, “Vậy sao ngươi không phản ứng?”

Lạc Trần lắc đầu cười: “Sao ta lại giận ngươi chứ, có điều... ta thấy rõ một việc”.

Ta ngồi xuống nhìn hắn, chống đầu hỏi: “Việc gì?”

Lạc Trần hạ mắt, nhàn nhạt nói: “Nói với ngươi ngươi cũng không hiểu đâu”. Nói xong hắn đóng sách lại, “Thôi, ta đi sang phòng bên tắm rửa, chốc nữa sẽ có người đưa đồ ăn tối, ngươi ăn rồi đi ngủ sớm đi”.

Dứt lời hắn liền đi mất.

42. Chương 42: Ta Sẽ Bảo Vệ Ngươi

Một lát sau có người mang đồ ăn đến thật, nghĩ đến Lạc Trần còn chưa ăn gì nên ta phần cho hắn một chút. Đến khi hắn quay lại ta liền làm phép đem phần điểm tâm còn nóng hổi tới trước mặt hắn.

“Điểm tâm này ngon lắm, ngươi cũng ăn chút đi”.

Lạc Trần không cảm kích, thậm chí còn không nhìn lấy một cái đã phất tay nói: “Không cần, ngươi ăn hết đi”.

Ta có chút khó chịu, cầm điểm tâm kia bỗng cảm thấy mất hết cả vị ngon.

“Buổi tối ngươi vẫn chưa ăn gì cả, ta không ăn cũng không sao, nhưng ngươi sẽ bị mệt đó!” Ta lại đem điểm tâm đến trước mặt hắn, “Ta đã giữ nhiệt cho bánh này rồi, vẫn còn mềm lắm, ngươi ăn chút đi”.

Hắn nhìn ta, than nhẹ một tiếng rồi cầm điểm tâm ăn từng chút một. Ta nhìn hắn ăn, tự dưng cũng thèm, nhưng phải nuốt nước miếng nhịn lại.

“Ta không đói, ngươi muốn thì ăn đi, vốn là mua cho ngươi mà.” Lạc Trần nhìn ta cười, sau đó súc miệng lên giường nằm.

“Ngươi thật là...” Ta cầm điểm tâm trên tay, không muốn lãng phí nên ăn hết luôn.

Đem xuống, ta nghĩ mãi vẫn không hiểu được hành động của Lạc Trần ngày hôm nay, liền không ngủ được, lại nghĩ ta ở bên hắn từ nhỏ tới giờ, thế mà có rất nhiều chuyện của hắn mà ta không biết.

“Lạc Trần....Ngươi đã ngủ chưa?” Ta không nằm trong túi hương mà nằm bên cạnh gối của hắn.

“Ngươi chưa ngủ sao?”

“Không ngủ được...” Ta than thở.

Lạc Trần mở mắt, lui về phía sau một chút rồi nói: “Vậy ngươi hiện ra đi, chúng ta nói chuyện”.

Ta vội hóa hình người ngồi bên cạnh hắn, “Miếng ngọc hôm nay ngươi lôi ra ý...Tại sao ta chưa bao giờ nhìn thấy qua vậy?”

Lạc Trần cười khẽ, “Từ lúc sinh ra ta đã luôn đem nó bên người, cũng chưa lôi ra lần nào, đương nhiên là ngươi không biết rồi!”

“Ngươi giấu kĩ thật đấy!” Nói xong ta lại giật mình, “Ấy...bảo bối mà ngươi nhắc đến chính là cái này sao? Bảo sao....Đấy đúng thật là bảo bối rồi!”

“Đúng thế...” Nói xong hắn đem miếng ngọc ra rồi hỏi ta, “Ngươi thích không?”

“A...Cũng không thể nói là thích, có điều linh khí của ngọc này quá lớn, ta sợ về sau ngươi sẽ bị nó làm liên lụy...Mà thật sự lúc sinh ra ngươi đã có nó rồi à? Ai đưa cho vậy?”

“Lúc ta sinh ra đã có nó rồi...”

Ta hơi nhíu mày, nói thế, Lạc Trần cũng là thần tiên rồi, hơn nữa địa vị cũng không nhỏ. Thảo nào ta không phát hiện ra linh lực trên người hắn.

“Sao thế? Ngươi vừa mới nói ta sẽ bị miếng ngọc này làm liên lụy?”

Ta thở dài rồi giải thích, “Ngươi nhớ lại nam tử hôm nay đi, trên người hắn có linh vật, chính là hồn kính đó, nên mới có thể giữ được mạng.” Ta lại đem hồn kính ra cho hắn xem, “Chính là cái này đây! Có điều đây chỉ là mảnh nhỏ thôi. Nhưng đối với yêu ma quỷ quái ở trần gian mà nói, nó thật sự là bảo vật đó! Chúng có thể lợi dụng sức mạnh của hồn khí để tu luyện hoặc hấp thụ tinh lực của người khác, khiến mình mạnh hơn. Nhưng ta thấy miếng ngọc của ngươi còn mạnh hơn hồn kính rất nhiều, nếu có người phát hiện ra thì cũng không phải là chuyện hay ho gì!”

Lạc Trần không để ý nói: “Ngươi đang lo lắng cho sự an nguy của ta?”

“Đương nhiên!” Ta gật gật đầu.

“Nếu đã thế thì từ nay về sau ngươi ở bên cạnh ta, trông giữ hộ ta là được rồi!”

“Ta đương nhiên sẽ trông giữ...”

“Không được dùng mạng của ta đổi lấy mạng của người khác nữa!”

“Ta sao có thể làm thế chứ?! Ngươi đối với ta chính là...” Ta giật mình, nhất thời không biết nói gì.

“Là cái gì?”

Lạc Trần đưa mặt đến gần ta, suýt thì chạm vào chóp mũi ta. Ta vội xê ra sau, rụt cổ nói: “Ta cũng không biết nữa...”

“Ngươi có biết!” Hắn đem miếng ngọc thả vào tay ta, “Nếu ngươi lo lắng, ngọc này ngươi giữ đi!”

Ta vội lắc đầu trả lại hắn, “Không được! Ngọc này ở trên trời là bảo vật trân quý lắm đó! Ngươi yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi, sẽ không để vật này làm ngươi bị thương đâu! Hơn nữa miếng ngọc này có linh khí, nó cũng sẽ bảo vệ ngươi. Chỉ cần không gặp người nào đó quá mạnh thì sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu!”

43. Chương 43: Trở Về Tô Trạch

Hôm sau Lạc Trần đưa ta về lại nhà cũ. Bây giờ chẳng còn ai nhớ nổi Tô gia năm ấy. Lúc ta và Lạc Trần tới nơi, chỗ đó đã là nhà của người khác rồi. Thấy mặt hắn lạnh đi, ta không khỏi thở dài. Tuy theo hắn đã lâu, nhưng ta cũng chưa biết rõ cuộc kẻ thù của hắn là ai.

“Lạc Trần!” Chúng ta đứng trước cửa nhìn, ta kéo ống tay áo của hắn, “Hay là chúng ta đi thôi, e là tí nữa có người nhìn sẽ nghi ngờ đấy!”

Lạc Trần liếc mắt nhìn ta, nhàn nhạt nói: “Ngươi sợ sao?”

“Hà?”

“Sợ ta liên lụy ngươi sao?”

Ta vội lắc đầu, “Ngươi đang nói cái gì thế? Ta chính là sợ người ta nghi ngờ ngươi đó! Nếu như...” Ta nhìn xung quanh, thấy không có ai nhưng vẫn thấp giọng nói: “Ta sợ có người truy ra chuyện quá khứ của ngươi, sẽ làm hại ngươi...”

Lạc Trần cong môi cười, “Ta chẳng có quá khứ gì cả. Ngươi yên tâm đi”. Nói xong hắn kéo ta rời đi.

Đúng lúc này cửa Tô gia mở ra, một nam tử trung niên gầy yếu bước ra, vẻ mặt trông rất khổ não. Lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy chúng ta có chút kinh ngạc.

Đương nhiên sự chú ý dồn lên người Lạc Trần nhiều hơn, hắn chỉ chỉ vào Lạc Trần, “Người....”

Lạc Trần không phản ứng lại, lạnh nhạt xoay người định đi. Nam tử kia trợn mắt đuổi tới trước mặt Lạc Trần, lại nhìn hắn lần nữa.

“Là người...Quả nhiên là người, người quay lại trả thù....” Giọng nam tử run rẩy, trong mắt tràn đầy sợ hãi, từng bước lui về phía sau, tựa như Lạc Trần là quỷ vậy.

Mà Lạc Trần vẫn lạnh nhạt như cũ, im lặng nhìn người kia không nói một lời.

“Tô gia...” Nam nhân cúi đầu, đau khổ che mặt khóc lóc, “Là ta hại Tô gia, người nên đến đây, nên đến đây...”

“Lạc Trần...” Ta nhỏ giọng gọi hắn, thật không hiểu tại sao nam tử kia lại có phản ứng như vậy.

“Tiểu Linh Nhược, người về trước đi!”

Ta ngăn người, lắc đầu nói: “Không muốn!”

Lạc Trần quay sang nhìn ta, ta lại nói: “Người một mình ở đây sẽ khiến ta lo lắng. Nếu như...Nếu như lại có chuyện gì giống mười năm trước thì phải làm sao?”

“Vậy được, người đi theo ta, nhưng đừng nói gì cả, cũng đừng nhúng tay vào chuyện gì!”

Ta gật đầu, sau đó nghe thấy Lạc Trần quay về phía người kia nói: “Cậu gần đây vẫn khỏe chứ?”

Nam tử kia ngẩn ra, bị thương nhìn Lạc Trần: “Là người...Quả nhiên là người!”

Lạc Trần âm thầm cười, “Niệm Trần đã lâu không quay lại, đang muốn về thăm nhà, không nghĩ tới nơi này giờ đã thành nhà của cậu rồi!”

Nam tử lại lắc đầu nói: “Rất nhanh thôi sẽ trở thành nhà của người khác, đều là báo ứng cả...”

Ta đang dần cảm thấy mệt mỏi thì nam tử kia lại nói tiếp: “Người nếu là tới để trả thù thì vào trong thôi, chỗ này nhìn bề ngoài thì khí thế, nhưng bên trong cũng chỉ có bốn bức tường, không đến mấy ngày nữa, chúng ta sẽ phải rời đi...” Hắn ngẩng đầu lên nhìn Lạc Trần, “Tất nhiên, nếu người còn có chút tâm thì mua lại nơi này cũng được”.

Lạc Trần không để ý đến hắn, xoay người bước vào trong nhà.

Nơi này vẫn giống như trước kia, hoàn toàn quanh quẩn, đi lại lâu rồi mà vẫn chẳng nhìn thấy người nào khác nữa cả.

“Trong phòng kia có người...” Ta chỉ vào sương phòng của Tô phu nhân ngày trước, Lạc Trần gật đầu rồi đi hướng tới đó.

Ta kéo Lạc Trần, “Người kia mệnh cũng không còn được bao lâu nữa, hơn nữa trong người lại mang bệnh, người...”

Lạc Trần hơi híp mắt, “Chúng ta cứ vào nhìn đã”.

Lúc vào trong quả nhiên thấy có một nữ nhân đang nằm trên giường, người gầy yếu đang không ngừng ho khan, bên cạnh có một đứa bé chăm sóc nàng.

Ta thở dài, lúc trước đi theo Lạc Trần cũng thấy được cảnh sinh lão bệnh tử của phạm nhân, hai ngày nay lại phải chứng kiến thêm hai người nữa....

44. Chương 44: Mệnh Số

Lạc Trần không để ý, chỉ nhìn đứa bé kia, rồi quay sang hỏi ta: “Bà ta còn có thể sống được bao lâu nữa?”

Ta lắc đầu: “Không phải ngày mai thì cũng là ngày kia!”

Lạc Trần gật đầu: “Chúng ta đi thôi!” rồi kéo ta đi.

Đứa nhỏ kia liền chạy tới, “bụp” một tiếng, quỳ gối dập đầu trước Lạc Trần, “Van xin công tử, van xin công tử cứu mẫu thân của ta! Ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp! Xin công tử cứu mẫu thân ta!”

Lạc Trần nhàn nhạt nhìn hấn: “Người là Lạc Tiêu?”

Lạc Tiêu gật đầu, Lạc Trần liền cười lạnh nói: “Cũng giống họ của ta. Người muốn ta cứu mẫu thân người, nhưng người có biết, năm đó không ai cứu mẫu thân ta cả...”

Đứa nhỏ không hiểu hấn muốn nói gì, ta cũng không nhẫn tâm nhìn đứa bé quỳ như vậy, liền tới đỡ hấn đứng lên, “Mẫu thân của người mệnh số đã hết, không thay đổi được đâu”.

Đứa nhỏ kia lại rất quật cường, vẫn như cũ lôi kéo Lạc Trần, “Công tử...Xin người...”

Ta không còn cách nào, nhún nhún vai đi về phía Lạc Trần. Hấn vẫn lạnh nhạt như vậy.

“Ta sẽ không cứu nàng!” Hấn lạnh lùng lên tiếng.

“Niệm...Niệm Trần!?” Lúc này nữ nhân kia bỗng kêu lên một tiếng, thậm chí còn ngồi dậy.

Lạc Trần im lặng nhìn về phía nàng ta, nàng ta rưng rưng nước mắt, thở gấp gọi hấn, “Niệm Trần....xin lỗi....chúng ta có lỗi với người....người...”

Sắc mặt Lạc Trần vẫn bình thường, nhìn nữ nhân kia nói: “Trước lúc mẫu thân nhắm mắt, bà nói với ta phải đi càng xa càng tốt, nhưng ta vẫn trở lại. Cũng may ta không làm theo lời mẫu thân của ta, nếu không sẽ bỏ lỡ không nhìn được cảnh này”.

Sắc mặt nàng ta vốn đã trắng bệch, nghe thấy Lạc Trần nói thế liền giật mình, không nói được một câu nào”.

Một lát sau, Lạc Trần kéo ta rời đi.

Lúc này nam nhân kia lại đến, hấn cũng như đứa nhỏ, “bụp” một tiếng quỳ gối trước mặt Lạc Trần, rồi dập đầu ba cái.

“Ta biết nhà chúng ta rất có lỗi với người, chỉ là...” Hấn nhìn đứa bé, lại ngẩng đầu nói tiếp, “Chỉ là đứa bé kia vô tội, trong người nó cũng không khỏe, chỉ xin người cứu lấy mạng hấn, ta sẽ giao thư mật năm đó cho triều đình, trả lại sự trong sạch cho cả nhà người!”

Lạc Trần cười lạnh, “Dù ta không cứu nó, ta cũng có thể tìm được thư mật của người, trả lại sự trong sạch cho phụ mẫu của ta. Người nói đứa bé kia vô tội, vậy năm đó các người có buông tha cho ta không?”

Hấn ngẩng ra, thở dài, “Quả báo...Là chúng ta tự làm tự chịu...” Trong mắt hấn lộ ra vẻ bi thương, nhìn đứa bé gầy yếu kia rồi lại nói, “Thư mật ta đã nộp cho quan phủ, không lâu sau họ sẽ tới đây. Phụ thân người được mai táng ở rừng đào phía sai núi, dưới một gốc cây đào có buộc vải đỏ, người nếu muốn thì tới đó đi...” Hấn than nhẹ rồi đứng lên, tiến vào trong phòng đứng cạnh nữ nhân kia, “Nàng cứ yên tâm, món nợ này chúng ta sắp hoàn lại rồi”.

Nữ nhân gật đầu, vuốt đầu đứa nhỏ, “Tiêu nhi, con thu dọn đồ đạc, trong nhà cái gì có thể mang đi được thì mau mang đi, về sau phải tự chăm sóc tốt bản thân...”

Ta không nhìn nổi nữa, nhưng Lạc Trần vẫn lạnh nhạt đứng một bên nhìn.

“Lạc Trần...” Ta lắc lắc tay hấn.

Lạc Trần xoay người, “Chúng ta về thôi”.

Ta biết trong lòng hấn oán hận, nhưng đứa bé này thực sự vô tội, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, mệnh đứa nhỏ kia vẫn còn dài, ta nhất định phải cứu nó.

“Không phải người nói mọi thứ đều có mệnh số sao? Đã vậy thì người xen vào chuyện của người khác làm gì?!” Lạc Trần dứt lời liền kéo ta ra khỏi đó.

45. Chương 45: Tới Lâm Thủy

Lúc chúng ta rời khỏi chỗ đó không lâu thì người quan phủ tiến vào, không biết đứa nhỏ kia sẽ ra sao?

“Lạc Trần, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Lạc Trần nhìn ta, hơi nhíu mi nói: “Tiểu Linh Nhược, người có thấy ta quá tàn nhẫn không?”

Ta giật mình, lắc đầu, “Nếu người đang nói về đứa nhỏ kia, ta cũng rất thông cảm”.

Lạc Trần ôn hòa mỉm cười, kéo tay ta nói: “Chúng ta đi mua vài thứ, tí nữa đến rừng đào sau núi...”

Ta gật đầu, biết là hấn muốn đi tế bái phụ thân của mình. Vì thế sau khi mua đồ xong, chúng ta liền tới thẳng vườn đào.

Lúc này là tiết đầu thu, khí hậu ở đây hơi lạnh, trong vườn đào hoa cũng rụng hết rồi. Xung quanh đều là một mảnh tĩnh lặng.

Theo lý thuyết mà nói thì lúc này có thể dễ dàng tìm được cây đào có dây màu hồng, nhưng mãi một lúc lâu chúng ta vẫn chưa tìm được ra.

Ta không khỏi nghĩ thầm: “Không phải là người kia nói bừa chứ?” Ta định nhìn Lạc Trần thì đã thấy hấn tiến lên phía trước, đang nhíu mày lại.

“Lạc Trần!” Ta nhìn theo tầm mắt của Lạc Trần thì đã thấy đứa nhỏ vừa rồi đang xuất hiện trong vườn đào. Nó đang ôm một bọc đồ, đi đến trước một cây đào, buộc dây màu hồng lên, sau đó mở túi đồ lấy ra hai chiếc bánh đặt ở trước cây đào”.

Ta và Lạc Trần đi tới đó, đứa bé kia thập phần cảnh giác nhìn qua phía bọn ta.

“Các người...” Hấn giật mình, rồi hạ mắt nói: “Lúc trước phụ thân ta đều tới đây buộc dây đỏ, chỉ sợ có ai đó tháo dây ra hoặc dây bị nhạt màu đi, sẽ không nhận ra được nữa”. Đứa bé nhìn về phía cây đào kia, “Nhưng chúng ta đều nhìn ra được, cây này và phụ thân ta không giống nhau...Khụ, khụ...” Sắc mặt hấn đã trở nên tái nhợt, vội thu lại hai chiếc bánh lại vào trong ngực, “E rằng đây là lần cuối cùng ta tới đây... Thật đúng lúc...”

Nói xong, đứa bé đứng dậy, nhưng còn chưa đứng vững thì đã bị ngã xuống ngất đi.

“Ôi...” Ta chạy tới đỡ hấn dậy, lại nhìn về phía Lạc Trần.

Lạc Trần nhìn hấn một chút rồi mới qua đây đỡ hấn tới ngồi một chỗ.

“Người định mặc kệ hấn?” Ta nhíu mi.

“Chút nữa sẽ dẫn hấn cùng về, để đó một lát cũng không chết được!”

Ta biết Lạc Trần muốn đi tế bái phụ thân trước, nên cũng không nói gì nữa.

Chúng ta rời khỏi Hàn Châu, sau đó đưa đứa bé tới khám đại phu, biết nó không bị gì nghiêm trọng ta mới an tâm.

Trước khi rời đi, Lạc Trần đưa cho nó một ít bạc, chuyện sau này chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

An bài xong mọi chuyện, chúng ta tiến về Lâm Thủy, sáng sớm hôm sau liền khởi hành.

Lạc Trần thuê một chiếc xe ngựa thoải mái, dọc đường đi đều rất thông thả, ta cũng lười xuất hiện liền ngủ lì trong túi hương, có chuyện gì cũng kệ.

Ước chừng hơn sáu, bảy ngày thì chúng ta cũng tới nơi.

Xe ngựa dừng lại ta liền xuống luôn. Mấy ngày nay ở trong túi hương suốt nên có chút mệt mỏi. Ta vừa xuống xe đã thấy rất nhiều người đang đi về một chỗ. Hình như toàn người có võ, có một số người còn mang cả con mình đi theo.

Ta đang khó hiểu thì Lạc Trần đã kéo ta vào một khách điểm.

“Bọn họ đi đâu thế nhỉ?”

“Đến dự lễ tế của Càn Khôn giáo”.

Ta mới nhớ ra chuyện này, liền hỏi lại hắn, “Vậy chúng ta không đi sao?”

“Lễ tế ngày mai tới bảy đầu, hôm nay cứ nghỉ ngơi đi đã, ngày mai đi cũng không muộn”.

46. Chương 46: Càn Khôn Giáo

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, ta cùng Lạc Trần lại xuất phát lên đường tới lễ tế của Càn Khôn giáo. Lễ tế không tổ chức ở trong thành, mà là ở trên núi Lâm Thủy. Núi Lâm Thủy khá lớn, nhìn quanh không đếm nổi có biết bao nhiêu ngọn núi nữa. Nghe nói, Càn Khôn giáo ở trên đỉnh núi cao nhất.

Lễ tế này không phải ai cũng có thể tham gia, trước hết còn phải trải qua rất nhiều thử thách mới có thể tới đó.

Thử thách đầu tiên là qua sông. Sông này gọi là Lâm Thủy. Qua được sông sẽ có người dẫn đường xuống núi để tới nơi thử thách tiếp theo.

Ta nhìn qua phía bờ sông, có rất nhiều người đang tập trung ở đây, gần như vây kín cả bờ sông rồi.

Xung quanh rất náo nhiệt, ánh mắt mọi người đều đặt hết vào một con thuyền trên sông. Thuyền nhỏ, chỉ có một người đang chống mái chèo, bộ dáng rất tự tại. Bỗng chốc đám đông dần im lặng, lắng nghe người kia nói.

“Hôm nay là ngày lễ tế đầu tiên của Càn Khôn giáo, cũng là ngày tuyển chọn đệ tử. Tất cả mọi người đều có thể tham gia. Từ mười lăm tuổi trở lên thì tự tìm cách qua sông, dùng cách gì cũng được, nhưng không được đi thuyền hoặc nhờ người thi hộ. Dưới mười lăm tuổi thì qua bên kia, sẽ có một đề thi khác”.

Dứt lời, người đó lại chèo thuyền, nhanh chóng rời khỏi sông.

Ta nhìn Lạc Trần, thở dài: “Người thấy chưa, nếu lúc trước đi luôn cùng Nam Cung Ngự Thiên thì bây giờ đã tới nơi rồi, bây giờ lại còn phải tham gia vào mấy chuyện phiền toái này nữa”.

Lạc Trần cười nhẹ, không đáp lại mà hỏi ngược lại: “Tiểu Linh Nhược, ngươi biết bay đúng không?”

Ta liếc mắt nhìn hắn: “Đương nhiên!”

Lạc Trần liền kéo ta nhảy lên mặt sông, động tác của hắn nhanh chóng, nhẹ nhàng. Chỉ chốc lát sau đã sang được bờ bên kia. Ta bị hắn kéo theo.

Qua được sông thì có người tiến tới dẫn chúng ta đến địa điểm khác.

Nhưng không ngờ đến địa điểm thử thách thứ 2, chúng ta bị tách ra.

Lạc Trần nói nhỏ: “Nếu người không qua được thì tự tới tìm ta.”

Ta gật đầu rồi đi theo người đó. Hắn đưa ta vào trong rừng, đi một lúc ta bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, không kìm được nên hỏi người kia rốt cuộc là bài thử thách gì?

Hắn không đáp, cứ một mạch đi thẳng vào trong rừng.

Ta dừng lại, “Này, người rốt cuộc muốn đưa ta đi đâu?”

Bấy giờ hắn mới dừng lại, xoay người cười với ta, ho nhẹ hai tiếng: “Cô nương thật có ý muốn gia nhập Càn Khôn giáo?”

Ta nhú mày, hỏi cái gì vậy? Đã đến đây thì đương nhiên là muốn gia nhập rồi.

“Tất nhiên rồi!”

Hắn lại gật gật đầu, lại đi đến trước mặt ta nói: “Thật sự không phải vì nguyên nhân nào khác?”

Ta bị lúng túng, đành nói: “Các người không phải đang tuyển đệ tử sao? Người quan tâm đến nguyên nhân khác để làm gì?”

Hắn bèn hừ lạnh cười một tiếng, khề thở dài, “Linh Nhược cô nương thật khiến ta bị tổn thương, ta còn tưởng người tới đây là vì ta chứ!”

Ta ngẩn người, đây...đây chính là Nam Cung Ngự Thiên mà!

“Người, người, người...” Ta vội lùi mấy bước về phía sau, “Người không phải là Đại tể ti sao? Chạy đến đây làm gì? Còn nữa, mặt của người...”

Nam Cung Ngự Thiên đưa tay lên gỡ lớp mặt nạ ra, hiện ra gương mặt xinh đẹp của hắn.

“Linh Nhược cô nương thích mặt nạ này sao?” Hắn sờ cằm, “Ừm...Hình như có không ít người cũng thích”.

Ta lười dây dưa với hắn, liền khụ hai tiếng, “Người sao lại thế này?”

Nam Cung Ngự Thiên cười nói: “Đương nhiên là tới đón người! Không phải người muốn gia nhập giáo sao? Bây giờ chúng ta đi thôi!”

Ta hơi chần chừ, nghi hoặc nhìn về phía Nam Cung Ngự Thiên, hắn lại nhìn ta cười nói: “Nếu ta muốn hại người thì vừa rồi đã không dẫn người đi một đoạn đường dài như vậy! Người yên tâm, không bao lâu nữa Lạc Trần công tử sẽ tới đây nhanh thôi”.

Ta thấy bản thân mình cũng không có thứ gì có giá trị để hắn phải tính kế, liền nhún vai rồi đi cùng hắn.

47. Chương 47: Bái Sư

Nam Cung Ngự Thiên đưa ta đi quanh quẩn, đi một lúc lâu cuối cùng lên được đến đỉnh núi của Càn Khôn giáo. Ta ngược mắt nhìn lên thì thấy có một khối bia, có khắc ba chữ thật to “Càn Khôn giáo”.

Ta thở dài, cuối cùng cũng đến rồi, xuống trần mấy năm rồi mà chưa bao giờ ta đi được nhiều như thế. Lúc ta ngẩng đầu nhìn thì Nam Cung Ngự Thiên cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đang hoang mang thì có một người mặc Huyền y tiến tới nghênh đón ta, “Vị cô nương này, người là người đầu tiên lên đến đây, mời theo ta đi gặp các bậc trưởng lão”.

Ta gật gật đầu rồi đi theo hắn vào trong.

Đi qua đi lại, hắn đưa ta vào trong một đại điện rất to, ở trong có rất nhiều người. Lúc này trên đại điện có bốn người đang ngồi. Màu sắc y phục từ trái qua phải là đỏ, vàng, xanh, xám. Hai bên đại điện cũng theo thứ tự màu sắc như thế.

Người mặc huyền y đến trước mặt ta, mở sổ ghi danh ra rồi đưa cho ta, còn đưa thêm một cái bút chấm mực đỏ, “Vị cô nương này, mời viết tính danh lên đây”.

Ta gật đầu rồi viết viết. Sau đó chuyển lại cho hắn. Hắn nhìn rồi đọc to: “Tên đầu tiên, Linh Nhược”.

Sau đó một người khác đi tới trước mặt ta, hơi cúi người nói: “Linh Nhược cô nương, mời theo ta đi bái kiến tứ đại trưởng lão”.

Ta gật đầu, theo hắn đi vào rồi làm lễ trước mặt bốn vị trưởng lão. Nhưng trong bốn người này, ngoại trừ người mặc y phục màu vàng kia, còn lại thể gọi là “lão” được. Người mặc y phục xám là một nữ tử, bộ dáng vẫn còn rất đẹp.

Ta đang không biết làm gì, chợt nghe trưởng lão mặc áo đỏ mở miệng nói: “Tiểu nha đầu, ngươi xem đi, muốn bái ai làm sư phụ?”

Nàng kia cười nói: “Nếu là một nha đầu thì đến chỗ ta là tốt nhất!”

Ngay sau đó người mặc áo xanh cũng cười: “Dao Cầm, ngươi cùng lắm mới tới đây được bốn năm mà đã muốn cướp người với chúng ta rồi”.

Dao Cầm đáp lại: “Ta thấy nha đầu kia và ta rất có duyên, nên mới muốn nhận nàng”.

Người mặc áo đỏ lên tiếng: “Nàng là người đầu tiên tới đây, tuổi còn nhỏ như vậy, thật đúng là thâm tàng bất lộ (ý nói giấu tài). Dao Cầm, ”hữu duyên” mà ngươi nói thật quá miến cưỡng”.

Trong lúc mấy người họ tranh chấp, ta ở dưới không nói một câu gì.

Đúng lúc này một âm thanh vang đến, cắt ngang cuộc tranh luận.

“Ta muốn tiểu nha đầu này!”

Mọi người đều ngẩn ra, nhìn về phía cửa, ta cũng xoay người lại, chỉ thấy một người mặc y phục màu tím đang vui vẻ chậm rãi tiến vào.

Ta nhíu mày, lại là Nam Cung Ngự Thiên, sao ta có thể bái hắn làm sư phụ chứ!?

Nam Cung Ngự Thiên đến trước mặt ta, lại kéo ta đi lên trên một bậc thềm ngồi của bốn vị trưởng lão.

“Tiểu nha đầu này có duyên với ta nhất! Không bằng mấy vị trưởng lão tặng cho ta đi”.

Hắn vừa dứt lời, mấy vị trưởng lão đều sửng sốt, nhìn nhau một lúc.

Trưởng lão áo vàng nói: “Nếu Tề ti đại nhân đã nhìn trúng, vật nha đầu này đương nhiên đi theo ngài là tốt nhất!”

Sau đó mấy người còn lại cũng gật gật đầu, còn các đệ tử phía dưới bắt đầu bàn tán.

“Ngươi làm cái gì thế?” Ta kéo Nam Cung Ngự Thiên nhỏ giọng hỏi hắn.

Nam Cung Ngự Thiên nhàn nhạt cười, kéo ta ngồi xuống, “Đừng sốt ruột, cứ ngồi xem đã”.

“Ta không muốn làm đồ đệ của ngươi...” Ta lầm bầm.

Lúc này bốn vị trưởng lão đều rất kinh ngạc quay sang nhìn ta, ta mở miệng lại quay sang nhìn Nam Cung Ngự Thiên.

Mà hắn vẫn cười nhạt như cũ, “Nha đầu này còn chưa hiểu chuyện. Các ngươi cứ tiếp tục tuyển chọn đồ nhi tiếp đi”.

Mấy người đó lại quay người lại, tiếp tục chờ những người tới sau.

48. Chương 48: Ngự Thiên Chi Viên

Người thứ hai vào điện chính là Lạc Trần. Lúc vào trong, nhìn thấy ta đã đứng sẵn đó, trong mắt Lạc Trần có chút kinh ngạc, nhưng biểu cảm đó chỉ diễn ra trong chớp mắt. Hắn hành lễ trước mặt các vị trưởng lão, rồi cũng trải qua quá trình “bị tranh giành” như vậy. Cuối cùng, Lạc Trần chọn lão tiên bối mặc áo vàng.

Sau đó cũng có mấy người nữa vào điện, nhưng số lượng không nhiều. Ta tưởng như thế là xong rồi, không ngờ tiếp đó lại có một đám tiểu tử tới. Tuy đám trẻ này cũng phải trải qua thử thách mới tới được đây nhưng bọn chúng hiện tại vẫn chưa thể bái các vị trưởng lão làm sư phụ, chỉ có thể nhận mấy đệ tử trong Càn Khôn giáo là sư phụ.

Đợi cho mọi việc kết thúc thì trời cũng đã chạng vạng tối. Trong Càn Khôn giáo bắt đầu tổ chức thịnh yến chào đón các đệ tử mới.

Yến hội rất phong phú, cũng rất náo nhiệt, các nhóm đệ tử làm quen với nhau. Nhưng ta cảm thấy rất trống trải, bởi vì chỗ của ta chỉ có mỗi Nam Cung Ngự Thiên, còn cách chỗ của Lạc Trần khá xa.

Có lẽ Nam Cung Ngự Thiên thấy ta chán chường, liền kéo ta ra khỏi Càn Khôn điện.

Sau khi đi khỏi, hắn dẫn ta ra sau núi. Phía sau núi có một cây cầu, khung cảnh chỉ có núi nối tiếp núi. Qua cầu, đi thêm một lúc nữa thì tới được một khu vườn, tên của khu vườn này là “Ngự Thiên Viên”. Ta liếc một cái về phía Nam Cung Ngự Thiên, đúng là cái đồ tự đại, còn đặt tên nơi này theo tên mình.

Nam Cung Ngự Thiên dường như đọc được suy nghĩ của ta, hắn nghiêng mặt nhìn ta cười, “Tiểu Linh Nhược có phải đang nghĩ ta là kẻ tự đại, lại có thể dùng tên mình đặt tên cho chỗ này?”

Từ hừ một cái, quay đầu không thèm nhìn hắn.

Nam Cung Ngự Thiên thở dài, “Có điều ngươi nghĩ nhầm rồi, tên vườn này không phải do ta đặt, mà ngược lại, tên ta được đặt theo tên chỗ này”.

“Hả? Người được sinh ra ở đây sao?”

Nam Cung Ngự Thiên lắc đầu, kéo ta vào trong, vừa đi vừa nói: “Ta không sinh ra ở đây, nhưng từ nhỏ đã rất quen thuộc nơi này. Chúng ta không phải tự dựng có thể làm chức tể ti, mà là do người khác chọn. Tộc Nam Cung từ trước đến nay biết làm huyền thuật, cho nên luôn được chọn làm tể ti. Vườn này từ khi Càn Khôn giáo ra đời đã có sẵn, đây là chỗ ở của tộc Nam Cung, sau này Càn Khôn giáo cũng ở chỗ này luôn”.

Ta gật đầu, nhưng cũng không hiểu lời hắn nói lắm.

Tiếp tục nhìn quang cảnh trong vườn, mà nói “vườn” thì đúng là có chút sỉ nhục nơi này, đây có thể coi như cung điện đó! Tuy đang là ban đêm, nhưng xung quanh đều được thắp nến. Ngẩng đầu nhìn lên, lầu, đài, các ở xung quanh, cây cầu dài nằm vắt ngang, quay lưng về phía hành lang, mái hiên cao, dáng hình mờ mờ ảo ảo dưới ánh trăng, bao quanh là hương thơm mát, thật đúng là tiên cảnh!

“Vườn này thực sự...” Ta nhìn có chút giật mình sửng sốt, không ngờ dưới trần gian lại có chỗ đẹp như vậy, “...Thực sự rất nguy nga tráng lệ”.

“Người thích sao?”

“Ừm...Rất đẹp!”

“Sau này ngươi ở đây đi!” Nam Cung Ngự Thiên nói xong liền kéo ta xuyên qua hành lang khúc khuỷu, lại đi qua một cây cầu bằng đá, rồi đi qua rừng trúc, cuối cùng cũng tới một nơi.

Điện này không to bằng Càn Khôn điện, kiến trúc có chút mờ ảo. Mái hiên khom khom, chuôn gió treo phía trên vang lên âm thanh kết hợp cùng tiếng nước chảy róc rách, bên cạnh còn có tòa lầu cao năm tầng. Lầu, điện ở đây đều hướng mặt với hồ lớn, lại bị cây rừng che lấp, mặt hồ lại dâng lên nhiều tầng sương mù, khiến người ta nhìn vào có cảm giác như mình đang trong ảo mộng vậy.

“Hồ này gọi là hồ Lưu Thương, lầu kia là Ngự Thiên các, chỗ điện bên đó là tẩm điện của ta, gọi là Khuynh Phàm. Sau này ngươi ở lại Thiên điện. Đệ tử thì không có hạ nhân hầu hạ đâu, nên nếu có việc gì cứ trực tiếp nói thẳng với ta”.

Ta gật gật đầu, sau đó cùng hắn vào trong điện Khuynh Phàm.

49. Chương 49: Thâm Lâm Ôn Tuyền.

Hóa ta ngoài điện Khuynh Phàm nhìn thì giống như xa rời thế gian, nhưng bên trong lại hoàn toàn hoa lệ. Thiên điện mà ta ở tuy đơn giản mộc mạc hơn nhiều, nhưng vẫn là giường cao gối êm, thơm mát, ấm áp vô

cùng.

“Sau này người ở đây!” Nam Cung Ngự Thiên nâng cằm nói.

Ta nhú mi, hỏi hần: “Lạc Trần đâu? Vì sao chỗ này chỉ có hai người chúng ta? Đệ tử nhiều như thế, bọn họ sẽ ở đâu?”

Nam Cung Ngự Thiên nhìn ta nói: “Bọn họ không phải đồ đệ của ta, chắc đều có phòng riêng rồi”.

“Nhưng ta muốn ở cùng Lạc Trần...” Ta ngẩng đầu lên, vẻ mặt tội nghiệp nhìn Nam Cung Ngự Thiên.

Hần hừ cười một tiếng, “Tiểu đồ nhi, người có biết cả đời này ta thu nhận mấy đệ tử không?”

Ta không biết nên lắc đầu, “Người hỏi thế làm gì? Ta làm sao biết được chuyện của người chứ?”

“Người là người đầu tiên!” Nam Cung Ngự Thiên nói xong, liền hướng đến giường nhỏ bên cạnh ngồi xuống, hơi tựa vào một bên.

“Thì sao chứ?” Ta đến trước mặt hần, cũng tìm chỗ ngồi xuống. “Người không thích thu nhận đệ tử sao? Vậy sao còn thu nhận ta? Ta có biết cái gì đâu, hơn nữa ta còn muốn cùng ở một chỗ với Lạc Trần!”

Nam Cung Ngự Thiên nhàn nhạt nhìn ta, trên mặt hần hơi có ý cười, “Chính vì ta biết người không muốn làm đồ đệ của ta nên mới nhận người”.

“Vì sao? Gây khó dễ cho ta để làm gì chứ?”

“Gây khó dễ chơi mới vui. Những người khác còn tranh giành muốn làm đồ đệ của ta, nhưng ta một chút cũng chưa từng để ý đến. Chỉ có người không cam nguyện, tính ta lại rất thích kiểu thách thức này, nên đương nhiên chọn người làm đồ đệ!”

Ta hừ hừ: “Đạo lý quỷ gì vậy?!”

Nam Cung Ngự Thiên cười, lúc này bỗng có một nữ tử đi đến trước mặt hần hành lễ, sau đó cung kính nói: “Đại tể ti, đã đến giờ đi ngủ”.

Nam Cung Ngự Thiên gật đầu, phất tay nói, “Chốc nữa ta sẽ tới ôn luyện, người cứ đi trước đi”. Nói xong, hần lại nhìn về phía ta, “Để ta giúp đồ nhi ngoan của ta luyện tập một chút”.

Nàng kia nhìn ta một cái rồi mới cúi người lui ra.

Sau đó Nam Cung Ngự Thiên lười biếng đứng dậy, vẫy tay với ta, “Đồ nhi ngoan, lại đây với sư phụ nào!”

Ta thấy sắc trời đã tối rồi, cũng biết hần gọi ta qua đó chắc chắn không có ý đồ gì tốt, liền vội lắc đầu, “Ta mệt chết đi được, sư phụ có chuyện gì để mai hãy nói, được không?”

Nam Cung Ngự Thiên nhú mày, nghiêm mặt nói: “Không được!”

Ta ngẩn người, hần liền kéo ta ra ngoài.

Cứ thế đi qua chính điện, dọc theo đường nhỏ đi vào cánh rừng phía sau, tới đây khí nóng của ôn luyện xộc tới.

Nam Cung Ngự Thiên đi đến bên suối nước nóng, quay lại cười quyến rũ với ta, “Đồ nhi ngoan, xoay người đi chỗ khác!”

Ta nhận ra hần muốn tắm rửa, trên mặt bỗng nóng lên, hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, “Quay người làm gì, chỉ bằng ta quay về luôn nhé!”

Hần không để ý, cười, “Người nếu muốn nhìn cũng không phải không thể, có điều ta còn chưa cởi ra mà tiểu nha đầu người đã nóng vội như thế...” Hần tròn mắt, tay động một cái, y phục trên người hần tựa như tờ mềm, liền rơi xuống.

Ta cả kinh, vội quay người sang chỗ khác, “Người vô sỉ!”

Ta nghe thấy âm thanh hần bước vào trong nước, lại nghe hần nói: “Được rồi, người qua phía sau tảng đá đợi một lúc. Đứng để người khác xông vào đây rồi nhìn được thân thể của sư phụ, nếu không ngày mai ta sẽ phạt người”.

Ta nhìn trái phải, quả nhiên thấy có một tảng đá lớn, liền tự giác qua đó.

50. Chương 50: Để Ý

Nam Cung Ngự Thiên ngâm nước không biết bao lâu rồi, ta rất hoài nghi không biết liệu có phải hần đang ngủ trong đây không?

Bỗng nghe hần lên tiếng, “Đồ nhi ngoan, lại đây ngâm mình với sư phụ một lát đi”.

Ta hôm nay cũng chưa có tắm rửa gì cả, tuy là ta có thể làm phép để làm sạch người, có điều chuyện tắm rửa rất thoải mái, ta cũng không muốn cự tuyệt.

Nam Cung Ngự Thiên mặc y phục, tới kéo ta đến cạnh suối.

“Được rồi, hôm nay người cũng mệt mỏi rồi, tắm suối nước nóng rất thoải mái, thử đi!”

Ta nhìn hần, chỉ thấy hần cười: “Suối này thật sự rất tốt”. Nói xong hần cũng đi ra phía sau tảng đá, “Không còn sớm nữa, người cứ kì kèo như thế ta cũng không giúp người canh chừng được đâu, có người đến rồi thấy được thì ta cũng kệ đấy!”

Ta do dự một chút, cuối cùng cởi y phục rồi mới tiến vào trong suối, chọn chỗ kín kín để ngâm mình.

Aiz.... Ôn tuyền này so với những chỗ thường ngày mình hay dùng đúng là không giống, thật sự thoải mái hơn rất nhiều.

Ta ghé vào bờ suối, nghiêng đầu nhìn trăng trời, thì ra nhân gian lại đẹp như vậy, thật khiến cho người ta say lòng....

Không biết làm sao, đầu óc ta trở nên mê man, dần mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau, bên ngoài có người gọi ta rời giường, đó là âm thanh của nữ tử, ta đoán có lẽ là người hôm qua.

“Người là....”

“Nô tỳ là Cẩm Tú. Đại tể ti sai ta tới hầu hạ cô nương”.

Ta ngăn người, không phải hần nói là đệ tử sẽ không có người hầu hạ sao, sao hôm nay lại còn phái tiểu thị nữ này tới vậy?

“Đại tể ti nói cô nương còn nhỏ, ngày thường không ai chăm sóc, nên tạo ra ngoại lệ, cử thị nữ tới hầu hạ cô nương”.

Ta gật đầu, nghe thế còn được.

Cẩm Tú tròn mắt nhìn ta, “Cô nương, ta giúp người chuẩn bị, mau mau chút, lễ tể không thể vắng mặt đâu”.

Ta mới chợt nhớ ra chuyện này, vội gật đầu để nàng ta tới giúp chuẩn bị.

Vội vội vàng vàng đi thì vừa khéo thấy Nam Cung Ngự Thiên cũng từ trong phòng bước ra, thấy ta hần nhàn nhạt cười, tới bên người ta rồi nói: “Dậy được rồi? Sư phụ còn tưởng người phải ngủ cả ngày chứ!?”

Ta hừ một tiếng, lười cùn hần tranh cãi.

Nam Cung Ngự Thiên không để ý cười, lại đi lên phía trước ta nói: “Đi thôi, lễ tể rất quan trọng, sư phụ còn chưa dùng được bữa sáng, nhanh nhanh đến đó thì còn có thể ăn một chút”.

Ta cũng bước nhanh theo hắn.

Lúc tới tế đàn, ta thấy chúng đệ tử đều đang đứng phía dưới bàn luận. Ta nhìn quanh tìm Lạc Trần rồi chạy qua chỗ đó.

Lạc Trần thấy ta cũng mỉm cười, ôn nhu xoa đầu ta hỏi: “Ngủ ngon không?”

Ta gật gật đầu, “Ừm, rất ngon”.

Có điều hắn nhắc tới chuyện này, ta bỗng nhớ ra đêm qua rõ ràng ta ngủ quên ở trong suối, sao hôm nay lại thấy mình ở trên giường nhỉ?

Lạc Trần nhìn ra được sự nghi hoặc của ta, vội hỏi có chuyện gì.

Ta kể qua cho hắn nghe, Lạc Trần liền nhủ mi, đang định nói gì đó thì phía sau truyền đến âm thanh của Nam Cung Ngự Thiên.

“Đệ tử của bổn tọa không đến lượt người khác dạy dỗ”.

Tất cả mọi người đều khom người hướng về phía Nam Cung Ngự Thiên, ta cũng ngẩn người, vội nói: “Lạc Trần và đệ tử quen nhau, lúc trước hắn cứu mạng của đệ tử, là đệ tử tự tìm đến hắn nói chuyện”.

Lạc Trần liếc ta một cái, có chút kinh động, ta hơi uỵa về phía hắn nháy mắt, xuống nhân gian nhiều năm, ta đương nhiên hiểu được chút đạo lý ứng xử.

Bấy giờ Nam Cung Ngự Thiên mới gật gật đầu, “Nếu đã vậy thì đó là lỗi của người, đệ tử của Nam Cung Ngự Thiên ta không được lên nói chuyện cùng người khác. lát nữa trở về, sư phụ phạt người ở trong phòng một ngày”.

Dứt lời, Nam Cung Ngự Thiên kéo ta đi về phía tế đàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-de-kiep>